

ပြည်ထောင်စု

မမသဒ္ဓါဇော်

ကြည်ဖြူပီရစ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၈၈၁၂၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၀၁၀၃၁၀
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ ဇွန်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅- စာ

မမသဒ္ဒါမောင်
 ကြည်ဖြူပါရစေ/ မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန် ။
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။
 ၂၈၄ စာ ၊ ၁၂၂ ခု x ၁၈ စင်တီ
 (၁) ကြည်ဖြူပါရစေ

အခန်း (၁)

ဟိုတယ်ကားပါကင်မှာ ကားကိုထိုးရပ်၍ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာ
 ခဲ့၏။ နံနက်ထဲဝင်လာတော့ MD ဦးအာကာစိုးက Phone ပြော၍
 အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဪ... ကိုနောင်ကိုး”

“သူ ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်ပြီထင်တယ်”

Intercon ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် staff တစ်ယောက်အမြန်
 ဆုတ်လာလေ၏။ ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ခပ်မိုမိုထိုင်ချရင်း သက်

ပြင်းကိုချလိုက်မိသည်။ ဒက်ဒီကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ခါနီး ထိုင်ကန်တော့ လိုက်သည့်လူငယ်လေးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရပါမလဲ။ အဖေတူ မအေကွဲမို့ သွေးသားညီအစ်ကိုတော်စပ်သော်လည်း 'ညီ' လို့မခေါ် ချင်။ မာမိကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။ ဘယ်လိုနာမ်စားမျိုးသုံးရပါ။

“မောင်, ရောက်ပြီလား ဇင်မျိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ MD”

“သူ့တာဝန်ကိုလွှဲယူခိုင်းဖို့ Supervisor ကိုပြောလိုက်ချည်။ ဧည့်သည်နဲ့လာတွေ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးထွက်သွားတော့မှ နောင်, ခန္ဓာကိုယ်ကိုပြန်မတ် လိုက်ပါ၏။ ဦးအာကာစိုးက ဒက်ဒီမိတ်ဆွေရင်းဖြစ်ပြီး ဒက်ဒီကိစ္စ မှန်သမျှ အစအဆုံးသိထားသူမို့ ဘာမှပြောနေမေးနေစရာမလိုပါ ချေ။

“သူ့အလုပ်ဝင်တာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ, ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ဝင်လုပ်ခဲ့တာ။ ခုဆို လေးနှစ်ပြည့်တော့မှာပေါ့”

“ဒီအလုပ်တွေ သူတော်တော်ကျွမ်းကျင်နေမှာပေါ့”

“ကျွမ်းကျင်တာပေါ့ကိုနောင်။ မန်နေဂျာအလုပ်ကအစ သူ့ ကိုအကုန်လွှဲခိုင်းလို့ရတယ်။ စိတ်ချပါ”

နောင်, မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်၍ စားပွဲကိုလက်ညှိုးဖြင့်တစ် တောက်တောက်ခေါက်နေမိသည်။ ဒီကောင့်အတွက် ရည်စူးပြီး တော့များ Space Hotel ကို ဒက်ဒီထောင်ခဲ့လေသလား။ သူဦးစီး နေသည့်ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေနှင့်သီးခြားဖြစ်နေ၍ ဒက်ဒီ Hotel ကို တစ်ခါမှမသွားဖူးခဲ့။ မာမိရိုက်သွင်းထားသည့်စကားလုံးမာမာတို့က ခုထဲမှာ ခုထိအစိုင်အခဲအဖြစ်တည်ရှိနေတုန်း။ မာမိနှလုံးသားကို ဆွဲယူသွားသည့်မိန်းမ၏သား။ ဒက်ဒီချစ်ခြင်းတွေကိုခွဲဝေယူသွား သည့် သူရန်သူ။ ကဲ! ဒီလိုကောင်မျိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် တကူးတက ထားခေါ်ရတာတော့ တော်တော်အောက်တာပင်။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ အန်ကယ်”

ရုံးခန်းထဲသို့ Uniform သန့်သန့်ဖြင့် ဝင်လာသည့် ကောင် လေးကို သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးက မျက်လွှာချ၍ ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ အဲဒါပဲ... သူနဲ့များကွာပါ။ ဒက်ဒီသွေးသား ဖြစ်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို ရဲရဲမျှမကြည့်ရုံအောင် သိမ်ငယ်နဲ့ချာ ထွန်းလှသည်လား။

“ကိုနောင်က မင်းနဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ထိုင်နေရာမှထရပ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲသို့ လက်ဖျားတွေကိုထိုးထည့်ကာ ခြေခွဲရပ်လိုက်၏။ မတိမ်းမယိမ်း အရပ်အမောင်းနှင့် ညိုသည့်ဘက်လှေချင်ချင် အသားရောင်။ ခပ် တိုတိုညှပ်ထားသည့်ဆံ့နွယ်တို့က နဖူးထက်မှာ အနည်းငယ်ဝဲကျ နေပုံက ကလေးဆန်လွန်းနေလေသလား။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ယှက်၍ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်နေပုံက Space ရဲ့ MD ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မသေချာနိုင်ပါလေ။

“ငါ့၊ မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“ဗျာ!”

“ဒီမနက် (၁၀)နာရီမှာ ရှေ့နေကြီးဦးမင်းဝေက ဒက်ဒီသေ တမ်းစာကို မိသားစုစုံညီရှေ့မှာဖတ်ပြမယ်၊ မောင်။ ငါတို့မိသားစု စာရင်းမှာ မင်းနာမည်မပါပေမယ့်... ဒက်ဒီက မင်းတို့သားအမိ နာမည်နဲ့စာတစ်စောင်ကို ဦးမင်းဝေဆီ ပေးခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ကျွန်တော်”

“ငြင်းဖို့မပြင်နဲ့မောင်။ ဒါ ဒက်ဒီအမိနဲ့ကွ”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လာသည့်မျက်ဝန်းတို့မှ သိမ်ငယ်ရိပ်တွေ တိုမြင်ရ၍ သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိ၏။ ဒက်ဒီနှင့်မျက်နှာချင်း ခွတ်စွပ်တူပါလျက် ဒက်ဒီလိုအရွိန်အဝါတွေက မင်းဆီမှာတစ်စက် နှမရှိပါလားမောင်ရာ။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ မောင်။ ဒီနေ့အလုပ်မဆင်းတော့နဲ့ပေါ့။ ညနေကျမှ မန်နေဂျာဆီ အကျိုးအကြောင်း Phone ဆက်ပြောပါ။ လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

သူ့နောက်မှခေါင်းငုံ့လိုက်ပါလာမှန်းသိသော်လည်း သူစောင့် မခေါ်ပါ။ ကားဆီသို့ရောက်တော့ သူက ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အရင်တက်လိုက်၏။

“နောက်ခန်းကပဲ လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ကောင်လေးက ရှုပ် အပြုအိတ်ကပ်ထဲမှ အညှီရောင်လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ မျက်နှာ မြင်ကို ပွတ်သုတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ထမ်းဘေးမြင်ကွင်းတို့ကိုငေးမောရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

မင်းဘာတွေများတွေ့နေသလဲ။ အမွေတွေရပြီး ချမ်းသာ
တော့မယ်လို့ ကျိတ်ပျော်နေလေမလား။ ရသင့်ရထိုက်လို့ပေးရမှာ
မှန်ပေမယ့် ငါမပေးချင်တာတော့ အမှန်ပဲမောင်။ ဘာဖြစ်လို့များ
မင်းက ဒက်ဒီဦးသီဟရဲ့သားအငယ်ဖြစ်နေရတာလဲ။ တကယ်ဆို
ငါက ဒက်ဒီရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ ဒက်ဒီပိုင်ဆိုင်သမျှအရာ
အားလုံးကို ငါတစ်ယောက်တည်း ရသင့်တာလေ။

ခြံထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ရှေ့နေကြီးကားက ရောက်
နှင့်နေလေပြီ။ အခုမှ (၉)နာရီခွဲသာရှိသော်လည်း ဇွဲရှိလွန်းသည့်
ဦးမင်းဝေ၏အကျင့်ကို လူတိုင်းသိတာမဟုတ်လား။ လသာဆောင်
အောက်မှာ ကားရပ်၍ဆင်းတော့ နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ မောင်
ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည့် တိုက်ဖြူကြီး၏အရှိန်
အဝါက မောင့်ကို ပို၍သေးသိမ်စေသည့်နယ်။ ကတ္တီပီကော်ဇော
ထက် ခြေကိုတင်မိစဉ် နူးညံ့သည့်အထိအတွေ့ကြောင့် ပို၍မနင်းဝံ့
ရဲ။

“ထိုင်လေ သားမောင်”

နွေးထွေးစွာကြိုဆိုလိုက်သည်က ရှေ့နေကြီး၏အသံဩဩ။
ကူရှင်ခပ်ထူထူတင်ထားသည့်ထိုင်ခုံမှာ ခပ်ဖွဖွထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ပေဖေက ဤမျှအထိချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တာတဲ့လား။ မေမေပြောဖူး
ခဲ့သလို ကုမ္ပဏီက သာမန်မန်နေဂျာတစ်ဦးမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရိုးသား
ပြုစင်လွန်းပါသည့်မေမေဘဝကိုအပိုင်ယူခဲ့သည့် ဖေဖေနောက်
တွယ်မှ ဖုံးအုပ်သို့ဝှက်ထားသည့်မိသားစုအကြောင်းကိုသိခဲ့ရပြီး
နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ နှလုံးရောဂါသည်မေမေက သူ့ကိုတစ်
ယောက်တည်း စိတ်ချစွာ ထားရစ်ခဲ့တာလေ။

“မိသားစုစုံပြီမို့ ကျွန်တော် စာချုပ်ကိုဖတ်ပြပါတော့မယ်။
စာချုပ်က သိပ်အထွေအထူးကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ခပ်တိုတိုပါပဲ။
အတမ်း...”

ဦးမင်းဝေက လည်ချောင်းရှင်း၍ ချိတ်ပိတ်ထားသည့်စက္ကူ
အိတ်ထဲမှ စာချုပ်ကိုထုတ်လိုက်လေသည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲမှာ
အိတ်အိတ်ငြိမ်သက်လျက် စာရွက်ဖွင့်သံမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်
အသံမျှ ထွက်မလာပါချေ။ မာမိက ကျောမိုထိုင်နေရင်းမှ မောင့်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်းပင်။

“ကျွန်ုပ်ဦးသီဟသည် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးခံစား
နေရချိန်၌ ဤသေတမ်းစာချုပ်ကို တရားဝင်ချုပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဤ
စာချုပ်ပါအချက်အလက်များကိုသဘောမတူ၍ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်

၁၂ မပသဒ္ဒါမောင်

ခွင့် မည်သူထံ၌မျှ မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သွားမှသာ မိသားစု စုံညီရှေ့၌ ဤစာချုပ်ကိုတရားဝင်ဖတ်၍ တစ်လအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် ရှေ့နေကြီးဦးမင်းဝေအား တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ . .

- (၁) ဒေါ်မိမိကြီးဘက်မှ ပိုင်ဆိုင်သူနှင့် လက်ထက်ပွားပစ္စည်းအားလုံးကို ဒေါ်မိမိကြီးသာ ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။
- (၂) ကုမ္ပဏီသုံးခုနှင့် ဘဏ်သုံးခုမှ သိမ်းဆည်းထားသည့်ငွေကြေးများ၊ လက်ဝတ်ရတနာများကို သားကြီး 'နောင်' သာ ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။
- (၃) ကွန်ဒိုမိယံတိုက်ခန်းကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်ခန်းငယ်ပစ္စည်းများ၊ လက်ဝတ်လက်စားများကို ဒေါ်နှင်းပုံသာ ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။
- (၄) Space Hotel နှင့် ဘဏ်စုစာအုပ်ကို သားဝယ် 'မောင်' ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။
- (၅) ကားလေးစီးရှိသည့်အနက်မှ ဟစ်ဒါးနှင့်အတူ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နှင်းပုံ ရရှိပစ္စည်းပစ္စည်းတို့အား သားဝယ် 'မောင်' ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။ စာချုပ်က ပြီးဆုံးသွားပါချေပြီ။ ဦးမင်းဝေက စာချုပ်ကိုပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲထည့်ကာ စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်မိမိကြီးက ထိုင်ခုံမှ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်၍ ဦးမင်းဝေကို

မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“ကွန်ဒိုမိယံအတွက် သီးသန့်စာချုပ်ကို ကျွန်မ ဖတ်ခွင့်ရှိမလား ဦးမင်းဝေ”

“မရှိပါဘူး ဒေါ်မိမိကြီး။ သားမောင် လက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာချုပ်ကို ဒေါ်မိမိကြီးရော၊ နောင်ပါ ဖတ်ခွင့်မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မရှိတော့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မျက်နှာလိုက်တယ်လို့ပြောလို့မှမရတော့တာပဲ။ အခုလိုဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ဦးမင်းဝေကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်မိမိကြီး။ ဒါက ကျွန်တော့်တာဝန်ဝတ္တရားပါ ခင်ဗျာ. . .။ ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့နောင်ရဲ့စာချုပ်တွေကိုယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါ။ သားမောင်ကတော့ အခုပဲ အန်ကယ်ရုံးခန်းမှာ လိုက်ယူပါကွယ်။ မင်းက တစ်ပတ်အတွင်း Space ကိုတာဝန်ယူရမှာလေ။ ဟိုတယ်မှာ MD မရှိတော့ဘူး တွယ်”

ဒေါ်မိမိကြီးက မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး အပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားရုံရာဆီ ထသွားလေ၏။ နောင်က ခြေချိတ်ထိုင်နေရာမှ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်၍ လက်ဖြန်ပြလိုက်လေသည်။

ဦးမင်းဝေက Attachecase ကိုပိတ်ပြီး သူ့ကိုခေါင်းဆတ်ပြ
လိုက်ပါ၏။

သူ အသာထရပ်၍ ဦးမင်းဝေနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။
ဦးမင်းဝေ၏လင့်ခရူဇာကားက ကိုနောင့် Mark II လောက် Air
Con မအေးစိမ့်သော်လည်း သက်တောင့်သက်သာတော့ဖြစ်စေပါ
၏။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချမိစဉ် ဦးမင်းဝေက အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်
လေသည်။

“အတော်စိတ်အိုက်နေပြီလား သား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်... ကျွန်တော် ဘာကိုမှမလိုချင်တာအမှန်ပါပဲ
အန်ကယ်။ လက်ရှိနေတဲ့ မေမေအိမ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်လုပ်အားခ
ငွေကြေးက ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် လုံလောက်ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာ
မှထပ်မလိုချင်တော့ပါဘူး”

“အန်ကယ်ယုံပါတယ်သား။ သားရဲ့မျက်နှာနဲ့ မျက်လုံးကို
ကြည့်ကတည်းက ရိုးသားပြောမတ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်မှန်း
သိသာပါတယ်ကွယ်”

ဟုတ်လို့လား အန်ကယ်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေနဲ့ချွတ်စွပ်တူ
တဲ့သားတစ်ယောက်ပါ။ ဖေဖေမျက်လုံးမျိုး အမွေခံထားတဲ့သားရဲ့

မီးသားခြင်းမျိုး ဖေဖေထံမှာ ရှိခဲ့လို့လား။ ဒါဆိုရင် မေမေ့ကို ဘာ
ကြောင့် လိမ်ညာလက်ထပ်ခဲ့တာတဲ့လဲ။

“Spcae က GM နဲ့ အန်ကယ်ရုံးခန်းမှာ (၁၁)နာရီ ချိန်း
ထားတယ်သား။ မနက်ဖြန် သားအလုပ်စဝင်ရင် အဆင်ပြေအောင်
စီစဉ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းကြီး အလုပ်ဆင်းရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုသီဟက သားအတွက် ဒီဟိုတယ်ကို တမင်
ခွင့်ပေးခဲ့တာလေ။ သားဆယ်တန်းအောင်တော့ ဦးအာကာဗိုးလက်
ထဲ တမင်ထည့်ပေးခဲ့တာပဲ။ သိပ်အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ဖခင်ရဲ့ခြေရာ
ထဲ သားလိုက်နင်းနိုင်မယ်လို့ အန်ကယ်ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကိုကိုရှိနေတာပဲ အန်ကယ်”

လွတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိသည့်နာမ်စားကြောင့် သူ့ဟာသူ ပြန်
ချွတ်သွားမိ၏။ ကာယကံရှင်က ကြိုက်မည်မထင်ပါချေ။

“မထင်နဲ့သား။ နောင်က သိပ်အခြေလွတ်တဲ့လူစားမျိုးကွယ်။
အတူသားပီပီ မအော့သွေး တစ်စက်မှမလျော့ဘူး။ တကယ်ဆို
နောင်ဟာ ကိုသီဟလက်ထပ်သင်ခဲ့သမျှသာ အကုန်ရခဲ့ရင် စီးပွား
အလောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ကိုကိုလုပ်သမျှ မအောင်မြင်ဘူးလား အန်ကယ်”

“Normal ပဲသား။ အဓိကက လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းတာပေါ့။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူတွေကိုလည်း တန်းတူဆက်ဆံချင် ဆက်ဆံတာမျိုးတွေ အများကြီးလုပ်တတ်တယ်။ ညီအစ်ကိုချင်း သွေးခွဲတဲ့စကားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ နောင်ရဲ့ဆောင်ကြားကြားဟန်ကို အန်ကယ်မကြိုက်ဆုံးပဲကွယ့်”

“ဒါကတော့ ကိုကိုက နဂိုကတည်းက ပြီးပြည့်စုံခဲ့တဲ့သူကို အန်ကယ်ရဲ့။”

ဦးမင်းဝေ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်သည့်စိတ်ကိုက ကိုသီဟသားပီသလွန်းပါပေ။

“သားဖေဖေရဲ့ဘဝလည်း သုညက စခဲ့တဲ့သူပါသားရယ်”

သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အပေါ်မှာ တယုတယဖြင့် နွေးထွေးစွာဂရုတစိုက်ရှိခဲ့သည့် ဖေဖေ၏ကြင်နာမှုတို့ကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။ အပျော်သဘောနဲ့ Keeping ထားခဲ့တာမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့သားအမိနှင့် အချိန်ပြည့်ရှိနေခဲ့တဲ့ဖေဖေပါလေ။

“လာ... သား, အပေါ်တက်ရအောင်”

လှေကားမှတစ်ဆင့် ရုံးခန်းရှိရာဆီ တက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲရောက်တော့ Aluminium ဗီဂိုထဲမှ စာချုပ်ကိုထုတ်၍ သူ့ထံကမ်းပေးလေ၏။

အားပါးပါး... ဖေဖေထားပေးခဲ့သည့်အမွေတွေက မနည်းနောပါလားနော်။ စာချုပ်ဖတ်နေစဉ် ကိုင်ထားသည့်လက်တို့က တုန်ခါလှုပ်ခါနေလေသည်။ ရုတ်တရက် ရုံးခန်းထဲသို့ လူကြီးတစ်ဦးရောက်လာလေ၏။

“ဟော! ကျွန်တော်တို့လည်း အခုပဲရောက်တယ် ကိုမြမောင်ဇေ၊ ထိုင်... သား, ဒါ Space ရဲ့ GM ပေါ့... ဦးမြမောင်တဲ့။ ဒါကတော့... ကျွန်တော်တို့ကိုသီဟရဲ့သားအယ်ပဲ ကိုမြမောင်။ နာမည်က နောင်လိုပဲ... 'မောင်'တစ်လုံးတည်း”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

မတ်တတ်ရပ်၍ ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်သဖြင့် ဦးမြမောင် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တကယ့်ကို MD အသေးစားလေးပါလား။ အမူအရာရော ပုံစံကပါ ထပ်တူလေ။

“အန်ကယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်သား။ မနက်ဖြန် မနက်

(၉)နာရီမှာ Hotel ကိုအရောက်လာခဲ့ပါ။ အန်ကယ် ကားဘယ်မှာ အကြိုလွတ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်ပဲလာပါ့မယ်အန်ကယ်။ နေပါစေ။”

“ကွန်ဒိုမိယံအောက်ထပ်မှာ ကားဂရပ်ချ်ပါပြီးသားပါသား။ သားနေလို့အဆင်ပြေမှာပါ။ ဒီမှာ၊ ကားသော့၊ လက်မှတ်သုံးခါထိုး ဦးနော်”

“ကျွန်တော် လက်ရှိအိမ်မှာပဲနေပါရစေ”

“မဖြစ်ဘူးသား။ ဖုန်းလည်းမရှိ၊ Hotel နဲ့လည်းဝေးတော့ အဆင်မပြေဘူး။ နေဦး... သားကို Hand Phone တစ်လုံးဝယ် ပေးရဦးမယ်”

“မဝယ်ပေးနဲ့တော့ ကိုမင်းဝေ။ MD ရဲ့ ဖုန်းကိုပဲ သူ့ဆက် ကိုင်ပါစေ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ အခန်းကို အန်ကယ် ရှင်းထားခိုင်းပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းတော့ သား ပြောင်းဖြစ်အောင်ပြောင်းပါ”

သူ ခေါင်းကိုသာညိတ်၍ လက်မှတ်တွေသာ ထိုးပေးလိုက်မိ၏။ လက်ထဲသို့ရောက်လာသည့်စာချုပ်နှင့်အတူ ငွေစုစာအုပ်နှင့်

ကားသော့တစ်ခုကို လက်ခံရယူစဉ် ရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကျပ်သွား သယောင်။

မေမေ၊ သက်မဲ့အရာတွေကို မမက်မောတတ်တဲ့မေမေရဲ့ သားလက်ထဲကို ခုတော့ ဒီအရာတွေရောက်လာပြီ။ မောင်၊ မေမေ့ ကိုသိပ်သတိရနေတာကို တမလွန်ကနေ မေမေကြည့်နေမလား ဟင်။

အခန်း (၂)

အတွေးတွေ ပလုံစီလျက် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်
ပျော်သော်လည်း နိုးနေကျအချိန်အတိုင်း မနက်(၅)နာရီခွဲ၌ နိုးနေ
လေပြီ။ အိပ်ရာမှထ၍ မျက်နှာအရင်သစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ
မေမေအိမ်ကလေးကို လှည်းကျင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်၏။

ပဲပြုတ်သည်လာတော့ ခေါ်ဝယ်ကာ ညက ထမင်းကြမ်းဖြင့်
ဆော့လို့မိုလိုက်ပါသည်။ Hotel မှာ နေသားကျသွားခဲ့ရင်တော့
breakfast အတွက် ပူစရာမလိုတော့ပါဘူးလေ။

(၇)နာရီခွဲတော့ ရေချိုးကာ ငယ်စဉ်က မေမေလူးပေးနေကျ

သနပ်ခါးရေကျဲလေး လိမ်းလိုက်၏။ သူက မေမေသားပီပီ သနပ်ခါး နဲ့မှလွဲ၍ ဘယ်ရေမွှေး၊ အမွှေးနံ့သာကိုမှ မနှစ်ခြိုက်။ ခပ်သင်းသင်း အနံ့မျိုးမှလွဲ၍ စူးရှသည့်ရနံ့များ ရှုရှိုက်မိစဉ် ခေါင်းတွေချက်ချင်း အံ့ခဲမူးဝေလာသည့်ဝေဒနာမျိုး ခံစားရသည်လေ။ ဖေဖေတောင် မေမေနှင့်ချစ်ကြိုက်၍ သူ့အလွန်ကြိုက်သည့်ရေမွှေးတွေကို စွန့်ပစ် ခဲ့ရသည်တဲ့။ ကဲ! ဒီအမေကမွှေးတဲ့ဒီသား၊ ရေမွှေးမကြိုက်တာ မဆန်းပါဘူးနော်။

ဗီရိုထဲမှ စွပ်ကျယ်ဖြူနှင့်အတူ ရှုပ်အဖြူကိုထုတ်ဝတ်လိုက် သည်။ Style Pants အဖြူနှင့် ခါးပတ်အနက်ကိုတပ်လိုက်၏။ ပွဲ လမ်းသဘင်မှဝတ်ဆင်နေကျ Necktie အနက်ကို ကော်လံ-အာကဲ မှဝတ်ရင်း မှန်ထဲသို့ပြန်ကြည့်မိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်မို့ ကြည့် ကောင်းမှာပါလေ။

လမ်းသွယ်ထဲမှထွက်ကာ လမ်းထိပ်မှာရပ်ရင်း Taxi စောင့် နေမိ၏။ အဝေးမှ လူလွတ်လာသည့် Taxi တစ်စီးကိုတား၍ စီးကာ Hotel ရှေ့ရောက်တော့ (၉)နာရီထိုးရန် (၁၀)မိနစ်သာလိုတော့၏။ အပေါက်ဝမှ Doorman လေးက သူ့ကိုဦးညွှတ်၍ကြိုကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အထဲရောက်တော့ Reception မှ လူငယ်

လေးတစ်ဦးက သူ့နား အမြန်ရောက်လာပြီး Lift ဆီသို့ ဦးဆောင် ခေါ်သွားလေ၏။

“အန်ကယ်ဦးမြမောင် ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ။ Meeting Room ထဲမှာ အသင့် စောင့်နေပါတယ်။ First Floor မှာပဲခင်ဗျ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် Lift က ရပ်သွားပါ၏။ မီးအစိမ်း ရောင်တပ်ထားသည့်အခန်းဝမှ bell ကို နှိပ်လိုက်စဉ် Remote control ဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် တံခါးက Auto ပွင့်သွားလေသည်။ သူ့အခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် စားပွဲရှည်ကြီးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့်လူ တွေအားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုဆိုလိုက်ကြ၏။

“မင်္ဂလာပါ... MD”

တစ်ပြိုင်တည်းရေရွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တာမို့ သူတအံ့တဩ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။ အန်ကယ်ဦးမြမောင်က သူ့လက်ကို သူ့၍ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းကာ ဝန်ထမ်းအားလုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလေ သည်။ မန်နေဂျာတွေ supervisor တွေထက် သူကအတော့်ကိုငယ် နေသေးပါလား။

“ကျွန်တော်လုပ်လို့မဖြစ်သေးဘူးထင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ရှုး! ရုံးခန်းထဲမှာပြောရအောင် သားမောင်။ ကဲ! အားလုံး
ပဲ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ MD နဲ့ Metting
ထိုင်ဖို့ကို သုံးလတစ်ကြိမ် ပုံမှန်လုပ်ပေးပါမယ်။ ကိုယ့်ဘက်က လို
အပ်တာမှန်သမျှကို အန်ကယ်တစ်ဆင့် အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ အား
လုံးတင်ပြနိုင်ပါတယ်။ အားလုံးသွားနိုင်ပါပြီ”

သူ့ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှုတ်ဆက်သွားကြသည့် ဝန်
ထမ်းတွေကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း မျက်နှာတွေကို သူ
မကျက်မိသေး။ အန်ကယ်နှင့်အတူ သူ့ရုံးခန်းရှိရာဆီလိုက်ခဲ့ရင်းက
မိတ်တို့က မကြည်မလင်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးဘူး”

“မှန်တယ်၊ သိပ်လည်းမလိုအပ်ပါဘူး သားမောင်။ လုပ်ငန်း
နဲ့ပတ်သက်သမျှကို အစစအရာရာ ကိုသီဟ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား
ပါ။ သားက အဆင်သင့် ရုံးထိုင်ရုံပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီ Hotel အလုပ်
က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းလောက် မရှုပ်ထွေးဘူး။ အဲဒါပါပဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးနေမလားဆိုပြီး ည
က တစ်ညလုံးအိပ်လို့မပျော်ဘူး အန်ကယ်ရဲ့။ ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော်
တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတာ။ ဒီ

လောက်ကြီးလေးတဲ့တာဝန်မျိုး လက်ခံရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမထင်
မိခဲ့ဘူး”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်သားရယ်၊ သားလုပ်နိုင်မှာပါ။ အသက်
ငယ်လွန်းတာရယ်၊ အတွေ့အကြုံမရင့်ကျက်သေးတာရယ်ကလွဲရင်
ခွမ်းဆောင်မှုစွမ်းရည်က သားရဲ့ခန္ဓာထဲမှာ မပြည့်ရှိတာကို ယုံ
ကြည်မှပေါ့”

သူ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း Necktie ကို ခပ်လျော့လျော့ဆွဲ
ထိတ်ပါ၏။ ဦးမြမောင်က သူ့ရှေ့စားပွဲဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လေသည်။

“တကယ်ဆို ဦးနောက်ခြောက်အောင်လုပ်နေရတာက ကို
နောင်ပဲ။ သူ့ကိုင်ရတဲ့ကုမ္ပဏီက ပြန်နေတာ။ ရန်ကုန်ရယ်၊ မန္တလေး
ရယ်၊ Singapore ရယ်. . . သားစဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“ဖေဖေတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ အန်ကယ်လည်း
ပါတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်ရယ်၊ သီဟရယ်၊ အာကာစိုးရယ်၊
နောက်. . . Singapore ကိုရောက်နေတဲ့ အောင်မြတ်ကျော်ရယ်
ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကိုရော အန်ကယ်တို့အားလုံးသိတယ်ပေါ့”

“သိတယ်၊ နှင်းမဲ့ကို အန်ကယ်တို့လေးယောက်လုံး အတူတူတွေ့ခဲ့တာလေ။ ပုဂံကိုဘုရားဖူးထွက်ကြရင်း ဟိုမှာဆုံခဲ့ကြတာ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေမှာ အိမ်ထောင်ရှိနေမှန်းသိရဲ့နဲ့ အန်ကယ်တို့ ဘာလို့မတားခဲ့ကြတာလဲ”

“အချစ်လေ သားရဲ့။ သီဟရဲ့အချစ်ကို အဲဒီတော့မှ စတွေ့ရတာ။ မိမိကြီးက သီဟကို မိဘတွေရဲ့အကြွေးနဲ့သိမ်းပြီး ထူထောင်ခဲ့တဲ့အိမ်ထောင်မျိုးပဲသားရဲ့။ အဆင်မပြေ၊ မငြိမ်းချမ်း၊ မလွတ်လပ်တဲ့သီဟရဲ့ဘဝကို အန်ကယ်တို့အားလုံး နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း (၁၀)နှစ်ကျော်ကြာတဲ့အထိ မိမိကြီး မသိအောင် အန်ကယ်တို့အားလုံး ဖုံးထားပေးနိုင်တာပေါ့”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိ၏။ အန်ကယ်စိုးနှင့်က သူရင်းနှီးထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤမျှအထိ ထဲထဲဝင်ဝင်မဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့။ ပြီးတော့ အန်ကယ်စိုးက စကားလည်းနည်းသည့်သူလေ။

“ဖေဖေအကြောင်းတွေသိသွားတဲ့နေ့မှာ မေမေ နှလုံးရပ်

သွားခဲ့တာပဲ”

“အန်ကယ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး သား။ တကယ်တော့ နှင်းမဲ့ကိုလိမ်ညှာပြီး သီဟလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်းမဲ့တိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်လက်ခံခဲ့လို့ ဒီကိစ္စဖြစ်ခဲ့ရတာ။ သီဟလိမ်ခဲ့တာ မိမိကြီးကိုပါပဲ။ တကယ်တမ်းပြန်တွေးကြည့်ရင် မိမိကြီးတာ သီဟရဲ့ဘဝမှာ မိန်းမကြမ်းကြီးပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သီဟအပေါ်ထားရှိတဲ့မေတ္တာက မပျေတိမ်လှဘူး။ အမှန်တကယ် သနားစရာကောင်းတာက မိမိကြီးတို့သားအမိပါကွယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာနာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအရာတွေမှန်သမျှ ကျွန်တော်မလိုချင်တာပေါ့”

“သွားလေသူရဲ့ဆန္ဒကိုပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးလိုက်ပါလား သားရယ်။ သားဖေဖေ ကျေနပ်သွားပါစေ”

“ဖေဖေက စင်္ကာပူမှာ အလုပ်ဆင်းနေတယ်ဆိုပြီး အန်တီမိမိကြီးကို တောက်လျှောက်ညှာခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ အောင်မြတ်ကျော်ရှိနေတော့ အားလုံးအဆင်ချောနေခဲ့တာပေါ့”

သူ ပြတင်းလိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်လိုက်စဉ် ဟိုးဝေးဝေးမှ ရွှေ
တိဂုံစေတီကို ဖူးမြင်လိုက်ရ၏။ View အလွန်ကောင်းသည့်နေရာ
မှာ ဒီ Hotel ကို ဖေဖေဆောက်ခဲ့တာပဲ။

“အန်ကယ်တို့လေးယောက်ထဲမှာ ဖေဖေပဲဆိုးခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟင်းဟင်း... လူဆိုးတွေနဲ့တိုင်ပင်ခဲ့တဲ့မင်းသားလေးပါ
သားရယ်။ သီဟက အန်ကယ်တို့အုပ်စုမှာ တကယ့် Hero ပဲ။
ထိပ်လည်းပြောင်မလာဘူး။ ဗိုက်မှာ အဆီလည်းမစုဘူး။ body
လည်း ဝမလာဘူး။”

“အန်ကယ်လည်း ခန့်ချောကြီးပါဗျ”

“အဲဒါပဲ... အဲဒါပဲ။ သီဟနဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့အပြောလေးတွေ
မင်းဆီမှာ အကုန်ရှိတယ်။ ရုပ်ရည်၊ အသားရောင်ကအစ တကယ့်
သီဟပေါက်စလေး။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဖေဖေလိုတော့ အိမ်ထောင်နှစ်ခု
ထူထောင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဦးမြမောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသဖြင့် သူ့စကား
မှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ခါးကိုအမြန်ညွတ်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ
သူတီးတိုးတောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“Sorry ပါ အန်ကယ်... ဖေဖေကိုစော်ကားတဲ့စကားမျိုး
မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆင်ခြင်ရမယ့်အချက်ကို သတိပေးလိုက်
နဲ့ပါ”

“အန်ကယ်သိပါတယ်။ မင်းခြေလှမ်းမှားရင်လည်း အာကာ
စီးက ငြိမ်နေမယ်မထင်နဲ့”

သူ့ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ အန်ကယ်စိုးက သူ့သမီး သဲအိ
အိတ်ကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်မှန်း ဖေဖေတို့အုပ်စုတွေသိထားကြတာ
ပဲ။

“ကျွန်တော်နဲ့အိတ်ရင်းနှီးနေတာကိုလည်း အန်ကယ်သိတယ်
ပေါ့လေ”

“သိတာပေါ့၊ အန်ကယ်တို့လေးယောက်ကြားမှာ ဘာမှလျှို့
ဝှက်စရာမရှိဘဲ။ အာကာစိုးလိုဥစ္စာခြောက်တဲ့ နောက်တစ်ယောက်
နဲ့သေးတယ်လေ”

“ဘယ်သူများလဲ”

“အောင်မြတ်ကျော်ပေါ့။ သူ့သမီးကော်ရုပ်ကို တွန့်တိုလိုက်
သမှ အမြင်ကပ်စရာကြီး။ သီဟက သားနှစ်ယောက်မွေးထားတော့
အာကာစိုးနဲ့အောင်မြတ်ကျော်ဆီကသမီးတွေကို လှည့်ပတ်တောင်း

နေတာလေ။ အန်ကယ်က လူပျိုကြီးဆိုတော့ ဒီကိစ္စလွတ်သွားတာ ကံကောင်းတယ်”

“အန်ကယ်ကျော်နဲ့ဖေဖေက ဟိုမှာ ရှယ်ယာတူလုပ်ကြတာ လား”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်မှ ခွဲထွက်သွားကြတာ။ ဒါပေမဲ့... အောင်မြတ်ကျော်က သူ့သမီးကို သိဟရဲ့သားနဲ့ သဘောတူရွာပါ တယ်။ နောင်, ဟိုမှာကျောင်းသွားတက်ရင်း snow နဲ့ ရင်းနှီးသွား တာပဲ”

“ကိုကိုနဲ့အသက်တူလို့လား”

“တူတယ်, သားထက် သုံးနှစ်ကြီးတာပေါ့”

“ဪ”

“ကဲ! စကားတွေကောင်းနေလိုက်တာ Lunch Time ရောက်

နေပြီ”

“ကျွန်တော် မဆာသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟိုတယ်အထပ်တွေ လေ့လာချင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားစို့”

Lift ဖြင့် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် လေ့လာဖြစ်၏။ အထပ်နှစ် ဆယ်အဆောက်အဦးကြီး၏ထုထည်က မနည်းမနော။ Hotel အလယ်ဗဟိုမှာ Lift နှစ်ခုဖြင့်တွဲ၍ Emergency Lift သီးသန့် ခို့သည်။ Hotel ဘေးနံရံမှာလည်းထား၏။ ဝန်ထမ်းတွေ အလွယ် တကူသွားနိုင်ရန် Escalator တွေပါ ပြုလုပ်ပေးထားသည်။ ရုတ် တရက် မီးပျက်သွားလျှင်လည်း အလွယ်တကူတက်ဆင်းလုပ်နိုင် သည်လေ။

လွတ်နေသည့်အခန်းတွေကိုလည်း သူဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ Single Room, Double Room, Family Room စသဖြင့် သီး သန့်ရှိကာ Air Con နှင့် အခန်းတွင်းပစ္စည်းတို့ကအစ အပြစ်ပြော ရောမရှိ။ အန်ကယ်စိုး၏လိပ်ပြာဟိုတယ်က (၈)ထပ်ပဲရှိတာမို့ သေး နေသေးသည်လေ။

သူသဘောအကျဆုံးကတော့ အပေါ်ဆုံး မိုးပျံရှခင်းသာပါ ခဲ။ Snacks Bar လေး ဖွင့်ထားသည့်အခြမ်းက သတ်သတ်၊ တစ် ဘက်မှာက တမင်သီးသန့်ပြုလုပ်ထားပေးသည့်ဥယျာဉ်အသေးစား လေး။ အပင်တွေကိုတော့ ပုံးဖြင့်သေချာစိုက်ထားခြင်းဖြစ်လေ၏။ သဘာဝလေတဖြူဖြူနှင့် လေညှင်းခံနိုင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ view

ကို အပေါ်စီးမှမြင်နိုင်သည့်အရသာက တစ်မျိုး။ နေဝင်ဆည်းဆာ
ချိန်ကိုစောင့်ကြည့်နိုင်သည်မို့ အဖိုးတန်နေရာလေးတစ်ခုပါပဲ။

“(၁၂)နာရီကျော်နေပြီသား”
“ထမင်းစားကြမယ်လေ အန်ကယ်”

သူတို့ ရုံးခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ စားဖွယ်စုံတွေက အဆင်
သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ အန်ကယ်နှင့်အတူ ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ထမင်း
စားသောက်ပြီးနားတော့ အန်ကယ်က သူ့လက်ထဲသို့ Phone တစ်
လုံးထည့်ပေးလေ၏။

“အောက်က ကားပါကင်မှာ သားအတွက် ကားရောက်နေပြီ
နော်”

“ကျွန်တော့်ခြံလေးက ကားသိမ်းလို့မရဘူး အန်ကယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သား ဒီညပဲ ကွန်ဒိုမိယမ်ကို အပြီးပြောင်းရ
မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဒီသုံးလလုံးလုံး သားမသိတာတွေ
သင်ပေးဖို့ နေ့တိုင်းအလုပ်ဆင်းရမယ်။ နောက်ဆိုရင် ကြားငါးရက်
အချိန်ပိုင်းပဲ လာလို့ဖြစ်တယ်။ သားရဲ့အိမ်လေးမှာ saturday,
sunday သွားနေပေါ့”

သူ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်

မှာ ဖေဖေကားဖြင့် ပေးလိုက်သည့်လိပ်စာအတိုင်း သူပြန်ခဲ့ရသည်။
လေးလွှာအပေါ်ဆုံးထပ် ထောင့်ဆုံးခန်းဖြစ်သည့်အပြင် အခန်း
ကျယ်ကြီးမို့ သူ့အတွက် လွတ်လပ်စွာနေ၍ရပါ၏။

သို့သော် သူက အခန်းအလုံပိတ်၍ Air Con ဖွင့်ပြီး နေရ
တာထက် ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ပြီး ဝရန်တာထွက်ထိုင်ကာ သဘာဝ
သေအေးလေးတွေကို လက်ခံရသည့်အရသာလောက် မမက်မော
ဘူး။ ငယ်စဉ်က ဖေဖေပေါင်ပေါ်မှာတက်ထိုင်၍ ဖေဖေတီးပြ
သည့်ဂစ်တာကို လက်ဖြင့် တဘုတ်ဘုတ်ရိုက်ဆော့ခဲ့သည့်မြင်ကွင်း
ထဲ မျက်စိထဲကမထွက်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဒီလိုငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့
အဝန်းကို လိုလားတောင့်တခဲ့တာမဟုတ်လား။

ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးမှာ တပ်ထားသည့်လိုက်ကာကြိုးကို
ခွဲဖွင့်၍ မြင်ပစ္စည်းတို့ကိုငေးနေမိစဉ် ဖုန်းသံက မြည်လာလေ၏။
အကြားမှဖုန်းကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ အသံချိုချိုလေး
အကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟယ်လို၊ ကိုမောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုမောင်ဆီ ဖုန်း ဘယ်သူဆက်သေးလဲဟင်”

“အိတုံ, ဦးဆုံးဆက်တာပဲ”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

ရယ်သံသ့သ့မျှ ကြားလိုက်ရလေ၏။ အာရုံမှာ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကောင်မလေး၏ရယ်နေသည့်ဟန်လေးကိုမြင်ယောင်လိုက်မိလေသည်။ (၁၈)နှစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ကလေးလေးပါပဲ။ အိတုံလေးနှင့်သူ့ကို ဖေဖေသဘောတူခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား။ အန်ကယ်စိုးကတော့ ခုချိန်ထိ သူ့ကိုဘာမှမပြောပေ။ ဖခင်ရှေ့မှာ သူ့ကို လက်ပွန်းတတီးဖြင့်ဆက်ဆံတာမျိုးမြင်သော်လည်း မကန့်ကွက်ခဲ့ဖူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်မျိုးတွေမှာ အိတုံသွားချင်သည့်နေရာမျိုးတွေကို Off ရက်ယူပြီး သူ့လိုက်ပို့နေကျပဲမဟုတ်လား။

“ကိုမောင် အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“အိတုံနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ်လေ”

“ကြည့်! နောက်ပြန်ပြီ။ အစက ကိုမောင်အိမ်ကိုသိထားတော့ အိတုံ မကြာမကြာလာလည်လို့ရသေးတယ်။ အခု ကိုမောင်က အိမ်ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ အိတုံ, ဘယ်လည်လို့ရတော့မှာလဲ”

“လာလည်လို့ဖြစ်ပါတယ်အိတုံရဲ့။ ကိုယ် လိပ်စာပြောပြမယ်လေ”

“ဟိုတယ်ကိုရော”

“လာလို့ဖြစ်တာချည်းပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလားကိုမောင်ရဲ့။ တော်ကြာ အန်ကယ်မောင်က လာရှပ်ရလားဆိုပြီးအော်ထုတ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူက လူပျိုကြီးပီပီ စွာတယ်ကိုမောင်ရဲ့”

“ဘာမှမပြောစေရပါဘူး။ ကိုယ်, ပိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နုံးချိန်ကြီးတော့ မလာနဲ့လေ။ ညနေ နုံးဆင်းချိန် (၅)နာရီကျော်ကျော်လောက်လာခဲ့ပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ ကားတစ်ပတ်လျှောက်စီးပြီး မုန့်လျှောက်စားကြမယ်လေ။ Ok လား”

“Ok တယ်။ ဒါဖြင့် အိတုံ ဖုန်းပိတ်ပြီနော်”

“Ok! နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

“ဟုတ်!”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဖေဖေသဘောတူခဲ့သည့် ကောင်မလေးက ငြင်းစရာမရှိအောင် အပြစ်ကင်းလွန်းတာ အမှန်

ပါပဲ။ ကလေးဆန်လွန်းသည့်ဟန်လေးတွေက ချစ်စဖွယ်လေးဆွဲ
ဆောင်မှု ရှိလွန်းပါ၏။

သို့သော်... သူ့နှလုံးသားကို မလှုပ်ရှားစေနိုင်တာကတော့
တကယ်ပါပင်။

အခန်း (၃)

စာချုပ်တွေကိုလက်မှတ်ထိုးပြီးသည်နှင့် မာမိက အပြင်ထွက်
သွားလေ၏။ အန်ကယ်ဦးမင်းဝေနှင့် သူက ကော်ဖီသောက်ရင်း
။ည့်ခန်းမှာကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“သူ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာများသိမ်းလဲ အန်ကယ်။ တော်
ကြာ သူ့မရှိတဲ့အချိန် ဖောက်ထွင်းတာတွေဘာတွေဖြစ်မှာ စိုးရိမ်
သို့ပါ”

“အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အားလုံးကို ဘဏ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထား
ပေးပါတယ်ကိုနောင်”

“ဟင်! သူ့သုံးဖို့ငွေတွေဘာတွေမထုတ်ဘူးလား”

“ဘာမှမထုတ်သေးပါဘူး။ သားမောင်က နဂိုကတည်းက ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်သုံးစွဲတတ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပဲကိုနောင်ရဲ့။ သူ့ မဖြုန်းတတ်ပါဘူး”

သူ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပါ၏။ သူက နဂိုကတည်းက မာဖိုလိုလက်သိပ်ဖွာလွန်းသဖြင့် မိန်းကလေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်လူလေ။ ဖြုန်းတယ်လို့ယူဆရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ။

“လစာနဲ့လုံလောက်အောင် သုံးတတ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်ကယ်က သူနဲ့နောက်မှတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ထက် ပိုမင်းနိုးနေသလားလို့”

“ထင်လို့ပါ ကိုနောင်။ သားမောင်က ကိုသီဟလိုပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကိုဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ Attraction တစ်မျိုးရှိတယ်။ စကားပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ကိုခင်ချင်လာတဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်စေတာမျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိဘူးလား”

“မတူဘူးလေ ကိုနောင်ရယ်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ခြားနားမှုရှိတာပဲ”

သူက မာမိနှင့်မျက်နှာချင်းဆင်ကာ မာဖိုလိုအသားဖြူဖြူနှင့် မိန်းမဆန်သည့်ဘက် လှနေသည်ကိုး။ အရပ်အမောင်းလှသူဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းတက်စဉ်ကာလတစ်လျှောက် Model Show ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့်ပွဲတွေက မနည်းလှ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထင်ထင်ကျော်ကြားမှုကိုသာ လိုချက်မက်မောသည့်လူလေ။

“Singapore ကုမ္ပဏီက ပိုပြီးအမြတ်များတယ်”

“ဒီကနှစ်ခုလည်း မဆိုးပါဘူးကိုနောင်ရဲ့။ ကိုသီဟလုပ်ပေးခဲ့တဲ့အရာတွေကို မပျောက်ပျက်ပါစေနဲ့”

“ကျွန်တော်က ဟိုကိုသွားလာရတာ ပိုနှစ်သက်တယ် အန်ကယ်”

“ဒါကတော့ ကိုနောင်က ဟိုမှာကျောင်းတက်ရင်း ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေသင်ခဲ့ရလို့ဖြစ်မှာပါ”

“သူက ကျွန်တော့်လောက် ခေါင်းမရှုပ်ဘူးနော်။ အလုပ်က အဆင်ပြေတည်းပဲ ဦးစီးရတယ်ဆိုတော့လေ”

“လိုအပ်ရင် အကူအညီတောင်းပေါ့ကိုနောင်။ ညီအစ်ကိုတွေက သူကူညီမှာပါ။ ပြီးတော့ သူက စာရင်းအင်းတွေလည်းနိုင်တယ်။ ဒီဆီနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလေ”

“ဪ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်၊ သူနဲ့မရင်းနှီးချင်တာအမှန်ပဲ။ မာမိကလည်း မဆက်ဆံစေချင်ဘူး”

“သူက ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့မှမပတ်သက်ဘဲ ကိုနောင်။ ကိုနောင်နဲ့သာ သွေးရင်းညီအစ်ကိုတော်တာလေ။ သူ့ ကိုနောင်ကိုခင်စွာ ပါတယ်။ ကွယ်ရာမှာခေါ်တာတောင် သံယောဇဉ်အရိပ်တွေပါနေတာပဲ။ အန်ကယ် အလုပ်တွေရှိသေးလို့ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးမင်းဝေထွက်သွားတော့မှ သူ့သတိတရဖြင့် နောက်မှလှမ်းမေးလိုက်မိ၏။

“သူ့ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်လိုခေါ်လို့လဲ အန်ကယ်”

“ကိုကိုတဲ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမိ၏။ ကြည့်စမ်း! သူက တော့ ညီလို့ခေါ်ရမှာတောင် နှုတ်မရဲ၊ ဝန်လေးနေမိတာ။ မောင်ကတော့ သူ့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်တယ်တဲ့လား။

‘ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေထက် ပျော်ချင်ပါးချင်သည်စိတ်ကသာ များသူမို့ စာရင်းဇယားတွေကို သူ့အမုန်းဆုံး။ မာမိတို့တစ်မျိုးလုံးက ချမ်းသာကြသူတွေမို့ သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မတန်

ဆုမုန့်ဖိုးတွေ သုံးခဲ့ရသူလေ။ အလုပ်လုပ်ရန်ထက် ပိုက်ဆံဖြုန်းရသည့်အရသာကိုသာ သူ့အနှစ်သက်ဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ဖုန်းသံကြည်လာသဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိဖုန်းကို သူ့ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို၊ ဟင်နရီလား”

“Hi! Snow . . . မင်း၊ ကိုယ့်ဆီဖုန်းမဆက်တာကြာပြီနော်”

“ကိုယ်စာတမ်းပြုစုနေရလို့ပါ ယူရဲ့။ ယူကဖြင့် လေဒီလေးတွေနဲ့ပျော်ပြီး ကိုယ့်ကိုမေ့ထားတာမဟုတ်လား”

“No, no . . . မဟုတ်ပါဘူး စနိုးရယ်။ ကိုယ်အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ်နေလို့ မအားလို့ပါ”

“Are you sure?”

“sure ပါ. . . စနိုးရာ”

“Uncle John ရဲ့ကိစ္စတွေ ရှင်းပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ။ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်”

“ယူညီလေးနဲ့တွေ့ပြီးပြီပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့”

“ယူနဲ့တူလား”

“No, ဒက်ဒီပေါက်စပုံစံလေး”

“ဟင်းဟင်း... ဒါဖြင့် ယူလို Handsome မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“Good looking ပေါ့။ ယောက်ျားပီသတယ်”

“နာမည်ကရော”

“မောင်တဲ့”

“အိုး! လျှာယားစရာကြီးပါလားနော်”

စန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ ဒီတစ်ခါ စန်းဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်းအရာ ခေါင်းစဉ်က မောင်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကျွတ်! စန်းရေ... ဒီတစ်ခါ မင်းဆက်တဲ့အကြောင်းတွေက ကိုယ့်အကြောင်းတွေမဟုတ်ပါလား။ ခေါင်းစဉ်လွဲနေပြီ Friend ရေ”

“ယူအကြောင်း ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ်သိစရာမလိုပါဘူး ဟင်နရီရယ်။ တဆိတ်! မစ္စရီယစ်တီတွေ မမွေးမြူစမ်းပါနဲ့”

“အားပါး! ပါဠိကျောင်းသူ မပြောရဘူး။ စကားလုံးကြီးကြီးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုထည့်ပြန်ပြီ”

“ယူစိတ်ထဲ မနာလိုဖြစ်နေတာ အသိသာကြီးကိုး ဟင်နရီရဲ့။”

“ဒါတွေကြောင့် ယူနဲ့ကိုယ်မတည့်တာပေါ့။ ယူစိတ်က မိန်းမသိပ်မနက်တာပဲ”

“ဟေ့! I'm not a Gay”

“ကိုယ်သိပါတယ် ယူရဲ့။ သိပ်ကြေညာမနေနဲ့”

“ဒီနေ့စကားပြောရတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ စန်းဘာပြောလို့လဲ”

“ကိုယ်၊ မြန်မာပြည်လာမလို့”

“ဘယ်လို...”

“ကိုယ်စာတမ်းပြုစုတာ တစ်ခုပြီးပြီလေ...။ ယူတို့ဆီမှာ ကျက်စာတွေဖတ်ချင်လို့ လာမလို့”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားပါ၏။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်လာမှတော့ နယ်လိုတွဲပြီး လျှောက်လိမ့်လို့ရမှာတဲ့လဲ။

“ဘယ်တော့လောက် လာမှာလဲ”

“December”

“သွားပါပြီ၊ ကိုယ်က ဒီဇင်ဘာဆို မန္တလေးမှာ နှစ်ချုပ်စာရင်း သွားစစ်ရတယ်။ ဒီမှာမရှိဘူး”

“ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့လွဲပေးခဲ့ပေါ့ ယူရဲ့။ ကိုယ်က

အဲဒီလပဲ holiday ရတာလေ။ သုံးလလောက်တော့ အချိန်ရမှာပါ။

“မင်း၊ ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်လို့လာမှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဪ! ယူမုက်နာကို တကူးတကလာကြည့်စရာလိုသေးလို့ လား ဟင်နရီရဲ့။ သိပ်အရှူးထမနေနဲ့။ ဒီလောက် လေးငါးနှစ်ခင် ခဲ့ကြတာ အကြောင်းသိချင်း မပိုချင်ပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရှိမနေတဲ့လအတွင်း မင်းကိုဧည့်ဝတ် မကျေပွန်မှာစိုးတာပါ စနိုးရဲ့။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“ယူညီရှိရင် ပြီးတာပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟော! ခုကတည်းက လာချင်တဲ့ဆန္ဒကိုထုတ်ပြောနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ! ယူညီလေးဆို၊ ကိုယ့်မောင်လေးပဲပေါ့။ နာလို စမ်းပါကွယ်”

သူ မသက်မသာဖြင့် ရယ်လိုက်မိတော့၏။ စနိုးနှင့် သူ့ကို ဒက်ဒီသဘောတူထားတာမို့ တစ်နေ့လက်ထပ်ဖို့ သူရည်ရွယ်ထား ပါသည်။ စနိုးနှင့်သူက Type တူလွန်းသည့်စုံတွဲကိုး။ ပါတီတက်တာ၊ Night Club တက်တာတွေကအစ အတွဲညီလွန်းသူတွေမို့ စနိုး ဘယ်သူနှင့်ဘယ်လောက်တွဲတွဲ၊ သူလည်း ဘယ်မိန်းကလေးတွေနှင့် မည်မျှတွဲတွဲ ပြဿနာမရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်ပေးနိုင်ကြ

သည်လေ။

ဒါပေမဲ့... မောင်နှင့်တွေ့ရင် စနိုးဘက်က မပြောင်းလဲနိုင် နူးလို့ အာမခံနိုင်မှာတဲ့လား။ နဂိုကတည်းက စနိုးက ဟိုမှာနေခဲ့ သူ့ပီ အသားကို ညိုညက်ညက်ကြိုက်နှစ်သက်သည့်သူလေ။ ဟို အာဘီအသားရောင်က ညိုလှလှလေးမို့ စနိုးမျက်စိမကျဘူးပြော နိုင်တာမဟုတ်။ သူနှင့်တွဲကတိုင်း ဖြူဆွတ်ဆွတ် သူ့အသားရောင် နှို မိန်းမဆန်သည်ဟု ရွံ့ချတတ်တာမဟုတ်လား။

“ဟယ်! ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား။ ဘာ Plan တွေ နူးဆွဲနေသလဲ ဟင်နရီ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလာရင် စနိုးဘယ်မှာတည်းမလဲလို့ စဉ်း စားပေးနေတာ”

“အန်ကယ်ဂျွန်ဟိုတယ်မှာပဲ နေမှာပေါ့။ ယူညီ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“လာပြန်ပြီ ဒီညီဆိုတဲ့ နာမ်စား။ မင်း၊ ကိုယ့်ညီကိုတွေ့ချင် နူးနား ဒီလိုလာသလားစနိုး။ မင်းမရိုးသားဘူးနော်။ မှန်မှန်ပြော”

“အား! အဲဒါမှ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ။ ကိုယ်က နှိုကတည်းက အန်ကယ်ဂျွန် skin colour ကို သိပ်ကြိုက်မှန်း

ယူသိတယ်နော်။ မောင်ကလေးကရော အန်ကယ်ဂျွန်လိုပဲမဟုတ်လား။ စိတ်ကူးနဲ့မှန်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“တူလိုက်တာမှ ထပ်တူပဲ။ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်း မာတနီနဲ့ ချွတ်စွပ်လေ။ ကဲ! သိပြီလား”

စနိုးရယ်သံက မဆိုးနိုင်ပါတော့။ မာတနီဆိုတာ India ကပြားလေးဖို့ သူ့ရဲ့ပြောမှန်း စနိုးသိနှင့်မှာပါလေ။ ဘယ်လိုပဲမောင်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါက မယှဉ်သာအောင် အသာစီးရထားပါလျက် ဘာကြောင့် မနာလိုဖြစ်ချင်ရတာပါလိမ့်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အသုံးချချင်ပါသော်လည်း ဒီကောင့်ကိုအားမကိုးချင်။ မာနတွေ တလွဲအသုံးချသလိုများဖြစ်နေပြီလား။ အန်ကယ်ဦးမင်းဝေပြောသလို သူတို့နှစ်ဦးက သွေးရင်းညီအစ်ကိုတွေပဲလေ။

“ဟင်နရီ. . . ကိုယ်လာဖြစ်မှာသေချာတယ်နော်”

“လာခဲ့ပါ စနိုးရဲ့။ မင်းလာရင် သူ့ကို လေဆိပ်မှာ ကိုယ်ကြိုခိုင်းမှာပါ”

“အိုးဟိုး! သေချာရဲ့လား ယူရဲ့”

“မင်းလိုချင်တာလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား”

“Ok...see you later...Bye Bye!”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး စားပွဲထက် ပစ်တင်လိုက်မိ၏။ လက်မှတ်ချက်ကြည့်တော့ ညနေစောင်းပြီမို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားရန် စားဖြင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သောက်နေကျကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့တဲ့ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်တိုးမိလေ၏။

“အိုး! အတင်းကြီးပဲ။ လူတစ်ယောက်လုံးတောင်မှ မမြင်ဘူးလား”

“Sorry ပဲ ချာတိတ်ရယ်။ ကိုယ်မမြင်မိလို့ပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ပုံစံကိုက မုန်းစရာကြီး”

ကောင်မလေးက နှုတ်ဖျားမှ ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်၍ သူမသူငယ်ချင်းလက်ကိုဆွဲ၍ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ အားပါးပါး! တကယ့်အပြစ်ကင်းလွန်းတဲ့ ချာတိတ်မလေးပါလား။ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများနှင့် သူ့ကိုစူးခနဲကြည့်လိုက်သည့်မျက်စောင်းလေးက သူ့ Heart ကို Direct ထိသွားချေပြီ။ ဘယ်က ချာတိတ်မလေးလဲလိမ့်. . . !

“အိတုံတုံကံကောင်းချက်ကတော့ ရှယ်ပါပဲဟယ်။ လူချင်း

တိုက်မိတာတောင်မှ အကောင်းစားလေးနဲ့တော့”

“အံ့မာ! ရုပ်ကိုက မိန်းမချော့ချော့တဲ့ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့များ၊ စိတ်မဝင်စားပေါင်။ ငါ့၊ ကိုမောင်လောက် အသည်းထဲ မစွဲပါဘူး ဒေဝီရယ်”

“ဟာဟ... လောကမှာ နင့်ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ယောက်ျားလို့ထင်နေသလား အိတ်မရဲ့၊ အမြင်ကိုကပ်တယ်”

“ပါပါရွေးချယ်ထားပေးတဲ့ Special အမျိုးသားလေးပါ မဒီရဲ့။ မနာလိုမရှိပါနဲ့နော်။ ဒီလောကကြီးမှာ ကိုမောင်လိုရိုးသားအေးဆေးတဲ့ပုံစံမျိုးရှိသလား၊ ရှာကြည့်လိုက်ဦး... ရှာမှရှားရှင်း၊ အမယ်လေး! ကိုမောင်လက်မောင်းကိုခိုတွဲခွင့်ရတိုင်း ငါ့ရင်တွေက တလှုပ်လှုပ်ကိုတုန်လို့ရှင်။ ငါ့အသည်းလေးပေါ့”

“ဓူးပါ့ဟယ်၊ ကိုမောင်ကဖြင့် နင့်ကိုညီမလေးတစ်ယောက်လို ဖြူဖြူစင်စင်လေးသဘောထားတာ သူ့မျက်ဝန်းတွေကြည့်ရုံနဲ့အသိသာကြီး။ ဒီသစ်ငုတ်တိုကြီးကိုများ ဒင်းကနဲ့ချင်သေးတယ်”

“အစုတ်ပလုတ်မတွေ့... ငါ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကားလမ်းကူးပေးတာ၊ ငါစားချင်တာမှန်သမျှလိုက်ကျွေးတာ၊ ငါလိုချင်တာမှန်သမျှဝယ်ပေးတာတွေက ရိုးသားတာတွေတဲ့လား။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း

ပြောစမ်းပါဦး။ ကိုမောင်က ငါ့ကို မျက်နှာတစ်ချက်အညှိုးခံတာမဟုတ်ဘူး”

“ဩာ! နင့်ပါပါ ဒီလောက်အလိုလိုက်ထားတဲ့ကောင်မလေးတို့ ဒီလောက်တော့ သူလိုက်လျောပေးမှာပေါ့ဟဲ့။ နင်နဲ့ရင်းနှီးတာဖြင့် လေးနှစ်ကျော်နေပြီ။ သူ့ နင့်ကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီလား။ ကဲ! ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီစကားမျိုးက ငါနဲ့ကိုမောင်ကြား အထွေအထူးပြောစရာမဟုတ်ဘဲ။ အချိန်တန် ပန်းတိုင်ရောက်လိမ့်မယ်... ဒါပဲ”

- Taxi ကိုလှမ်းတား၍ စကားဖြတ်ကာ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာသိပ်မသေချာ။ ဒေဝီတို့နှစ်ဦးပြောတာများ ဟုတ်နေမလား။ ကိုမောင်၊ သူမအပေါ်ဆက်ဆံခဲ့သည့်ကာလတစ်လျှောက် မရိုးမသားအမူအရာမျိုး တစ်ခါမှမမြင်တွေ့ခဲ့ဖူး။ သူမဆန္ဒမှန်သမျှ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် အလွယ်တကူလိုက်လျောပေးခဲ့သည်ချည်းပင်။

တကယ်ပဲဟုတ်နေပြီလားဟင်! ကိုမောင်၊ အိတ်မချစ်ဘူးလား။ အိတ်စိတ်ကောက်တိုင်း အိတ်ရဲ့ဆံပင်တွေကိုထိုးဖွပြီး ချော့ဖြူခဲ့တာတွေဟာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူးလားဟင်။ ဒီနေ့အထိ ကိုမောင်

ဘေးမှာ အိတ်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှရှိမနေတာ အိတ် အသိဆုံးပါပဲ။

ပါပါနှင့်မာမာ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြတာကို ချောင်းပြီးနား ထောင်ခဲ့စဉ်က ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုများစွာနှင့် သူမလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေခဲ့တာတကယ်ပါ။ အန်ကယ်သီဟက အိတ်ကိုတောင်း တယ်တဲ့လား။ အိတ်ငယ်စဉ်က ဖောင်းအိတ်အိတ်ပေးလေးကို ချိုင့်ဝင်သွား အောင် မွှေးမွှေးပေးတတ်သည့်အန်ကယ်သီဟကို ပါပါတို့အုပ်စုထဲ မှာ အိတ်အချစ်ဆုံးပါပဲ။ အိတ်ကိုလာတိုင်း 'ငါ့ချွေးမလေးရော'လို့ စလေ့ရှိတဲ့အချိန်မှာ ပါပါမျက်နှာကြီးရှုံ့တွသွားလို့ ဟားတိုက်ရယ် မောလေ့ရှိသည့် အန်ကယ်သီဟရဲ့မျက်နှာက တကယ်ကိုချစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဒီလိုချစ်ရင်းစွဲရှိသည့် အန်ကယ်သီဟနှင့်အတူ (သူမ၊ ကိုး တန်းဖြေပြီးချိန်က) ရောက်လာသည့်အမျိုးသားလေးကို ဧည့်ခန်း လိုက်ကာနောက်က ခိုးကြည့်ခဲ့ဖူးသည့်နေ့ကို ဒီနေ့အထိမပေ့။

နဂိုက Restaruant လေးသာပိုင်သည့် ပါပါကို Hotel တစ်ခု လုံး အပ်ပေးပြီး ဦးစီးစေသတဲ့။ အန်ကယ်သီဟဘေးမှာ ငြိမ်သက် စွာထိုင်နေတဲ့ အန်ကယ်သီဟအသေးစားလေးကို သူမ သဘောကျ

၍မဆုံးခဲ့။

'မောင်' တဲ့။ ဘယ်လောက်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အမည်လေးပါ သဲ။ သူများတွေနဲ့မတူတဲ့ ယောက်ျားပီသမှုတွေ၊ ဣန္ဒြေရှိခြင်းတွေ တို့က ငယ်နုတဲ့နှလုံးသားထက်မှာ ကမ္မည်းတင်ခဲ့မိပြီး အမှတ်ပြည့် ပေးခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

သူမ တိတ်တဆိတ်သဘောကျနေမိတဲ့ အမျိုးသားလေးကို တစ်နေ့နေ့မှာ လက်ထပ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှထင်ခဲ့ မိပါဘူး။ ညစဉ်မြင်မက်ခဲ့ဖူးသောအိတ်မက်များစွာထဲမှ အိတ်မက် ငင်းသားလေးတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည့် အိတ်မက်သခင်ကို သူမရင်ထဲမှ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းချစ်မိနေသည်ဟု ယုံကြည်နေသည်ကိုတော့ သူမ နှလုံး၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သိမနေပါချေ။

အခန်း (၄)

စာရင်းဇယားတွေစစ်အပြီး လက်မှတ်တွေထိုးကာ File ကို
ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဇက်ကို ဟိုဒီလှည့်ချိုးလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
လေးလေးမှတ်ထုတ်လိုက်စဉ် အခန်းတွင်းသို့ အန်ကယ်ဦးမြ
ဝင်လာလေ၏။

"ဘယ်လိုလဲသား၊ တော်တော်မှပင်ပန်းနေပြီလား။ လော
ဆယ်တော့ စာရင်းတွေအကုန်မပြီးသေးလို့ အားတော့နည်း
နီတိရမှာပေါ့။ နောက်ပိုင်း Ok သွားမှာပါ"

"ရပါတယ် အန်ကယ်။ ဒီလောက်စာရင်းတွေကိုစစ်တာ သိပ်

အပြောလောက်ပါဘူး။ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဒါဆို ဦးမင်းဝေပြောသလို သားတော့ လုပ်ပေးရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

“နောင်ကုမ္ပဏီစာရင်းတွေ ကူစစ်ပေးဖို့လေ”

“ဟာ! ကိုကိုက သူ့အလုပ်ဝင်ရှုပ်တယ်လို့ပြောနေပါဦးမယ်ဗျာ”

“မပြောပါဘူးသားရယ်။ ဒီကောင်က ထိုင်ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ထိုင် လုပ်ရတာထက် ကားတစ်စီးနဲ့ Run ချင်တဲ့သူကွယ်”

“ဒါဆို သူ့ကုမ္ပဏီသုံးခလုံးကဟာတွေ ကူစစ်ပေးရမှာပေါ့ အဲဒီလိုလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေးက နှစ်ခုတည်းပါပဲ။ စက်မှုကို သူက အမြဲသွားနေချင်တာလေ။ ဟိုမှာက သူ sweet လေးရှိနေတာကိုး”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးစိမ်ဖြစ်သွားပါ၏။ သူ့ထက် သုံးနှစ်ကျော်ကြီးသော်လည်း ကိုကိုက ကလေးဆန်ချင်သေးတာပါလား။ သူက အခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေနှင့် တစ်နေကုန် နှပ်နေချင်သည့်လူစား

ကိုကိုက အိမ်ကနေ ထွက်ပေါက်ရှာ၍ လိမ့်ချင်တိုင်းလိမ့်ချင်သည့်လူကိုး။ သူတို့နှစ်ဦးစရိုက်က ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းပါလေ။

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲ! အိတ်တိုသတ်ရသွားတာလား”

“ဟာဗျာ! မဟုတ်ရပါဘူးအန်ကယ်ရဲ့။ ကိုကို character သဘောကျလို့ပါ”

“အေး... မင်းပါ ဒီလိုအချိုးမျိုးချိုးလို့ကတော့ သိဟရှာခဲ့တာတက်ပြောင်လိမ့်မယ်ငါ့လူ”

“လုပ်မလားအန်ကယ်ရဲ့။ ကျွန်တော်က ဖေဖေသားပါဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအပြောလေးတွေကိုက သိဟသားပီသလွန်းပါဗျ”

အန်ကယ်က သူ့လက်မောင်းကိုခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း ရယ်လျက် ပြောလိုက်တာမို့ သူတီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ဖုန်းသံမြည်လာ၍ စားပွဲထက်မှဖုန်းကို သူ့ဖွင့်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို! ကိုမောင်”

“ပြောလေ အိတ်”

“ကိုမောင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာပေါ့ကွ”

“အနားမှာ secretary ချောချောလေးရှိလား”

“ဟင်းဟင်း... မရှိပါဘူး”

“တွေ့လား! ရယ်နေပုံထောက်ရင် ရှိနေမှာသေချာပါပြီ”

“ဪ၊ မရှိပါဘူးဆို၊ ကိုယ့်ရုံးခန်းက ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း သီးသန့်ထိုင်တာပါ။ လူပိုမရှိပါဘူး”

“မယုံပါဘူးနော်”

“မယုံရင် လာကြည့်ပေါ့”

“ကိုမောင်ပဲ အလုပ်ချိန်မလာရဘူးဆို။ တော်ကြာ အော်လွတ် ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အိတ်က စိတ်သိပ်ခိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“လာလည်းဖြစ်တာပါပဲ အိတ်ရဲ့။ ကိုယ်က အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေမှာမို့ အိတ်ပျင်းနေမှာပဲစိုးတာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လာ ချင်လာပေါ့”

အန်ကယ်ဦးမြမောင်က အိတ်ဆက်တာမှန်းသိသွားပြီး ပြုံး စေဖြင့် စားပွဲပေါ်ကုန်းထ၍ တစ်ဖက်မှကြားအောင် အော်ပြော လိုက်လေ၏။

“ညည်းကိုမောင်အတွက် Secretary Interview ရှိတယ်

မကျေနပ်ရင် လာလျှောက်ချေ”

“အန်ကယ်မောင်နော်၊ အိတ်ငိုချလိုက်မှာ။ လိုက်မစနဲ့”

“ကဲပါ... အိတ်ရယ်။ အန်ကယ်က ချစ်လို့ကျီစားတာပါ။

စိတ်ကောက်ရဘူးလေ”

အန်ကယ်မောင်က ချစ်လို့ကျီစားတာပါဆိုရင် ကိုမောင်က အိတ်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး မကျီစယ်ချင်ဘူးလားဟင်။ ကိုမောင် နောက်ပြန်ချော့တဲ့အရာမျိုးကို အိတ် အလိုလားအတောင့်တ ဆိုတာ ကိုမောင်မသိဘူးတဲ့လား။

“ဟိတ်! ဘာလို့တိတ်သွားတာလဲ”

“စိတ်ကောက်နေတာလေ”

“ဟောဗျာ၊ ကိုယ်ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“ကိုမောင်ပဲ secretary ခန့်မယ်ဆို၊ အိတ်က ခုမှ နောက် ချစ်တောင် မတက်ရသေးဘူး။ ဘယ်လိုလာလျှောက်လို့ရမှာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... ခင်ဗျားလေးလုပ်ချင်လည်း အန်ကယ်စိုး

ပေးလုပ်မယ်ထင်နေလား။ ဒီလောက်သည်းသည်းလှုပ်ချစ်နေ သည်းတုံးလေးကို”

ကိုမောင်မှ သည်းသည်းလှုပ်မချစ်တာလေ။ ရင်ထဲမှ ရန်

ထောင်နေမိသော်လည်း နှုတ်မှမပြောဝံ့။ အိတ်က မိန်းကလေးပါ ကိုမောင်ရယ်။ ရင်ထဲကသိမ်းထားတဲ့နှလုံးသားတစ်ခုကို ကိုမောင် မြင်သာအောင် ထုတ်မပြုရဲတာအမှန်ပါ။

“ညနေကျရင် လာခဲ့လေ။ ကိုယ် မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်။ ဟုတ် ဖြစ်လား”

“ဟုတ်”

“အိတ်က လိမ္မာတယ်”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ အန်ကယ်ဦးမြမောင်က ခပ်လှောင် လှောင်ရယ်မော၍ စနောက်မဆုံးတော့ချေ။

“အန်ကယ် တကယ်ခန့်ပေးမယ်လေ သားရယ်။ သား၊ ဇက် ကြောတက်တဲ့အခါ နှိပ်ပေးဖို့၊ ဆာတဲ့အခါ ကော်ဖီဖျော်တိုက်ဖို့ Secretary တစ်ယောက်တော့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တာအမှန်ပဲကွ”

“အာ! မလုပ်ပါနဲ့အန်ကယ်ရာ။ ဟိုက နဂိုကတည်းက အူ ခပ်တိုတိုရယ်။ ချောလို့မဆုံးဘဲဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျ”

“မင်းကလည်း ချောချင်နေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ Refrigerator ထဲမှ ရေသန့်

အူကိုထုတ်၍ ခွက်ထဲထည့်သောက်လိုက်စဉ် ရေသီးသွားတော့ အန် ကယ်ရယ်သံက အုန်းခနဲ...။

ခက်တော့တာပဲ။ သူ့ပုံစံက ဟန်ဆောင်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီလား။ မိန်းကလေးတွေနှင့်ပတ်သက်လာရင် နောက်ပြောင် လှေရှိကြတိုင်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိရှက်တတ်သည့်လူလေ။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတာမို့များလား။ အိတ်နှင့်တောင်မှ ဖေဖေက တစ်ဆင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တာလေ။

ဒါပေမဲ့... သူနှင့်အိတ်က လက်ချင်းတွဲလျှောက်၍ နေရာ အနံ့လည်သည့်အဆင့်အထိ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိတော့တော့အမှန်ပါ ပဲ။ အိတ်၏ဖြောင့်စင်းသည့် ကျောလယ်ခန့် ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေး တွေကိုကိုင်ဆော့နိုင်သည့်အခွင့်ရေးမျိုး သူရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“သွားပါပြီ၊ ငါ့လူတော့ ခုကတည်းက အာကာစိုးအာဏာ အောက်မှာ ပြားပြားမှောက်ပါရောလား”

“ကျွန်တော်က အိတ်ကို ညီမလေးလိုသဘောထားတာပါဗျ”

“ဒီလောက်အလိုလိုက်နေတာ နည်းနည်းလေးတော့ပိုမှာပါ ကွာ”

“ဒါကတော့ အိတုံက ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်ကျော်ငယ်တာ ကိုး။ အလိုလိုက်ရတာပေါ့”

“ဒါလည်း မင်းဆန္ဒနဲ့မင်းပဲမဟုတ်လား။ လူကြီးတွေက အတင်းရိုက်ပြီး မခိုင်းလောက်ပါဘူး”

“အန်ကယ်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကိုချောင်ပိတ် မရိုက်ပါနဲ့ဗျ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး... ဒီပုံကလေးကိုက ကောင်မလေးတွေကျစေတာ မောင်ရေ။ ကျပ်ကျပ်သတိထား... ဟေး... ဟေး... ဟေး”

ရယ်မောရင်းထွက်သွားသည့် အန်ကယ်နောက်ကျောကိုလေး နေရင်း သူခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ မိန်းကလေးတွေကျရလောက်အောင် လည်း သူက အဖြစ်ရှိလှတာမဟုတ်။ အိတုံကို သံယောဇဉ်ရှိလွန်း လို့သာ သူ့အလိုလိုက်တာပင်။ အိတုံမှလွဲ၍ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လည်း သူ့ရင်းနှီးစရာမှမရှိဘဲ။ မဒီနဲ့ဒေဝီတောင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မုန့်ကျွေးတာလိုက်စားရင်း ခင်ကြတာ။ ဒါလည်း မေးထူးခေါ် ပြောထက် မပိုပါချေ။ အိတုံမပါဘဲ တစ်ခါတလေ မဒီတို့နှင့်လမ်း မှာဆုံလေ့ရှိတာပါပဲ။ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရုံထက် သူ ပိုမရင်းနှီး တာကို သူ့ကိုယ်သူသိနေတာအမှန်ပါလေ။

ညနေအလုပ်ဆင်းချိန် ဟိုတယ်ရှေ့တစ်ဖက်လမ်းရှိ ကော်ဖီ ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့်အိတုံမျက်နှာလေးက စူပုပ်ပုပ်။ ဤကလေးမလေးက ရယ်မောလိုက်လျှင်ရော၊ စိတ်ကောက်နေလျှင် ခါ အင်မတန်ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်တာကို သူ့သာလျှင် အသိဆုံးပါ လေ။

“ဟောကြည့်! မုန့်လိုက်စားရမှာတောင်မှ မျက်နှာက ဘယ် လို့ဖြစ်ပြီး မွန်ကုပ်နေတာလဲ”

“ကိုမောင့်အပြစ် ကိုမောင်သိပေါ့လို့”

“အဲဒါ အန်ကယ်နောက်တာလေ... ကိုယ်နောက်တာမှ ဘုတ်ဘဲအိတုံရဲ့။ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးစရာလား”

“မသိဘူး... ဘယ်သူပြောပြော အဓိကဇာတ်ကောင်က ကို မောင်ပဲဟာ။ ကောက်တယ်... ဒါပဲ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ကဲကဲ၊ ကောက်ချင်ရင်လည်းကောက် ခါကလေးလေးရဲ့။ ခုတော့... မုန့်လိုက်စားပါဦး။ လာ... ကား ဆိုတက်ပါကွယ်”

“ဒီကားပေါ်ကိုရော! ဘယ်မိန်းကလေးတွေ တက်စီးပြီးပြီလဲ”

“မရှိပါဘူးကွာ... အိတုံက ဦးဆုံးပါ”

“မယ့်ဘူးနော်၊ အိတ်တံစောင့်ကြည့်ဖို့လိုလာပြီ။ ကိုမောင်အိတ်
စိတ်ချထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“စောင့်ကြည့်စေဗျာ”

သူ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်တော့ အိတ်က သူ့လက်စွဲ
ကိုဆွဲဆိတ်လိုက်လေ၏။ သူက ကားမောင်းနေရင်း အိတ်၏ဆံနွယ်
တို့ကို ဖွင့်ဆော့လိုက်မိလေသည်။ အိတ်ထံမှ မျက်စောင်းတစ်
ခုရတော့ တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် တကယ်
ကို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့်ကလေးမလေးပါပဲ။

“ဘာစားမလဲ”

“ရှောက်သီးသုပ်”

“ဟာ... ချဉ်ကချဉ်နဲ့၊ တခြားဟာပြော”

“ရခိုင်မုန့်တီ”

“ကျွတ်! ဗိုက်နာလိမ့်မယ်လေ။ ဂျစ်စရာမရှိ ဂျစ်မတိုက်
ကွ။ ညည်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားလေးအဖေက ကျုပ်ကိုထုမှာဗျ”

“အဲဒီတော့လည်းခံလိုက်ပေါ့။ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

“ဆီချက်ဖြစ်ဖြစ်ကြာဆီချက်ဖြစ်ဖြစ် စားမယ်လေကွာ။ ကိုယ်
လည်း ဗိုက်ဆာနေပြီနော်”

“မစားချင်ပါဘူး။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ရ
အလုပ်ကြီးကို... ရှက်စရာကြီး”

“သေချာဖြတ်ပြီးစားရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ကိုမောင် ခွံ့ကျွေးမှာမို့လို့လား”

“ကျွေးမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း စားမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာနော်”

ခေါင်းကိုအသာဖိ၍ ပြောလိုက်တာမို့ သူမရင်ထဲမှာ ဒိန်းတပ်
ဆပ်ဖြစ်သွားရလေ၏။ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ အဲဒီတစ်မျိုးကြီးခံစားရ
တာကိုပဲ သူမနှစ်ခြိုက်ရတာလေ။ ဆိုင်သီးသန့်လေးထဲ ဝင်ထိုင်
တာ သူက ဆီချက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲမှာလိုက်ပါ၏။ တူဖြင့်မသုံးဘဲ ဇွန်း
ဆက်ရင်းတစ်စုံသာမှာကာ ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေကို အပိုင်းသေးလေးရ
အထိ ဝရုတစိုက်ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ နွေးအောင်စောင့်ပြီးမှ တစ်
နွမ်းခပ်၍ အိတ်ကိုအရင်ခွံ့ကျွေးလိုက်ပါ၏။

“ကိုမောင်အရင်စားလေ”

“နောက်တစ်ပွဲမှာပြီးမှပဲ စားမယ်လေ”

“ဟင်! ကိုမောင်ပဲ ဆာပြီဆို။ အတူတူစားမှာပေါ့လို့”

“အိတုံ ရွံ့မှာစိုးလို့ပါ”

“မရွံ့တတ်ပါဘူး။ ဘာရွံ့စရာရှိလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် အရင်စားလေ... Lady first တဲ့။ ဒီပွဲကုန်ခါနီးမှ နောက်တစ်ပွဲထပ်မှာကြရအောင်။ ဒါမှနွေးနွေးလေးစားရမှာ... နော်”

“ဟွန်း! ဘုံမတွေ့ကိုသတိရနေပြန်ပါပြီ”

မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီးမှ ပါးစပ်လေး ဟပေးလိုက်သည့် မြင်ကွင်းလေးကို သူ့ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကော်ဖီဆိုင်ဘေးရှိ ဆိုင်ခေါ်မှာ မောင့်ကားရပ်လိုက်ကတည်းက သူ့သတိထားမိသွားတာ။ ကားပေါ်မှဆင်း၍ တစ်ဖက်ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးစဉ် သူ့မျက်စိအစုံဖြင့်တက်သွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒါဟိုတစ်ခါ သူ့နှင့်တိုက်မိဖူးတဲ့ချာတိတ်မလေးပဲ။ ဒီကောင်မလေးက မောင်နှင့်သိနေတာပါလား။ မောင့်လက်မောင်းကိုချိတ်၍ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပုံကိုက ရင်ကို လှိုင်းထသွားစေတာအမှန်ပင်။

မှန်ချပ်သာခြင်းထားသည်မို့ သူမနှင့်မောင်တို့၏ တယုတယ ဆက်ဆံနေသည့်မြင်ကွင်းကို သူ့အတိုင်းသားမြင်နေရလေသည်။ ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်တဲ့မြင်ကွင်းလေးပါလဲ။ မောင် တယုတယခွံကျွေးတာကို အလိုက်သင့်လေးစားနေပါသည့် ချာတိတ်မလေး၏တလက်လက်တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းလေးများကို သူ့နှစ်ခြိုက်စွာငေးမောနေမိသည်။ ချစ်ရည် ချွန်းလှဲနေသည့်မျက်ဝန်းတွေဆိုတာ ဒီလိုမျက်လုံးလေးတွေကိုခေါ်တာပဲဖြစ်ပေမည်။

ညီ... ကံကောင်းလိုက်တာနော်။ သူ့ဘဝမှာ သူ့တွဲလာသည့် မိန်းကလေးများစွာ၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒီလိုမျက်ဝန်းတို့ကို တစ်ခုမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါချေ။ သိပ်ကိုအသက်ဝင်လွန်းလှသည့်မျက်ဝန်းတစ်လေးတွေပါလား။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲတစ်ခါ ဝှည်းထည့်သိမ်းပြီး အပေါ်တက်လာစဉ် လှေကားရင်းမှာ ဒေါ်မိမိကြည်၏အသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ကိုနောင်ရေ၊ မမကြီးက ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားမယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်ဆင်းလာခဲ့မယ် ဒေါ်လေး”

ရေချိုးနေရင်း အာရုံမှာပေါ်လာသည့် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကို လှကြိုက်နေလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မောင့်ကိုကြည့်ရတာတော့ သာမန်ထက် နည်းနည်းတော့ပိုပေမယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမဖြစ်သူကို အလိုလိုက်အကြိုက်လိုက်လျော့နေဟန်ပါပဲ။ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ရေချိုးခြင်းကိုအဆုံးသတ်လိုက်ရ၏။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာတော့ မာမိက စားပွဲမှာအဆင်သင့်ရှိနေလေပြီ။ မာမိမျက်နှာက ခါတိုင်းလို တည်တင်းတင်းကြီးဖြစ်မနေဘဲ အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းနေသဖြင့် စိတ်အတော်ကြည်လင်နေပုံရလေ၏။ ဒက်ဒီကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုများစွာနှင့် ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့်မာမိကို သူတကယ့်ကိုသနားလှပါသည်။ သူနှင့်မာမိက ဒက်ဒီရဲ့အပယ်ခံဘဝတွေမဟုတ်ပါလား။

“သားကို မာမိပြောစရာရှိတယ်”

“မိန်းမယူခိုင်းတော့မလို့လားမာမိ။ စောပါသေးတယ်ဗျ”

“ကျွတ်! မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲ! ဒါပေမဲ့... နိုးတော့နိုးစမ်း

တယ်သားရဲ့”

“ဟော! ဒါဖြင့် မာမိတွေ့ခဲ့ပြီးပုံပဲ။ ပြောပါဦး... မာမိရဲ့။ သူတပတလေးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

“လာပြန်ပြီ ပေါ့ရွတ်ရွတ်စကားတွေ။ မာမိ ဒီနေ့ စိန်တိုက်အပြန်မှာ သူ့ကိုတွေ့တယ်သားရဲ့။ သူနဲ့တွဲသွားတဲ့ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးသားရယ်။ တွတ်တီးတွတ်တာလည်းပြောတတ်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုလေးပဲကြည့်ကြည့် ချစ်ဖို့ကိုကောင်းတာ”

“မာမိ... ကျွန်တော့်မှာ စခန်းရှိပြီးသားနော်”

“သွားစမ်းပါ! အဲဒီကော်ပတ်ရုပ်ကို... မင်းဒက်ဒီသဘောတူတဲ့ခွေးမက မာမိတို့နဲ့ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားရှာနိုင်တဲ့ပြိုင်ဆင်ချိုးကွယ့်။ မာမိက မာမိစကားကိုငြိမ်ပြီးနားထောင်မယ့် ခွေးမအလိမ္မာမျိုးပဲလိုချင်တာ”

“အဲဒါ မောင့်ကောင်မလေးဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲသားရဲ့။ မာမိခွေးမတော်ချင်ပါတယ်ဆိုနေမှပဲ”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ မာမိရဲ့။ ညီရည်းစားကို အစ်ကိုက လူတယ်ဆိုပြီး ပြောစရာတွေဖြစ်ကုန်မှာပေါ့!”

“ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒင်းအမေတောင်မှ မင်းဒက်ဒီကိုလုသွားသေး

တာ။ ခုဟာက ဒင်းပိုင်သေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မတရားတာမရှိဘူး။ အားလုံးတရားတယ်။ ဒါပဲ”

ကဲ! ဇွတ်မှတကယ်ဇွတ်ပါလား။ မာမိကတော့ သူ့ထက်ပင် ကလေးဆန်လွန်းနေလေပြီ။ ချာတိတ်ရေ... မင်းပုံစံလေးက မြင် သူတိုင်း ချစ်ကိုချစ်စေချင်လာအောင် တစ်မျိုးလေး ချစ်စနိုးလေး ဖြစ်နေတာ။ မာမိတောင် မြင်မြင်ခြင်း ချစ်သွားတာပဲကြည့်ပေါ့။ ဒါဖြင့် ကိုယ်ကရော... မင်းကောင်မလေးကို ငါကြိုက်နေပြီ ငါ့ကိုပေးဆိုပြီး မတရားယူလို့ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က လက်ခံသဘောတူမှဖြစ်မှာလေ။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲလို့ ကိုယ်စဉ်းစားတတ်လာပြီ ကလေး ရယ်။ ကိုယ့်ထက်မငယ်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ အနည်းဆုံး (၉) နှစ် (၁၀) နှစ်လောက်ငယ်မယ်ထင်ရတဲ့ချာတိတ်မငယ်ငယ်လေးကို ချစ် ကပ်ဖို့လွယ်ကူပါ့မလား။ မိန်းကလေးများစွာနဲ့ ကိုယ်ရင်းနှီးပတ် သက်ခဲ့တာတောင် ခုလိုမျိုး ထူးဆန်းစွာရင်မခုန်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်၊ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါရစေလား။ မေတ္တာထက် နေခဲ့ရတဲ့ထိုယုံကို ကြင်နာပေးလှည့်ပါလား... ချာတိတ်ရယ်။

❀ ❀ ❀
ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

မဒီနှင့်ဒေဝီတို့ညီအစ်မနှင့်အတူ shopping ထွက်လာခဲ့၏။ ဆင်တူဂါဝန်အနက်လေးနှင့် ခြေသလုံးထိ စည်းရသည့်ကြိုးသိုင်း ချစ်ကလည်း အရောင်တူ၊ ကျောပိုးအိတ်အဖြူလေးတွေနှင့် ဦးထုပ် အဖြူလေးတွေကအစ အကုန်တူကာ အရပ်မောင်းကလည်း size တူတိုက်တူမို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လျှင် အမှာညီအစ်မသုံးယောက် ချီထင်ကြမှာပင်။

လက်မှာ Fancy Hand-Chain လေးတွေ ဝတ်ထားသဖြင့် အမီးလျှောက်လက်လွဲလိုက်တိုင်း တချွင်ချွင်အသံလေးတွေထွက်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကာ လူတွေက စိတ်ဝင်တစားလှည့်ကြည့်ကြတာမနည်း။

“ဟဲ့! အိတ်... နင့်စိတ်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဘာလဲ! ကိုမောင်ကိုတွေ့လိုက်လို့လား”

“ကျွတ်! စကားပြောရင် အဲဒီနာမည်က မပါရင်မဖြစ်ဘူးနားကလောလိုက်တာ။ ငါတို့နောက်မှာ လူတစ်ယောက် တကောင်ကောက်လိုက်နေတယ်ဟဲ့”

“ဟင်! ဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘဲ ငါပြောမလားဟဲ့။ အင်္ကျီရွေးနေတုန်းကလည်း တွေ့တယ်။ ဖိနပ်ဝယ်တုန်းကလည်း ရှိနေတာပဲ။ ငါ့သတိထားစိတ်ကြာပြီ”

“နင်တွေ့တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“အေး... ငါမှတ်မိပြီ။ သူ့ရုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့မေ့လို့ရတာ မှမဟုတ်ဘဲ။ ဟိုတစ်ခါ နင်နဲ့တိုးမိတဲ့ ခပ်ချောချောတစ်ယောက်လေ”

သူမစိတ်ထဲမှ မဒီကိုကျိတ်ပြီးမေတ္တာပို့လိုက်မိ၏။ ဒင်းတို့နှစ်ကောင်က ကိုမောင်နှင့်သူမကို သိပ်သဘောတူချင်တာမဟုတ်။ ကိုမောင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးသူမို့ အဘိုးအိုပေါက်စလေးလို့ ကွယ်

မှာ နာမည်ပေးထားကြတာလေ။ အခုလည်း သူမကြည့်မရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့်တွဲစဖို့ တာစူနေကြသဖြင့် ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းဆဲ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့! ဒီလိုကြီး နင်ရပ်နေတော့မှာလား။ ဟိုမှာလာနေပြီနော်”

“အသာနေစမ်းပါ။ ငါစဉ်းစားနေတယ်”

ခပ်သင်းသင်းရေမွှေးနံ့နှင့်အတူ shoe ဖိနပ်သံ တဒေါက်သီတဲကြားလိုက်စဉ် သူမ မြုန်းခနဲထွက်ပြေးလေ၏။ မဒီနှင့်ဒေဝီအော်သံနှင့် နောက်မှပြေးလိုက်လာသံတွေကိုကျောခိုင်း၍ Escalator မှ သူမ ခပ်သုတ်သုတ်ဆက်လျှောက်ခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့! ငါတို့ကိုစောင့်ဦးလေ အိတ်ရဲ့။ လူနဲ့မလိုက်ဘူး၊ ပြေးလိုက်တာမှ လှစ်ခနဲပဲ”

ဟောဟဲစိုက်ကာ သူမလက်ကိုအတင်းဆွဲလိုက်မှ ပြေးလက်စမြဲလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရ၏။ Platform ပေါ်ရောက်တာတောင်မှ စိတ်ချော့ဖြင့် အနောက်ကိုလှည့်ရှာမိလေသည်။

“ပါလာသေးလား”

“မပါတော့ပါဘူး။ အမယ်လေး! မောလိုက်တာဟယ်။ လူတွေ

က မြို့လယ်ခေါင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ကျားလိုက်လို့ဖြေ
တယ်ထင်ပြီး လိုက်ကြည့်နေကြပြီ။ ရှက်လိုက်တာနော်”

“အေးလေ... အမောတော့ဆိုပါပြီဟယ်”

“sorry ပါဟယ်။ လာ... ငါ ဒိုမိနိုဝယ်တိုက်ပါ့မယ်ဟဲ့။
ကျေးဇူးရှင်မတွေ့ရဲ့။ တကတည်း... ”

သူ shoe ဖိနပ်နားမှာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် Hand-chain
လေးကိုကောက်ယူလိုက်ပါ၏။ ခေါင်းလောင်းသေးသေးလေးမပွား
ခြုံသီးလေးတွေ၊ ကြယ်ပုံနှင့် အသည်းပုံအပြားလေးတွေကအစ
Platinum အစစ်တွေပါလား။ ချာတိတ်မလေးတွေ ပြုတ်ကျခဲ့တာ
ပဲ။ ဘယ်သူဟာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

“ဟင်! ငါ့ Hand-chain ရော”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မာမာတော့ ဆူတော့မယ်။ ချိတ်ချောင်နေလို့
ပြန်လုပ်ပေးမယ်ပြောပြီး မဝတ်ခိုင်းတာကို နင်တို့နဲ့ဆင်တူဖြစ်ချင်

ဆိုဝတ်ခဲ့တာ။ သွားပါပြီ”

“အဲဒါ နင့်အပြစ်ပဲလေ။ မှန်မှန်လျှောက်နေရင်း ပြုတ်ကျရင်
အသံမြည်တော့ ငါတို့လည်းတွေ့မှာပေါ့။ ဒုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
အသံပြေးပြီးတော့...။ နင့်နောက် လူမလိုက်ဖူးတာကျနေတာပဲ။
ပြောက်လန့်တကြား”

“ငါက ကိုမောင့်ကိုစောင့်ကြည့်မယ် ပြောထားမိတာကိုးဟဲ့။
အော်ကြာ ကိုမောင်လွတ်ထားတဲ့ရဲ့ဒိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ငါ့ကို မာမာဆူတော့မှာ”

“ဟဲ့! မငိုနဲ့လေ။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ! ကိုယ့်ဟာကိုယ်ငိုတာပဲ”

မဒိတို့ ပွစိပွစိရေရွတ်တာကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ
အပိုးအိတ်လေးထဲမှ Hand Phone ကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်
အသံဩဩလေးက ခပ်တိုးတိုးထွက်လာလေသည်။

“ဟဲလို... အိတ်လား”

“ကိုမောင်”

“ဗျာ... ဟော! ဘယ်သူနဲ့စိတ်ကောက်နေပြန်တာလဲ။ အသံ
ငိုသံကြီးနဲ့ပါလား”

“ကိုမောင်... အိတုံ Hand Chain လေး ပျောက်သွားလို့ အဲဒါ”

“ဘယ် Hand Chain လဲ အိတုံရဲ့”

“အိတုံပွေးနေတုန်းက ကိုမောင်ဝယ်ပေးတဲ့ဟာလေးလေ။ မဒိတို့တောင်ကြိုက်လို့ ဆင်တူလိုက်ဝယ်ကြတာ။ အဲဒီဟာလေး”

“ဪ... သိပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျောက်ရတာလဲ။ မငိုရဘူးလေ... တိတ်... တိတ်”

“မာမာက မဝတ်နဲ့ဦးတားနေတာ၊ အိတုံကဝတ်ခဲ့မိတာကိုး။ အိမ်ပြန်ရင် မာမာက မေးတော့မှာ။ ချိတ်ပြန်လဲပေးမယ်၊ သိမ်းထားလို့ သေချာပြောထားတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ်အသစ်ထပ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း။ ဒီလောက်စွေးကြီးတာကြီးကို နှမြောတာပေါ့ ကိုမောင်ရဲ့။ မာမာမေးရင် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ကိုယ်ပြင်ပေးဖို့ယူထားတယ်လို့ ပြောလိုက်လေ”

“မာမာမေးရင် ကိုမောင်ကြည့်ပြောဖို့မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“မမေ့ပါဘူးအိတုံရယ်။ ကဲ... မငိုနဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား”
“ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်စိတ်ရှည်လိုက်တဲ့ သူမရဲ့ကိုမောင်

အိတုံမျက်ရည်ကျတာကိုတောင်မှ မမြင်ရက်တာ။ ကိုမောင် အိတုံကိုချစ်လို့မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်ရမှာလဲနော်။ အိတုံပွေးနေမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးခဲ့သည့် Hand chain လေးမို့ နှမြောတာသ ဖြစ်ရတာအမှန်ပင်။

“ကိုမောင်”

“ဟင်”

“အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလားဟင်”

“လုပ်စရာတွေတော့ ရှိတာပေါ့အိတုံရဲ့။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုမောင်ကိုပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောလေ”

“ဖုန်းထဲက မပြောချင်ပါဘူး။ ကိုမောင်ကလည်း”

“အိတုံလာမလို့လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုလည်းလာလေ... ကိုယ်ထွက်စောင့်နေမှယ်”

“ကိုမောင်ကောင်မလေးကိုရှောင်ခိုင်းထားရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ အိတုံက တိတ်တိတ်လေးလာဖမ်းချင်တဲ့ဟာကို”
သူသဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်

သွားလေ၏။ အဲဒီကလေးမလေးဟာ တစ်နေ့ကို တစ်ခါလောက်
လေး စိတ်မကောက်ရရင် မနေနိုင်ပါလား။ နမော်နမဲ့နှင့် ပစ္စည်း
ဖောက်လိုက်ပေမယ့် အန်တီသီတာဆူမှာကိုတော့ ကြောက်ရှာသား
ပဲ။ သူလုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်
တော့ အန်ကယ်ဦးမြမောင်နှင့်တန်းတိုးလေတော့သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား သား”

“မပြန်သေးပါဘူးအန်ကယ်။ ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုလို့ ဆင်း
ကြိုမလို့ပါ”

“အိတ်တုံမှဟုတ်ရဲ့လား”

“အန်ကယ်ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ။ အကုန်သိနေတာချည်းပဲ”
သူ Lift ထဲ မြန်မြန်ဝင်၍ဆင်းကာ အဝင်ဝမှာ ထွက်စောင့်
နေစဉ် တအောင့်အကြာ၌ Taxi တစ်စီး ရပ်လာလေ၏။ ကားပေါ်
မှ အငိုမျက်နှာနှင့်ကောင်မလေးက ခြေဆောင်၍ ဆင်းလာလေ
သည်။

“ဟာ! ဒီမျက်နှာနဲ့ပဲလာရတယ်လို့”

“ဘာဖြစ်လဲ! အိတ်တုံမျက်နှာက ဘီလူးသဘက်ပုံပေါက်နေ
လို့လား။ ဒါဆိုလည်းပြန်တော့မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လာလာ . . အထဲဝင်ရအောင်။ ခက်တာပဲ
အိတ်တုံရယ်။ လူရွေ့သူရွေ့လည်း နည်းနည်းပါးပါးဟန်လေးဘာလေး
အဆောင်ဘူး။ ငြုန်းစားကြီးငိုချလိုက်တာပဲလား။ မဒီတို့ရော”

“ခေါ်မလာပါဘူး။ အလကားစိတ်ပုပ်မတွေ့။ လူကို သူများနဲ့
အိတ်တုံပဲသိတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေလို့လဲ”

“နောက်မှပြောမှာပေါ့ ကိုမောင်ကလည်း . . .”

သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်တွဲ၍ ဟိုတယ်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် ဝန်ထမ်း
တွေက ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ကြလေ၏။ နေ့စဉ်အလုပ်ဆင်းနေသည့်
ညလအတွင်း အခုလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူတွေ့ဖူးတာမှ
မမြင်ဖူးကြတာကိုး။ ဒီကြားထဲ သူ့လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ကြီးချိတ်
ဆွဲထားတာက ပိုပြီးဆိုးနေပေလိမ့်မည်။ သူကလည်း ဖြုတ်မချရဲ။
တော်ကြာ လူကြားထဲ ခြေခနဲငိုချလိုက်မှ အရှက်တွေ့ငြုန်းခနဲကွဲကုန်
တာလေ။ တော်ပါသေးရဲ့။ အန်ကယ်ဦးမြမောင်က သူ့ဘဏ်ကိစ္စ
ဆုပ်စရာရှိသည်ဆိုပြီး ထွက်သွားပေလို့ပဲ။ နို့မို့ စ၍ဆုံးတော့မည်
မဟုတ်တော့။

အခန်းထဲရောက်တော့ သူက သူထိုင်သည့်ဆုံလည်ကုလား

ထိုင်ပေါ်မှာ အိတ်ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှအချိုရည်
တစ်ဘူးကိုယူ၍ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ကဲ!-သောက်လိုက်ဦး”

“အန်ကယ်မောင်ရော”

“သူ့ဘဏ်စာရင်းစစ်ဖို့ဆိုလား၊ ခုနပဲထွက်သွားတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ နို့ဖို့ အိတ်ကိုမြင်ရင် လိုက်စနေဦးမှာ”

“ပြောပါဦး။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့လဲ”

သူက စားပွဲပေါ်တင်ပါးလွှဲထိုင်၍မေးတော့ အိတ်က ဖျော်
ရည်ကို သုံးငုံမျှသောက်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောပြလေ၏။

“အိတ်နောက်ကို လူတစ်ယောက်လိုက်လို့”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ. . . ကိုမောင့်လူလား”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ ကိုယ့်မှာဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်
နေရတဲ့ကြားထဲ အိတ်ကိုဘယ်လိုကြည့်နိုင်မှာလဲ”

“ကိုမောင်က အိတ်ကိုမစိုးရိမ်ဘူးလား”

“စိုးရိမ်တာပေါ့၊ လူဆိုးလူရမ်းကားဖြစ်နေရင် ကိုယ့်ကိုချက်
ချင်းဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“ကိုမောင်က သူ့ကိုဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါလေးကျွေးရုံလေးပါ”

သူ လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်တော့ အိတ်က ခပ်ခနဲရယ်လိုက်
သ၏။ ခုတော့လည်း ဘာမှမကြောက်လန့်တော့သလိုဘဲ လုံခြုံ

စိတ်ချသွားရပါရောလား။

“မဒီတို့စတယ်ဆိုတာ”

“သူနဲ့ပဲပေါ့”

“နာမည်သိလို့လားအိတ်ရဲ့”

“မသိပါဘူး၊ အသားလေးဖြူ၊ ရုပ်လေးချောတာနဲ့ပဲ သူတို့
အိတ်စိကျနေကြတာ။ ကိုမောင့်လောက်တောင်မှမခန့်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်က ခန့်ချောကြီးလား”

“ဒါပေါ့”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူပြီးမိစဉ် Intercon မှ အသံမြည်လာ
သ၏။ အိတ်ကတော့ ဖျော်ရည်ကိုကုန်အောင် မော့သောက်နေ
သသည်။

“MD နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်သူများလဲ. . . ခွာဝါ”

“MD ရဲ့အစ်ကိုလို့ ပြောပါတယ်ရှင်”

“လွတ်လိုက်ပါ”

သူ စားပွဲထက်ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိ၏။ ဘုရား
ရေ... ကိုကို သူ့ဆီလာတာတဲ့။ အံ့ဩစရာပါပဲလား။ တစ်ခါမှ
ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် စကားလည်းမပြောဖူး။ မျက်နှာချင်းလည်းဆိုင်
ဖူးတာမဟုတ်။ ဘာမှားပြောစရာရှိလို့ လာတွေ့တာပါလိမ့်။ စိတ်
လှုပ်ရှားလွန်း၍ သူ့လက်ဆစ်တွေကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးလိုက်
မိစဉ် အခန်းထဲသို့ ကိုကိုဝင်လာလေ၏။

“အား! ကိုမောင်... သူ... သူ... သူပဲ”

ရုတ်တရက်လန့်အော်ရင်း ဝုန်းခနဲထကာ သူ့နောက်မှာ
ကွယ်ရပ်လိုက်သည့်အိတ်ကြောင့် သူ လက်မဖြင့် မျက်ခုံးကိုကုတ်
လိုက်မိ၏။ ပြဿနာပဲ။ အိတ်နောက်ကိုလိုက်နေတာ ကိုကိုတဲ့။
ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး နွေးထွေးစွာမချစ်ခင်ရသေးမီ အိတ်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး ပြဿနာမတက်ချင်ပါလေ။

“ထိုင်ပါ ကိုကို”

“ညို့ကိုပြောစရာရှိလို့လာခဲ့တာ”

နောက်ကထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မောင့်နောက်မှ ခိုး

ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကြောင့် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။
အတယ့်ကို သိုးဇယ်လေးလို အပြစ်ကင်းလှချည်လားချာတိတ်ရယ်။

“မာမိက ညီနဲ့ပြောစရာရှိလို့။ အားတဲ့တစ်ရက်လောက် လာ
တွေ့ပါတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ် ကိုကို။ ညနေ
စောင်းတစ်ရက်ပေါ့”

“အေး... ညို့အလုပ် အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်”

“ကိုယ်တောင် ဒီဟိုတယ်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးဘူး။
နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ရက်လောက် လာလေ့လာဦးမှ
ပဲ”

“လာခဲ့ပါကိုကို။ ကျွန်တော် ဒီမှာအမြဲတမ်းရှိနေပါတယ်”

“ညို့စိတ်ကြိုက် အခန်းတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား။ ဘာကို
သဘောကျလဲ”

“လေဟာနယ်... View ပါ ကိုကို”

“ငါ့ညီက... တယ်စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံပဲ”

ကိုကိုမျက်လုံးတွေက သူ့နောက်မှ အိတ်ထဲ မကြာခဏ

ရောက်ရောက်နေသဖြင့် သူသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ မိတ်ပသစ်
ပေးလှောင်လည်းမကောင်း။ အိတ်ကလည်း ကိုကိုကိုကြောက်နေတော့
အခက်ပါပဲ။ သူက နောက်မှာရပ်နေသည့် အိတ်လက်မောင်းလေး
မှဆွဲ၍ ဘေးမှယှဉ်ရပ်စေလိုက်ပါ၏။

“ကိုကို... ဒါ၊ အန်ကယ်စိုးရဲ့သမီးလေးပါ၊ သဲအိတ်အိတ်တဲ့
အိတ်... ဒါ ကိုယ့်ကိုကို ‘နောင်’လေ”

“ဟာ... အန်ကယ်စိုးရဲ့သမီးဆိုရင် ကိုယ်နဲ့အသက်တော်
တော်ကွာမှာပေါ့။ ညီနဲ့ကိုယ်တောင် သုံးနှစ်ကွာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကိုကိုထက် (၈)နှစ်ငယ်ပါတယ် ကိုကို”

နောင်က ပခုံးတွန့်၍ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်လေ၏။ သူ
တိတ်လေးက မောင့်လက်ဖျားကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တာများ တင်း
ကျပ်လို့ပါလား။

“မင်း၊ ကိုယ့်ကိုလန့်နေသလား... baby”

“ဟင်! ”

“ဒါ၊ မင်းပစ္စည်းလေးလား”

ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှနှိုက်၍ ပြလိုက်သည့်အရာလေးကို
ကြည့်ရင်း သူမမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားရလေ၏။ ဘုရားရေ...

သူပျောက်သွားတဲ့ Hand chain လေးကို သူ ဘယ်ကများ ရှာတွေ့
တာပါလိမ့်။

“Shoppin Mall မှာ baby တို့အုပ်စုနဲ့ဆုံခဲ့သေးတယ်လေ။
baby တို့လက်မှာမြင်လိုက်လို့ ကောက်ရတာနဲ့ သိမ်းထားလိုက်မိ
တာ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို။ အခုပဲ သူ့ဟာလေးပျောက်လို့ငိုနေတုန်း
ညီတို့ရောက်လာတာပဲ”

“ရောလေ၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်... ညီ။ မာမိုကို ကိုယ်
ပြန်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သွားပြီနော်... baby”

နောင်ထွက်သွားမှ သူမစားပွဲပေါ်ရှိ ပစ္စည်းလေးကိုကောက်
ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အို! Hand chain လေးက ဒိုက်မှပြုတ်တာ
ဟုတ်ဘဲ အလယ်မှပြုတ်သွားတာပါလား။ ရင်ထဲမှ ဒိုက်ခနဲလှုပ်
ခတ်သွားရင်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်စီးကျသွားလေသည်။

ဘယ်လိုများ အတိတ်နိမိတ်ပြလိုက်တာလဲ Hand chain
လေးရယ်။

အသုံး (ဂ)

ကွန်ဒိုမိယမ်ဝရန်တာမှ ပြင်ပရှုခင်းတို့ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။
မောင်ဖျော်တိုက်သည့်ကော်ဖီခွက်ကို မသောက်ဖြစ်သေးသဖြင့်
နေလောက်ပြီ။ အရင်အိမ်လေးကိုလိုက်လည်တုန်းကလို ပျော်
ကောင်းဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဤနေရာမှာ
မပျော်လှ။ သူမပူဆာလွန်း၍သာ ကိုမောင်ခေါ်လာခဲ့တာ။
မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီမှာနေချင်တာမဟုတ်မှန်း သူမသိပါ
ဘူး။

“အိတ်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ခါတိုင်း ပေါက်ပေါက်လှော်အောင် စကားတွေပြောတတ်တဲ့လူက ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”

“အိတ်တံစဉ်းစားနေတာ ကိုမောင်ရဲ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုမောင်အစ်ကိုက အိတ်တံစောက်ကို ဘာလို့လိုက်ရတာလဲ”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာနေမှာပါ အိတ်ရယ်။ သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

“ခုဟာက တစ်ခါနှစ်ခါမကတော့ဘူး ကိုမောင်ရဲ့။ သုံးလေးငါးခါရှိနေပြီ။ တမင်တကာလိုက်နေသလိုမျိုးကြီး။ အိတ်တံစောက်က သူ့ကိုအရင်မြင်မြင်နေလို့ မသိမသာလေးပတ်ရှောင်လို့ရတာ”

“ထိပ်တိုက်တိုးရင်လည်း အလိုက်သင့်လေး ဆက်ဆံလိုက်စိ အိတ်ရဲ့။ ကိုယ်နဲ့အိတ်ပတ်သက်နေတာကို သူ့သိပြီးသားပဲဟာ။ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ပြီးတော့... ကိုယ်က အခုမှ ကိုကိုနဲ့ရင်းနှီးချစ်ခင်လာအောင် အစပျိုးတုန်းရှိသေးတာ။ အိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

ကိုယ်နဲ့ကိုကို ရန်သူတွေဖြစ်သွားရင်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ တော့ဘူးလား”

သူမ တိတ်တခိုးလေးသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ ကိုနောင်၏ မျက်ဝန်းများမှ မရိုးသားသည့်ပုံရိပ်တွေကို၊ ကိုမောင်မှ မမြင်နိုင်တာလေ။ အန္တရာယ်ကိုလက်ကမ်းကြိုဆိုဖို့ သူမ မဝံ့ရဲ့။ ခက်တာက တိုမောင်နှင့်ကိုနောင်က သွေးသားရင်းချာညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေပြန်သည်ကိုး။

“အဲဒီလူကြီးက ကောင်မလေးတွေနဲ့သိပ်ရွံ့တာပဲဆို”

“အိတ်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပဲ သတင်းတွေကြားဖူးနားဝရှိတာပေါ့။ မာမာလည်း ဘယ်ကနေဘယ်လိုသိသွားမှန်းမသိဘူး။ ခုဆို အိတ်ကိုစိတ်မချလို့ ဘစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှမလွှတ်တော့ဘူး။ ကိုမောင်နဲ့မှ စိတ်ချတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကိုယ်က အိတ်ကိုကိုက်စားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုမောင်နော်... ဘာစကားကြီးလဲ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့်ထု၍ မျက်စောင်းလေး

နှစ်ကိုယ်တူရင်ခွန်သံမျိုးကိုပေါ့။

ကားကို လသာဆောင်အောက်သို့ ရပ်လိုက်စဉ် အဝင်ဝမှာ အသင့်ရပ်စောင့်နေသည့် အန်တီဒေါ်မိမိကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ အမြဲ တည်တင်းနေတတ်သည့်မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးအချို့က ခိုတွဲလို့ ပါလား။

“အန်တီတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါခင်ဗျ”

“လာလေ သားရဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ခဏနေ၊ သား ကိုကိုပြန်ရောက်ရင် ညစာစားကြမယ်လေ”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ နေပါစေ။ ကျွန်တော်မဆာသေးလို့ပါ”

“အခုပဲ ည(၆)နာရီရှိနေပြီလေ သားရဲ့။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း ထားတာ မဆာဘဲရှိမလား။ လာ... ထိုင်ဦး။ မစမ်းကြည့်ရေ... အအေးလေးလုပ်ပါကွယ်”

အတွင်းခန်းဘက်လှည့်အော်ကာ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းသဖြင့် သူ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဖေဖေနှင့်အန်တီတို့မင်္ဂလာမောင်နှံပုံ၊ ဖေဖေနှင့်

တို့ကိုပုံ၊ ကိုကိုငယ်စဉ်မှ ယနေ့ထိတိုင်ပုံများ၊ ကျောင်းတက်စဉ် ကျောင်းမှာရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံတွေက နေရာအနှံ့အပြား ပြည့် နှက်နေလေ၏။ သူတို့အိမ်မှာတော့ မိသားစုပုံလေးတစ်ပုံမှလွဲ၍ နေသည့်ပုံမျှ ရှိမနေပါချေ။ မေမေကိုယ်တိုင်က အရှက်သည်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ဝါသနာမပါခဲ့သူကိုး။

“အန်တီသားက သူ့ဒက်ဒီကိုသိပ်ချစ်တာကွယ်။ ကိုယ်သိဟ တယ်သွားသွား၊ အမြဲတကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာလေ။ အိပ်ရင် တောင်မှ သူ့ဒက်ဒီကို ညတိုင်းဖက်အိပ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ဒက်ဒီပျောက်သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေခဲ့တာပေါ့”

အအေးလင်ပန်း လာချပေးသဖြင့် ပြောလက်စစကားက ခဏမျှရပ်သွားလေသည်။ အန်တီက သူ့လက်ထဲသို့ အအေးခွက်ကို ဆည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

“မှတ်မှတ်ရရ သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စု ဘုရားစုံဖူးတော့မှပဲ သားနဲ့ သူ့ဒက်ဒီခွဲအိပ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီမှာမိ နေသိပ် ကောင်းတာနဲ့ အန်တီလည်း မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကိုသိဟတို့တွေ တွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါစေဆိုပြီး လွတ်ပေးလိုက်မိတာလည်း ပါ ပါတယ်”

၉၂ မေသဒ္ဒါဟောဇ်

အန်တီမျက်ဝန်းများက နံရံထက်မှာရှိနေသည့်ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကိုငေးကြည့်နေရင်း စိတ်တွေက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အတိတ်ကို လွင့်သွားသည့်နှယ် တွေဝေငေးရီနေလေသည်။ ပြီးမှ စကားကိုခပ်တိုးတိုးလေး ဆက်ပြောပါ၏။

“သားသုံးနှစ်အရွယ်မှာ မူကြိုကျောင်းကို အန်တီပို့ခဲ့ရတယ်။ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း စိန်ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားတော့ သားကိုသိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့တာအမှန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုက... စင်္ကာပူမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ဆယ်နှစ်နီးပါးပျောက်သွားခဲ့တာလေ”

သူ အသက်ပင် မရှုမိဘဲငြိမ်သက်သွားရ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေလက်ထပ်ပြီး သူ့ကိုမွေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ သူတို့မိသားစုပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ တစ်ဖက်မှာတော့ သားအမိနှစ်ဦး ငိုကြွေးပူဆွေးနေမှာကို ငယ်စဉ်အရွယ်မို့ သူမသိမြင်နိုင်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“စင်္ကာပူကနေ ဖုန်းလည်းအမြဲလာနေတာဆိုတော့ အန်တီလည်း ဘယ်သံသယရှိပါ့မလဲ။ သားအတွက် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မကြာမကြာပို့၊ တစ်ပတ်ကို ဖုန်းခဏခဏလာတာဆိုတော့ အန်တီ

တို့သားအမိဘဝ ငြိမ်းချမ်းခဲ့တာတော့အမှန်ပါ။ တစ်နေ့... အဲဒီတစ်နေ့ကို အန်တီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့တုန်းက အန်တီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ချိန်းထားလို့ အန်တီတစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့တာ။ မီးပွိုင့်မှာ ကားချင်းယှဉ်ရပ်လာတဲ့ Taxi နောက်ခန်းက ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြတဲ့မိသားစုလေးကိုမြင်ခဲ့ရတာပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာ အဲဒီမိသားစုနေတဲ့အိမ်လေးကို အန်တီ ခုခမ်းလို့ရခဲ့ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကစိတ်မျိုးနဲ့ ဒေါကြီးမောကြီးရောက်ခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့... ငါ့မိသားစုကိုမှ ရက်ရက်စက်စက်ခွဲရက်လေခြင်းလို့ ဒေါသတကြီးမပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခွန်းတည်းပါပဲ။ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုသာ အားတင်းပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ညှဉ့်ခန်းမှာ ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ဒေါ်မိမိကြီးက ဓာတ်ပုံရှေ့မှာရပ်ရင်း ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကို နှိုင်းလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်... ဖေဖေမျက်နှာနေရာကို ခပ်ညွှန့်လေးထိ၍ တီးတိုးဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“မိမိကြီးကို မသနားရင်တောင်မှ သားအတွက် ကို့ကို ပြန်ဆောင်ပါလို့”

အန်တီအသံတိမ်ဝင်သွားသလို သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ

တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာလေ၏။ ခံစားရပါသည်။ ဖေဖေပြန်မလာ
တော့ပါဟု သူ့ကိုလည်း မေမေပြောပြခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဖေဖေ
အိမ်နေကျနေရာလေးကိုစမ်းရင်း သူ့ကိုဖက်၍ မေမေငိုကြွေးခဲ့တာ
ရက်ပေါင်း ထောင်ချီခဲ့တာပါပဲ။ ပြန်မလာတော့ပါဘူးလေဆိုပြီး
မျှော်လင့်ချက်တွေလွင့်ပစ်လိုက်တဲ့တစ်နေ့မှာ တောင်းပန်ဖို့ပြန်
ရောက်လာတဲ့ဖေဖေမျက်နှာကို မေမေနောက်ဆုံးမြင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
ရက်ဖြစ်နေခဲ့သည်လေ။

“သားခမမှာ အဖေကိုတော့ ပြန်ရပါရဲ့။ အရင်လို ရင်းနှီးနှေး
ထွေးတဲ့မေတ္တာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့ဘူး။ သိတတ်စအရွယ်
လေးမှာရခဲ့ရတဲ့အရှက်တရားကြောင့် လေလွင့်ချင်နေတဲ့သားရဲ့
စိတ်ကို အန်တီမနည်းကို ထိန်းမတ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ဘဝမှာ အစစ
ပြည့်စုံနေတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်နိုင်ကြပေမယ့် အထဲမှာ
လောင်မြိုက်နေတဲ့ အိမ်တွင်းစစ်ပွဲကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြ
ပါဘူး”

“အန်... အန်တီ”

သူ အန်တီလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ကြေကွဲရီဝေ
နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်မျက်လုံးတို့ကို မြင်

ဆိုက်ရလေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စည်းစိမ်ကြွယ်ဝခြင်းတွေနဲ့
အန်မာနတွေထောင်လွှားခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အရူးကို သူမြင်
ခဲ့ရတာပါလား။

“အန်တီသားကို အန်တီသိပ်သနားတယ် သားရယ်။ သား
ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုပြီး ဆန္ဒမှန်
ဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး အန်တီပြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့
အခု သူ့အမှန်တကယ်လိုချင်နေတဲ့အရာကိုတော့ အန်တီ မပြည့်
ဆည်းနိုင်တာ သိပ်ဝမ်းနည်းမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ အန်တီ”

အန်တီက မျက်နှာထက်ရှိ မျက်ရည်တွေကို ကုန်စင်အောင်
သူတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ရွှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်... သူ့လက်
ခါးနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင်လျက် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

“အချစ်လေ၊ အချစ်ပေါ့။ အခု သားက ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေတယ် မောင်ရဲ့။ သူ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့
အားစွာသောမိန်းကလေးတွေနဲ့မတူဘဲ သူ့ကို ထူးဆန်းစွာရင်ခုန်
ဆင်တုံကောင်မလေးကိုချစ်နေပြီလို့ ဟိုတလောကပဲ အန်တီကို

ဖွင့်ပြောတာ”

“ဗျာ!”

သူ့ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတော့၏။

ဘုရားရေး... ကိုကိုတော့ အိတ်ကိုချစ်နေပြီလို့ တရားထင်ကြေငြာနေပါရောလား။ အန်တီကိုဖွင့်ပြောပြီဆိုမှဖြင့် အတည်ဆိုတာ ခိုင်လုံသေချာနေပြီပဲ။

“သားနဲ့တွေ့ရင်မေးကြည့်လိုက်ပါ သားမောင်။ သူက အစုတုန်းကလို မဝံ့ရဲတော့ဘူးကွယ့်။ ကောင်မလေးမုန်းသွားမှာကြည့်ပြီး ရှေ့ကိုဆက်မတိုးရဲဘဲ ရပ်နေရရှာတယ်။ အချစ်က သူ့ကို စိတ်စားသွားပြီကိုး”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ကိုကိုကို ကူညီလိုက်ပါအန်တီ”

“စီးပွားရေးကိစ္စ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေလား သား”

“အကုန်လုံးကိုပါ အန်တီ။ ကိုကို့ရဲ့နှလုံးသားရေးရာကိစ္စပါပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်။ တကယ့်ကိုကျေးဇူးတင်တာပါ။ အန်တီမှာ အားကိုးစရာသားနှစ်ယောက်တောင်ရှိနေပြီလို့

အန်တီယူဆလိုက်တော့မယ်နော်”

သူ ခေါင်းကိုသာ အနိုင်နိုင်ညိတ်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

အန်ကယ်စိုးနဲ့ အန်တီသီတာကို သူဘယ်လိုပြောပြရပါမလဲ။ ဖေဖေအိမ်အမြွက်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ကိစ္စကို အန်ကယ်စိုးတို့ မငြင်းဆန်ခဲ့သလို သူတို့ယ်တိုင်ကလည်း ကန့်ကွက်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဤနေ့ဤအချိန်ထိ သူနားမလည်သေးတာကိုတော့ ရိုးသားစွာဝန်ခံချင်ပါသည်။ မိန်းကလေးများစွာနှင့် မရင်းနှီးမပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလို ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်မျှ သူ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့ပါချေ။

ဖေဖေစကားကိုနားထောင်ပြီး တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ အိမ်ထဲသွားလာလက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူယူထားခဲ့သမျှ ပျက်သုဉ်းခဲ့လား။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ တည်ခြံခြင်းမရှိပါလားလေ။ ဤသို့ဖြစ်ထိုက်တာတွေလည်း တစ်နေ့မှာပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု သူမှထင်မထားတာဘဲ။

ဒီလူကြီးကို အိတ်ကြောက်တယ်တဲ့။ ကိုမောင့်လို ရိုးသားမှုမျိုးလို့ မရင်းနှီးချင်ဘူးတဲ့လား။ မှန်တာပေါ့... အိတ်တဲ့။ ကိုယ်က အိတ်အပေါ်မှာ ရိုးသားပွင့်လင်းတော့ ကိုယ်နဲ့ပြောဆိုဆက်ဆံရတာ

ကို အိတ်စိတ်ရဲမှာပေါ့။ ကိုကိုကတော့ အိတ်ကိုနှစ်နှစ်ကာကာချစ်
နေတဲ့သူလေ။ ချစ်စိတ်တွေကြောင့် ရွန်းလဲ့တောက်ပနေမယ့်ကိုကို
မျက်ဝန်းတွေကို အိတ် အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်သေးတာပဲဖြစ်မှာ
ပါလေ။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုများစွာနှင့် ထူ
က နုံးချည့်နေလေ၏။ ဘဝမှာ အရှုံးဘက်ကသာ ရပ်တည်ခဲ့ရတဲ့
အန်တီနဲ့ ကိုကိုအတွက် သူပေးဆပ်လိုက်ရမည့်အရာတွေက အ
တွေ့များလဲ၊ ကိုကိုကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့လက်ခံချင်ပါ့မလား။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ကိုကိုသည်လည်း ဖေဖေဦးသီဟ၏သားတစ်ဦးဖြစ်တာထက်
အန်ကယ်စိုးတို့ သိနှင့်ထားပါသည်လေ။

အသုံး (၇)

ကျောင်းဆင်းတော့ လာကြိုမည့်ကားက မရောက်လာသေး
ဖြစ်သဖြင့် သူမစိတ်တိုသွားမိ၏။ မဒီတို့ညီအစ်မက ဖယ်ရီစီးသည့်
အတွဲမို့ သူမကို Taxi ပေါ်တင်ပေးမည်ပြောသဖြင့် ကျောင်းဝင်း
ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“တီ! . . . တီ! ”

နောက်နားဆီမှ ဟွန်းသံကိုကြားသော်လည်း သူမတို့အုပ်စု
ကြည့်ကြည့်ဖြစ်ကြပေ။ ဖယ်ရီနှင့် Taxi ကိုပါရှာရန် စိတ်စောနေ
သဖြင့် သတိမထားမိတာလည်း ပါပါသည်။ ရုတ်တရက် သူမ

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းနားမှာ ကားတစ်စီးရပ်သွားပြီး ရှေ့ခန်းမှလူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေ၏။ သူမတို့အုပ်စုမျက်လုံးအစုံ ပြုသွားကြလေသည်။ ဘုရား... ဘုရား။ ဒီလူကြီးတော့ သူမရှေ့တည့်တည့်ကိုရောက်လာပါရောလား။

“baby . . . ကိုယ်လာကြိုတာပါ”

“အို! ဘာကိစ္စလာကြိုရတာလဲ။ မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ အိတ်ရှင် . . . ရင်းမှမရင်းနှီးဘဲနဲ့”

“ကိုယ်ရှင်းပြမယ် . . . baby . . . baby ပါပါက ကားဖျတ်နေလို့ ညို့ကိုလာကြိုခိုင်းတယ်။ ညီက Meeting ရှိတာ ဖျက်မရဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုလူကြုံလွှဲပေးလိုက်တယ်။ ဒါပါပဲ”

သူမတအံ့တဩဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကိုမောင်က အိတ်ကိုကြိုဖို့ သူ့ကိုလွှဲစရာလား။ သူ့ကို အိတ်ဘယ်လောက်လန့်နေသလဲဆိုတာ ကိုမောင်အသိဆုံးပဲဟာ။

“ဘယ်လိုလဲ . . . baby , စဉ်းစားလှချည်လား”

“ကိုမောင်က အိတ်ကို ဒီလိုမျက်နှာလွှဲခဲပစ်မလုပ်တတ်ဘူး။ သူမလာနိုင်ရင် အကျိုးအကြောင်း အိတ်ကိုဖုန်းဆက်ပြောမှာပေါ့”

“မင်း၊ ကိုယ့်ကိုမယုံဘူးပေါ့လေ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်တော့ သူမပံ့နစ်ဖက်တွန့်ပြု၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြလိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! သိပ်အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုမောင်ဆို ဒီလိုအိတ်ထင်ပုံစံမျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်တတ်ပေ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်တာ စိတ်ရှည်လွန်းတတ်သူမို့ သူမယုံကြည်စိတ်ချစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ကျောပိုးအိတ်ဘေးအိတ်လေးထဲမှ Hand Phone ကိုနှိုက်၍ သူမဖွင့်လိုက်၏။ ဖုန်းက မြည်နေပါသော်လည်း ချက်ချင်းမကိုင်။ ကိုမောင် ဘာတွေများ ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဖုန်းမကိုင်ရတာလဲ။

“ဟဲလို! အိတ်လား”

“ကိုမောင်ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အိတ် ဖုန်းခေါ်နေတာကြာပြီ ချက်ချင်း . . . ”

“ရှု . . . တိုးတိုး . . . အိတ်။ ကိုယ် Meeting Room ထဲရောက်နေတယ်နော်။ အချိန်သိပ်မရဘူး။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုမောင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေလဲအိတုံ။ ကိုယ်မအားဘူးလို့ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်စီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်လေကွာ။ ကိုကိုလည်း အချိန်သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ Foreigner တွေနဲ့တွေ့ဖို့ သူ့ချိန်းထားတာရှိတယ်”

“ကိုမောင်က သူ့ကို...”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်မအားလို့ ကိုကိုကိုလွှဲပေးလိုက်တာကို အိတုံလက်ခံမှပေါ့”

“ကိုမောင်”

“အိတုံ... လိမ္မာတယ်ကွာ။ ကိုယ့်စကားကိုနားထောင်ဖို့ကိုကိုနဲ့ရဲရဲသာလိုက်သွားလိုက်။ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ့်အာမေတယ်။ အိတုံကို အိမ်ရောက်တဲ့အထိ သူပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုမောင်ကလူဆိုးကြီးမှမဟုတ်ဘဲ အိတုံ။ အိတုံကို... ဟဲလို... ဟဲလို”

သူမ ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲပိတ်လိုက်ပါ၏။ သိပ်ကိုစိတ်ချယုံကြည်နေပါလား။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရမ်းကိုချစ်ခင်တွယ်တာ။ အိတုံက ကြားထဲကနေ ဒီလူကြီးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ခံပေးရမယ်ပေါ့လေ... ကိုမောင်ရယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ။ အိတုံကို သူ့မောင်လက်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်အလျဉ်းမရှိ လွှဲရက်ရတယ်လို့။

“အိတုံ”

မဒီက သူမလက်မောင်းကိုလှုပ်ယမ်းလျက် သတိပေးလိုက်စဉ် သူမ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်လိုက်မိလေ၏။ ဘာဖြစ်လဲ... ကိုမောင်တောင်မှ ယုံကြည်စိတ်ချတယ်ဆိုရင် သူမက မလိုက်ရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးလေ။

“ငါလိုက်သွားတော့မယ် မဒီ။ ဒေဝီ၊ ညကျရင် ငါဖုန်းဆက်ဆိုက်မယ်။ ကိုးနာရီလောက်နော်”

“အေး... အေး”

သူဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ရှေ့ခန်းတံခါးမှပင် သူမတက်လိုက်ပါ၏။ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူမကို စိတ်မချစွာရပ်ကြည့်ချိန်နဲ့သည့်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြတင်းမှလက်ပြလိုက်ပါသည်။

ကားလေးက လေးညှို့မှပစ်လိုက်သည့်မြားတစ်စင်းလို ဝှစ်ချဲ့ပြေးထွက်လာလေ၏။ မြန်လိုက်တာ။ ကိုမောင်တောင်ဒီလောက်တိုင်း ကားကိုအမြန်မမောင်းရဲ။ အလိုက်သင့်ပုံမှန်လေးမောင်း၍ သူမနှင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့တတ်တာလေ။

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့ မင်းမရင်းနှီးချင်ရတာလဲ baby”

“ဒီနေ့ practical လုပ်ရလို့ အချိန်အရမ်းနောက်ကျနေပြီ။

အိတ် အမြန်ဆုံး rest ယူချင်လို့ အိမ်မြန်မြန်ရောက်ချင်ပါတယ်”
သူထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှထွက်လာသဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်
ကြည့်လိုက်မိ၏။ မခွဲတရိုးပြုံးနေသည့်သူ့အပြုံးကြောင့် အကြည့်ကို
ပြတင်းဘက် ပြန်လွှဲလိုက်ပါသည်။

“ညီနဲ့ကိုယ်က ညီအစ်ကိုအရင်းကြီးပါ baby. . တစ်ဆိတ်!
မင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိမ်းကားလွန်းတာအမှန်ပဲ။ တကယ်ဆို ညီ
ထက်မပိုရင်တောင်မှ ညီနဲ့တန်းတူထားပြီး ကိုယ့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး
ဆက်ဆံသင့်တာပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ ကိုမောင်နဲ့အိတ်ခင်လာတာ ခုဆိုလေးနှစ်ကျော်
နေပြီရှင့်။ ဒီလောက်ခိုင်မာနေတဲ့သံယောဇဉ်ကို ရှင်၊ နှိုင်းယှဉ်နဲ့
မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . မင်းလေးဟာလေ အရစ်
လေးတစ်ရပ်လို ချစ်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သာလိကာ
လေးတစ်ကောင်လို စကားလည်းသိပ်တတ်တာပဲနော်”

“ဒီမှာ! ကိုမောင်က ရှင့်ကားနဲ့စိတ်ချလက်ချလိုက်သွားဖို့
ပြောလို့ ရှင့်ကားပေါ် အိတ်ပါလာခဲ့တာ။ ရှင့်ကိုယုံလို့လိုက်လာတယ်
မထင်နဲ့။ ကိုမောင်စကားကိုယုံလို့လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ရှင်မြမြ

တတ်ထား”

ကားက လမ်းဘေးမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေ၏။ ရှေ့ကိုငိုက်
သွားတာမို့ ရင်ဘတ်နှင့် dashboard မဆောင့်မိစေရန် သူမလက်
ဖြင့် အမြန်တွန်းလိုက်ရသည်။ အရမ်းကြီးပါပဲလား။ စိတ်ကလည်း
မြန်ပါ။

“မင်း၊ ကိုယ့်ကိုစိမ်မခေါ်နဲ့ baby။ ကိုယ်က. . . ဘယ်မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်တလေရဲ့ မချေမငံဆက်ဆံပြောဆိုတာကိုမှ
ငြိမ်ခံတတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးကွ!”

“ခု ရှင်သိပြီမဟုတ်လား။ ရှင်မကြုံစဖူး စတွေ့ဖူးသေးတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင့်ရှေ့မှာ အခုတွေ့ရပြီမဟုတ်လား။ သဲအိ
အိတ်ကြည့်မရတဲ့ယောက်ျားဆိုလို့ လောကမှာ ရှင်တစ်ယောက်
လည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါကို ရှင်သိထား”

“တောက်! မင်း. . . မင်း”

သူ ကားလက်ကိုင်ခွေကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သုံးလေးခါ
နှိပ်၍ စိတ်ကိုဖြေလိုက်ရ၏။ နောင်ဘဝမှာ မျက်စိလေးတစ်ဖက်
နှိပ်ပြလိုက်ရုံ၊ ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ တစ်ချက်မျှညိတ်ပြလိုက်ရုံနဲ့
မိန်းမချောလေးတွေက သူ့အနားအလိုလိုရောက်လာကြတာချည်း

ပါပဲ။ အခုတော့ ဒီမလောက်လေးမလောက်စားချာတိတ်မငယ်
ငယ်လေးနဲ့တွေ့မှ သူ့နောက်ကောက်ကျရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရာဇဝင်
ရိုင်းပေးတော့မည်။ နောင်ရေး... အစလေးချီရုံနဲ့ ခံလိုက်ပေဦး
တော့။

သူ့ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူမခြံရှေ့မှာ ကားကိုရစ်
ပေးလိုက်၏။ သူမကားတံခါးကိုဖွင့်၍ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရ
ဘဲ ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်သွားလေသည်။ ဒီလိုတစ်ခါမှမကြုံဖူး
မခံဖူးတာမို့ ရင်ထဲမှာတန့်နဲ့နှင့် အခဲရခက်စေတာအမှန်ပင်။ snow
နှင့်များကွာပါ။ snow ဆိုရင် သူ့ကိုချိုသာစွာဆက်ဆံပြောဆိုတတ်
တာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တတ်သည်
ကိုး။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပါပါရော၊ မာမာပါ အပြင်ကို
လှမ်းကြည့်နေရာမှ သူမဘက်လှည့်လာလေ၏။

“သားမောင်လည်းမဟုတ်ပါလား သမီး။ ဘယ်သူပြန်လိုက်မို့
တာလဲ”

“သူ့အစ်ကိုပေါ့”

“ဘယ်လို”

“သူ့အစ်ကိုလေ။ ကိုမောင်အစ်ကိုကို ပြောနေတာပါပါရဲ့”

“ဒါဖြင့်... နောင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို အိမ်ထဲခေါ်ရောပေါ့သမီးရယ်။ မောင်နဲ့တော့ ရင်းနှီး
ပြီးသားမို့ထားတော့။ နောင်ကို မာမာတို့မှသေချာမမြင်ဖူးသေးတဲ့
တာ”

ရော! ခက်ပဲခက်ရချည့်။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ မာမာက
ရင်းနှီးချင်နေပြန်ပြီ။ ဒီမှာဖြင့် သူ့နဲ့စကားများလာခဲ့ပြီး ဒေါသတွေ
က ခုထိမပြေနိုင်သေး။ ဟင်း... အော်ဟစ်ပြီးသာ ဝိုလိုက်ချင်
တော့တာပါပဲ။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“အဲဒီလူကြီးနဲ့စကားများလာတာ”

“ဟဲ့! တိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူနဲ့ ရန်ဖြစ်လာရသလား
သမီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အငယ်ပဲ။ ကြီးသူ့ကို ရိုသေမှ
ပေါ့။ သားမောင်အစ်ကိုဆိုရင်လည်း သမီးရဲ့အစ်ကိုပဲဟာ”

“အစ်ကိုများ မတော်ချင်ပါဘူးမာမာရယ်။ မျက်နှာက ခပ်
များများ၊ စကားပြောရင် တင်တင်စီးစီးအကြောကြီးနဲ့။ ကိုမောင်

နဲ့လုံးဝဆိုလုံးဝမတူတာ။ ဒီကြားထဲ သမီးနောက်ကို တကောင်ကောက်လိုက်နေသေး”

“ဟော! အဲဒါဟိုတလောက မာမာသတင်းကြားမိတဲ့တစ်ယောက်ဆိုတာ ‘နောင်’ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသမီးရယ်။ မာမာက သမီးနောက်ကို လမ်းသရဲတစ်ကောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်သတင်းကြားပြီး စိုးရိမ်နေလိုက်ရတာ။ နောင်ဆိုရင် ဘာအကြောင်းလဲ။ ကိုသီဟသားတွေက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတွေမှမဟုတ်တာ”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဘုမသိဘမသိနဲ့စွတ်အထင်ကြီးနေလိုက်ကြတာ။ သူမ ညနေစာပင် မစားနိုင်တော့ဘဲ ရေချိုး၍ အိပ်ရာထဲခွေနေမိတော့၏။ (၉)နာရီထိုးရန် (၅)မိနစ်အလို၌ ဖုန်းဆက်ရန် စားပွဲပေါ်ကိုလက်လှမ်းမီစဉ် ဖုန်းက အဆဲမြည်လာလေသည်။ ဟော! ဒါ၊ ကိုမောင့်ဖုန်းနံပါတ်ပဲ။

“ဟဲလို”

“အိတ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာကိုလဲ ကိုမောင်ရဲ့”

“ဒီညနေ ကိုကိုကိုပြောဆိုဆက်ဆံလိုက်တာ အရမ်းကို Foul ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားကိုဆင်ခြင်ပြောမှပေါ့”

“ကိုမောင့်အစ်ကိုက အိတ်ကို ရိသဲ့သဲ့ပြောတာကို အိတ်ကလည်းခံရမှာလား”

“ကျွတ်! အိတ်ကလည်းကွာ။ ကိုကိုက ဟိုမှာကျောင်းတက်တာပဲ။ မိန်းကလေးအများစုနဲ့ ဒီလိုပဲပြောနေကျဖြစ်နေလို့နေတာပါ။ တမင်ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာလို့မထင်ပါဘူး။ အိတ်က အငယ်နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီအငယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး။ ခုနပဲ မာမာပြောလို့ အဲဒါသတွေထွက်နေရတာကို၊ ကိုမောင်က ထပ်ပြောပြန်ပြီ။ ဘာဘာလဲကွာ။ အိတ်စိတ်နဲ့အိတ် ပြောခွင့်မရှိဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုက်ပြီးကန့်သတ်နေကြတာလဲ”

“အိတ်ရယ်၊ ကိုကိုက ကိုယ့်အစ်ကိုလေကွာ။ ကိုယ်ချစ်ခင်ကွယ်တာသလို အိတ်လည်းချစ်ရမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုကိုတို့ဘာအမိဘဝက အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းတာပါ။ မေတ္တာငတ်ခဲ့တဲ့ကိုကိုက မေတ္တာရဲ့သဘောကိုဘာမှသေချာမသိဘဲ သူ့အနားချောက်လာတဲ့မိန်းကလေးတွေကို အလွယ်တကူခင်တွယ်လိုက်မိ

တာမျိုးနဲ့ သူ့ကိုမျက်နှာများတယ်လို့စွပ်စွဲခံခဲ့ရတာပါကွာ။ သူ စိတ်အရင်းခံက နူးညံ့သိမ်မွေ့ဖြူစင်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှမမြင် တွေ့နိုင်ကြဘူးလေ”

ကြည့်ပါဦး။ အရင်တုန်းကတော့ အိတ်တုံခြေဆောင်နှုတ်ခမ်း စုတာနဲ့ ပျာပျာသလဲချောနေကျလူက ခုတော့ သူ့အစ်ကိုအတွက် လျှောက်လဲချက်တွေ တစ်သိကြီးပေးလို့ပါလား။ ဒီလိုရှေ့နေလိုက် နေတာ ကိုမောင့်အတွက် ဘယ်လိုများ အကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ။ ညီ အစ်ကိုဆိုပေမယ့် ကိုမောင်နဲ့သူ ပြန်တွေ့ရတာ လပိုင်းသာသာ သာရှိမှန်း သူမသိနေနင့်ပါသည်။

“အိတ်တုံက ဘယ်တော့မဆို ကိုမောင့်စကားအမြဲနားထောင်ခဲ့ တာနော်။ ခုမှဘာတွေကိုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကောက်ချိတ်ဖြစ်နေရတာ လဲ”

“ကိုမောင့်အစ်ကိုချွန်သမျှ အကုန်လျှောက်ယုံမနေနဲ့။ သူ ပြောသလို အိတ်တုံက ရိုင်းစိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ လူကိုလည်း ရိသဲ့သဲ့ ပြောပြီး ကွယ်ရာမှာ ဒီလောက်ချွန်နေတတ်မှတော့ ယောက်ျားမပီ သမှန်း အသိသာကြီး”

“အိတ်”

“ဒီလူကြီးဘက်က ကိုမောင်ရှေ့နေလိုက်နေစရာ... ဘာ အကြောင်းမှမရှိဘူး။ ကိုမောင်က ကိုမောင်၊ အဲဒီလူကြီးက အဲဒီ ဆူကြီး၊ တစ်ကဏ္ဍဆီပဲ။ အိတ်တုံကို လာမရောခိုင်းနဲ့။ တူကိုမတူဘူး။ တူမှန်းသိသိကြီးနဲ့ အတင်းတူတယ်လို့ မညာချင်ပါနဲ့ကိုမောင်။ အိတ်တုံခင်တွယ်တာ ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာပါ”

သူ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလိုက်မိ၏။ အိတ်တုံမျက်ဝန်း တွေက စကားလုံးပေါင်းများစွာကို သူနားလည်နေမိပါသော်လည်း ငြိမ်နေရာမှ မလှုပ်ခတ်မိပါချေ။ ရင်ထဲကအဖြူရောင်ကို ဘာလို့ အရောင်ပြောင်းချင်နေရတာလဲအိတ်တုံရယ်။

“အိတ်တုံက လိမ္မာတယ်လေ”

“မလိမ္မာချင်တော့ဘူး။ အိတ်တုံရဲ့စိတ်ကို အိတ်တုံပိုင်ချင်တယ်။ ဆိုမောင်ချယ်လှယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ကိုမောင်၊ အိတ်တုံနဲ့မပတ်သက် ချင်တော့ရင်လည်း အပြတ်သားပြောလိုက်... ရတယ်။ တခြားလူ ဆိုလွှဲရအောင် အိတ်တုံက မသိနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးမလေး မဟုတ်ဘူး။ အိတ်တုံအသက် (၁၉)နှစ်ကျော်နေပြီကိုမောင်။ အရိပ် ငြုရင် အကောင်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီးမြင်တတ်ပါတယ်။ ခေါ်ချင်လည်းရတယ်။ အိတ်တုံက အငယ်ဆိုပြီး အောက်ကျို့ လိုက်

ခေါ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ ကိုမောင့်ကို အိတ်တုံနာတယ်။ ဒါပဲ”

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်စဉ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေတစ်ပေါက် ပေါက်ကျလာလေ၏။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ နဲ့တုပ်နှောင်ရစ်ပတ်ထားတာမို့ တစ်နေ့နေ့ ချစ်လာနိုးမျှော်ကိုးခဲ့ ရတဲ့နေ့စွဲတွေကို နှမြောနေမိသည်။ ပေးလိုသူက ပေးချင်ပေမယ့် ရစေလိုတဲ့သူက မလိုချင်မှတော့ ဒီအချစ်တွေအားလုံးကို ရေထဲ မျှောပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတော့တယ်လေ။ လောကကြီးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ရတာ တရားမျှတမှုမရှိလိုက်တာနော်။

သူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေမိသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုကိုနဲ့နီးစပ်စေချင်လို့ တစ်ရက်လေးလွဲပေးမိပါတယ်။ အိတ်တုံဘက်က ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေပါရောလား။ အခုမှခက်ပြီ။ သူ့ကိုပါ စိတ်ခုသွားတာက ပိုဆိုးရွားလွန်းပါ၏။ အရင်ကဆို သူနှင့် မခေါ်ဘူးပြောထားပြီး နှစ်ရက်ပင်မကြာလိုက်၊ သူ့ကိုဖုန်းပြန်ခေါ် တာက အိတ်တုံသာဖြစ်သည်ကိုး။ ခုတော့... အတော်လေးပြင်းထန် နေပါရောလား။

ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ ကိုကိုမန္တလေးသွားစဉ် စင်္ကာပူမှ စနိုးရောက် လာမည်တဲ့။ ကိုကိုမလည်ရှုပ်ဇာတ်ထုပ်ကြီးကြားထဲ သူ့ညပ်ရမေ

မည်။ စနိုးနဲ့ကိုကိုကို ဖေဖေသဘောတူထားပါလျက်-ကိုကိုလည်း စနိုးနဲ့ လိုလိုချင်ချင်တွဲနေပါရဲ့နဲ့ ခုတော့ သူနှင့်သဘောတူထားတဲ့ အိတ်တုံကိုမှ ကိုကိုက နင့်နင့်နဲနဲချစ်နေရှာပြီလေ။

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ရှေ့လျှောက်ခရီးလမ်းမှာ အိတ်တုံကြီးဆွဲရာမှာ အံဝင်ခွင်ကျ သူ့က'နိုင်မည် မကနိုင်မည်က ဆာ့ လက်တွေ့ကြုံမှပင်သိရပေတော့မည်။

စနိုးဆိုတာ ကော်ပတ်ရုပ်လေးလို မျက်ဝန်းပြာပြာလေးတွေ ဖြစ်ဆိုင်ထားသည့်မိန်းကလေးတဲ့။ အိတ်တုံလောက် ချစ်စရာကောင်း လှလား။ အင်း... တွေ့မှပဲသိရမှာပါလေ။

အခန်း (၈)

ကားကိုရပ်ရမည့်နေရာမှာရပ်၍ လေဆိပ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။
အထွေထွေဆိုင်ရန် (၁၅)မိနစ်သာလိုတော့တာမို့ ထိုင်ခဲ့တွေမှာဝင်
ထိုင်ဖြစ်တဲ့ ဧည့်ကြိုများရပ်ရမည့်နေရာများမှာ သွားရပ်နေလိုက်
သည်။ ဟိုက်! အဲဒါမှ ဒုက္ခ! မနိုးက သူ့ကိုလည်းမသိ။ သူကလည်း
မနိုးကို မြင်ဖူးတာမဟုတ်။ နာမည်ဘုတ်ပြားကိုင်ပြီး ကြိုရမှာကို
လည်း သူကရှက်ပါ၏။ ရုတ်တရက် Hand Phone မြည်လာသဖြင့်
အသံလှုပ်လိုက်တော့ ကိုကိုဖုန်းဖြစ်နေလေသည်။

“ဟဲလို”

“ညီလား... ခုလေဆိပ်ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီကိုကို။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို့စနိုးကို ကျွန်တော်မှမမြင်တော့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နိုင်ငံခြားလေယာဉ်ထဲမှာ မျက်လုံးဖြာပြာလေးတွေပဲ ဆင်းလာရင် ကျွန်တော်တော့သွားပြီ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မသွားပါဘူး ညီရယ်။ No Problem”

“ဟာ! ပြဿနာပေါ့ကိုကိုရ။ ကိုကိုက ဓာတ်ပုံလေးဘာလေးပေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ အခုမှတကယ့်ပြဿနာအစစ်”

“မလိုပါဘူး ညီရယ်။ စနိုးက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာမှမရှိတာကိုး။ ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ပြီးတော့... စနိုးက မင်းကိုသိသိတယ်”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ကိုသိတယ်”

“အေးလေ။ မင်းက ဒက်ဒီပေါက်စလေးပဲဟာ။ ဒက်ဒီနဲ့စနိုးပြီးသားစနိုးက မင်းကိုမြင်တာနဲ့သိမှာပါကွ။ သိပ်စိုးရိမ်မနေနဲ့။ လူရှင်းတဲ့နေရာကသာ ရပ်စောင့်နေ။ ဒါပဲ”

“ဒါနဲ့ ကိုကိုဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြောလို့မရဘူး။ နှစ်လလည်းဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမှာ။ ကြိုကြော်

ထားပါရဲ့နော်။ စနိုးကို အလိုက်သင့် ရေလိုက်ငါးလိုက်လေးလိုက်လျောလိုက်ဦး။ တော်ကြာ အန်ကယ်ကျော် မကျေမနပ်ဖြစ်တဲ့အထိ ဖြစ်မသွားစေနဲ့။ ဒက်ဒီနဲ့အန်ကယ်ကျော်က သူတို့လေးယောက်ထဲမှာ အချစ်ကြဆုံး”

“အင်းပါ... ကျွန်တော်ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“မင်း... Hotel မှာ အခန်းကောင်းကောင်းစီစဉ်ထားပေးခဲ့လား”

“စီစဉ်ထားပါတယ်ကိုကိုရဲ့။ အားလုံး Ready ပါပဲ”

“သတိတော့ထားနော် ညီ။ စနိုးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ အိတ်လုံပဲ ဗိုလ်ခပ်ကျကျရယ်”

ကဲ! သူ့အဆက်ဟောင်းအကြောင်းပြောနေရင်းမှ အိတ်နာမည်က ပါလာပြန်ပါပြီ။ အင်းလေ... အိတ်ကို၊ ကိုကိုအစစ်အမှန်ချစ်ရှာတာပဲနေမှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း စကားပြောတိုင်း အိတ်နာမည်က တစ်ချက်တစ်ချက်ပါလာတတ်တာကိုး...။

“ဒါပဲနော် ညီ။ စနိုးစိတ်တိုင်းကျ အားလုံး Ok ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ လေယာဉ်ဆိုက်သံကြား

ရလေ၏။ လာကြိုသူတွေအုတ်အုတ်သံသဲကြားမှ လူရှင်းသည်နေရာ
သို့ သူတိုးထွက်ခဲ့ရသည်။ အထဲမှထွက်လာသည့်လူတွေကို လိုက်လံ
ငေးကြည့်နေမိရင်း အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ ကော်ရုပ်နှင့်
တူသည့်မိန်းကလေးကို သူမတွေ့ရသေးပေ။ ပါများမပါလာလို့လား။
အတွေးမဆုံးခင် သူ့လက်မောင်းကို လက်သွယ်သွယ်လေးတစ်ဖက်
က လာဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူ့လန့်သွားရလေ၏။

“မောင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟင်နရီပြောတာ မှန်သားပဲ။ ယူက အန်ကယ်ဂျွန်နဲ့ချွတ်
စွပ်တူတာကိုး”

“ဟိုလေ... ဘာပစ္စည်းတွေများထုတ်ဖို့ ကျန်သေးလဲခင်ဗျ”

“ဘာမှမကျန်ပါဘူး ယူရဲ့။ ကိုယ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ
လာခဲ့တာပါ”

သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးလေးပြောနေသည့်မိန်းကလေး
ကို သူ့ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အပေါ်အောက် suit အဖြူပေါ်မှာ
Necktie အနက်စည်းထားပြီး နေကာမျက်မှန်အနက်နှင့် ခေါင်းမှာ
လည်း ဦးထုပ်က အနက်ရောင်ခပ်ကြီးကြီး။ ဝတ်လာသည့် လယ်

အိမ်နံရံရှည်က ခွာအတော်ထူပုံရလေသည်။ ဟိုကနေ ဒီကိုအလာ
ထက်လာပုံနှင့် ဒီက ရာသီဥတုအကြောင်း ဤမိန်းကလေး သိပုံမရ
လဲလား။

“သွားစို့လေ မောင်”

“အင်း... လာခဲ့ပါ”

ကျောထက်မှအိတ်ကြီးကို ပြင်လွယ်လိုက်သဖြင့် သူက ကူ
သံပေးရန် လက်ကမ်းလိုက်သော်လည်း သူမက လက်ကာပြုရင်း
ခေါင်းပါခါပြလိုက်လေ၏။ ကားရိုရာဆီအရောက်မှာ သူမက ဦး
ခေါင်းနှင့်မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်လေသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သူမမျက်ဝန်းတွေက ပြာလဲ့လဲ့လေးတွေပါ
အား။ တကယ့်ကော်ရုပ်လေးအတိုင်း ဆံပင်တွေက လှိုင်းတွန့်တွေ
ပေါ် ခွေလိမ်လိမ်လေးတွေဖြစ်နေ၏။ ညိုတိုတိုဆံနွယ်ရှည်တို့က
အာလယ်မရှိတရှိမှာ ဝဲတင်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ထက်သုံးနှစ်ကျော်ကြီးတယ်ဆိုတော့ မ, တပ်ပြီး
အိမ်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

သူမ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ရာမှ ချိုင့်ဝင်သွားသည့်ပါးချိုင့်ခွက်
အားကြောင့် ပို၍ကလေးဆန်သွားရ၏။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်း

တဲ့ကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် ကိုကိုမယူချင်တာပါလိမ့်။

“ယူသဘောပဲလေ မောင်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်နာမည်က တစ်ပြီးခေါ်လို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကိုယ့်မြန်မာနာမည်တော့ တယ်။ ယူကြိုက်ရင်ခေါ်ပေါ့”

“ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“လှပျိုဖြူတဲ့”

အားပါးပါး... နာမည်က ပေးလည်းပေးတတ်ပါပေ။ လူ့လိုက်ဖက်အောင်ပေးတတ်တဲ့သူမမိဘတွေကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ နှိမ့်မိလို့ကိမိ၏။

“ကျွန်တော် ‘မပျိုလေး’ လို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ ဖြစ်ကယ်မဟုတ်လား”

သူမ ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေးရယ်မောလိုက်လေ၏။ အရည်လုံးထဲ ဖျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ထံဖျတ်ခနဲရောက်လာစဉ် ရင်ထဲမှာဒီထဲ ခနဲလှိုက်ခနဲသွားရလေသည်။ ဗုဒ္ဓေါ! ဘာများဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

“ဒါဆို ယူကိုလည်း ကိုယ်က သားမောင်လေးလို့ခေါ်မယ်လေ... Ok ရဲ့လား”

အလိုလေး... မလွယ်ပါလားနော်။ စက်ပူမှာ မွေးလာကြ

အပေလို့ပဲ။ နာမည်ကို ဒေါက်ခနဲပြန်ပေးတတ်တာမို့ မြန်မာစာအတော်ကိုကျွမ်းကျင်မည့်ပုံပါပဲ။ ဟိုတယ်ဝင်းထဲ ကားရပ်လိုက်တာ သူမကအပေါ်မှ suit ကိုချွတ်၍ Nectie ကိုလျှော့လိုက်လေ

“ယူတို့မြန်မာပြည်က အတော့်ကိုပူတာပဲနော်။ ဒါကြောင့် ခင်မိက အဝတ်အစားတွေ အများကြီးထည့်မသွားခိုင်းတာကိုး”

“မပျိုလေးက ဒီမှာဘယ်လောက်နေမှာလဲ”

“ခြောက်လ”

“ဗျာ! ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားမောင်လေးရဲ့။ အလန့်တကြားရှိလိုက် ကိုယ် ဒီကို ငယ်ငယ်တုန်းက သုံးခါတောင်ရောက်ဖူးပါတယ်။ ငယ်လွန်းတော့ သိပ်မမှတ်မိတာပဲရှိမယ်။ မစိမ်းပါဘူး”

သူ ကားသော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း ချိတ်မိ၏။ (၆)လအတွင်း ကိုကိုမည်သို့ရှောင်ရှားမည်နည်း။ သူ့အရာ မည်မျှအလိုက်သင့်ဆက်ဆံပေးနိုင်မှာလဲ။ ရင်မောရပါလား ဟိုဖြူရယ်။

Reception မှသော့ကို ကိုယ်တိုင်ယူ၍ သူမနေရမည့်အခန်း

ထိရောက်အောင် သူလိုက်ပို့ပေးပါသည်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ Remote ဖြင့် Aircon ကိုမြှင့်တင်ပေးကာ အခန်းမှလိုက်ကာတို့ထို့ ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သူမက ကျောပိုးအိတ်ကို စားပွဲထက်တင်ကာ ခုတင်မှာထိုင်၍ ဖိနပ်ရှည်ကိုချွတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ် shopping ထွက်ရင် မင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမှာ လား မောင်”

အား! ခက်တော့နေပါပြီ။ သူမ၊ မောင်လို့တစ်ခွန်းခေါ်လိုက် တိုင်း သူ့ရင်ထဲထိစိမ့်ပြီးအေးသွားရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ သူမအသံက အိတ်တိုလိုချိုချိုလေးမဟုတ်ဘဲ ရှုတတ ဩချင်ချင်လေး မြန်မာသံလေယူလေသိမ်း သိပ်အထာမကျဘဲ ဝဲဝဲလေးဖြစ်နေပုံတို့ က သူများနှင့်မတူဘဲ တမူထူးခြားနေပါ၏။

“ဟေ့! ကိုယ်မေးနေတာ ကြားရဲ့လားကွ”

“ကြားပါတယ်။ မပျိုလေးသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် staff တစ်ယောက်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းလိုက်မပို့ချင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒီလိုလား”

သူ့မျက်ခုံးကို လက်မလေးကော့၍ ကုတ်မိပြန်ချေပြီ။ ဒါ သူ့စိတ်လှုပ်ရှား အကြပ်ရိုက်ရတိုင်း လုပ်နေကျ style လေ။ မညာ

ဘိဝိဘဲ ဘယ်လိုများ ညာရပါ။

“ဟိုလေ... ကျွန်တော်က”

“ယူမှာ အလုပ်တွေသိပ်မရှိဘူးလို့ ဟင်နရီပြောတာပဲ ယူရဲ့။

အလုပ်ပါးလို့တောင် ယူ၊ သူ့အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေတာ တစ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်နဲ့တွဲသွားရင် ယူကောင်မလေး ချစ်ဖူးဖြစ်မှာစိုးလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ယူ girl friend လေးက တော်တော်မှချောရဲ့လားဟင်”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာကောင်မလေးမှမရှိပါဘူး မပျိုလေးရဲ့”

ကဲ! ကိုယ့်ပါးကိုယ်သာ ပြန်ရိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ ဘာဖြစ် နှင်းဒီလိုပြောမိသွားရတာပါလိမ့်။ ဟိုတယ်အထိ အိတ်လိုက်လာ တာ အားလုံးအသိ။ အန်ကယ်မြမောင်ကိုမေးလိုက်ရင်လည်း ကျွန်တော်ပေါ်မှာလေ။ ဒါကိုများ ဘာဖြစ်လို့ဖုံးကွယ်ချင်နေတာပါ

“ဟုတ်ရဲ့လား ယူရယ်။ ဒါဆို ယူကို What kind of mon- လို့မေးရမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟာဗျာ”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတော့ သူမက ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ တဟက်ဟက်ရယ်လေတော့၏။ တကယ့်ကိုအပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့်ကောင်လေးပါလားနော်။ ဟင်နရီတို့ လည်သလောက် ဤကောင်လေး ရိုးစင်းတည်ငြိမ်ပုံက မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေပါ၏။ အထူးသဖြင့် ညိုတိုတိုအသားရောင်လေးက သူမအနှစ်ခြိုက်ဆုံး skin မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် ဟင်နရီပြောတာကိုး။

“တကယ်ပဲမရှိတာလားမောင်”

“ဖေဖေသဘောတူထားတာတော့ ရှိတာပေါ့ မပျိုလေးရဲ့”

“ချောလား”

“ချစ်စရာတော့ကောင်းတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ကရော”

ကဲ! ပြောသင့်မပြောသင့် မစဉ်းစားဘဲ စွတ်ကျဲနေတော့တာပါလား။ အိတ်နှင့်သူမက ယှဉ်ပြိုင်စံရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတာပဲ။

“ပြောလေ... ယူ”

သူ့အနားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာကာ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ မေးလိုက်သဖြင့် သူ့တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုဏ်

နှင့်ဆက်ဆံတိုင်းလည်း သူမ ဒီလိုပဲရဲရဲတင်းတင်းပေပဲလား။

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာလဲ! ယုန်ကလေး နှာစေးနေတယ်ဆိုပြီး ရှောင်တာလားမောင်”

“မပျိုလေးလည်းနော်။ စင်္ကာပူမှာမွေးပေလို့ပဲ။ ကျွန်တော့်ဆက်ပိုစကားတတ်လွန်းတယ်”

“ခနဲတာလားအိုးမွမ်းတာလား မောင်။ ကိုယ်က ဟိုမှာ မွေးတာမှန်ပေမယ့် မြန်မာသွေးစစ်စစ်ပါကွယ်။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်ထွန်းလို့ တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ယူတဲ့မေဂျာတောင်မှ မြန်မာစာပါဠိမရှိနော်”

အား! ဒါကြောင့် ဒီလောက် စကားတွေတတ်နေတာကိုး။ သူမက သူ့ကိုဘာမှဆက်မပြောဘဲ အိတ်ထဲမှပစ္စည်းတွေထုတ်နေသဖြင့် သူ့လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် သူမအသံက သူ့နောက်မှကပ်ပါလာလေသည်။

“ကိုယ် ညနေ (၅)နာရီလောက်ထွက်မယ်နော် မောင်။ မင်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေ။ ငြင်းမယ်တော့မကြံစည်ပါနဲ့။ ဟင်နရီပြန်အာရင် ကိုယ်အားလုံးပြန်တိုင်မှာ”

သူ့ သူမကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက သူ့ထံ
လက်ပိုက်လျက်ကြည့်နေလေ၏။ ပြာလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းတို့နှင့် ခပ်ကြာ
ကြာရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် သူ့မျက်နှာလွဲ၍ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုရေ . . . မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့။ ကိုကိုစနိုးနဲ့ အနီး
ကပ်နေရတိုင်း ကျွန်တော်အသက်ရှူမှားရတာမို့ပါဗျာ။

နွေလယ်ခင်း သူ့မနားရင်း အိပ်နေစဉ် သူ့အိမ်တစ်ခေါက်
ပြန်ခဲ့၏။ ညနေလေးနာရီမှာ ရေချိုး၍ ရုပ်အပြာနှင့် Pants နယ်
ပြာရင့်ကိုဝတ်၍ ကားဖြင့်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လိုတာထက် ဘာ
မှပိုမပြင်လာသော်လည်း ဆံပင်ကအစ ပို၍သေသပ်စွာဖြိုးလာခဲ့
တာတော့အမှန်ပင်။ Lift ဖြင့် တက်လာခဲ့ပြီး ထောင့်ဆုံးရှိ သူ့
အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! ”

ကလစ်ခနဲအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး သူ့
မျက်နှာလေးပေါ်လာ၏။ ရေချိုးပြီးခါစမို့ ရေမှုန်ရေမှားလေးတွေ
က သူ့မျက်နှာထက်မှာ တင်ရှိနေလေသည်။

“Hi! ယူက ready တောင်ဖြစ်နေပြီပဲ။ Just the minutes”

“ကျွန်တော် ရုံးခန်းကပဲစောင့်. . . ”

“No, no ဒီမှာပဲစောင့်ပါ သားမောင်လေးရဲ့။ ယူရုံးခန်းထဲ
တိုယ်မလာချင်ပါဘူး။ လာ. . . အထဲဝင်လေ”

“ကျွန်တော် ဒီကပဲစောင့်မယ်လေ”

“ဝင်ပါ ယူရယ်။ ကိုယ် ကိုက်မစားပါဘူး။ စိတ်ချ။ ယူဟာ
လေ. . . ဟင်နရီနဲ့များကွာပါ။ ဘာမဆို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ မရဲ
ဘဲရဲလေး။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိဘူး”

သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ဝင်ခိုင်းနေပြီမို့ သူဝင်လိုက်ရ၏။ သူမက
ခါဝန်အဖြူလေး လဲဝတ်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်ဘက်
ဆူညံထားလိုက်ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင်
မရွက်တတ်ဘူးတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . . ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်ရှေ့မှာ အဝတ်လဲရဲတာတော့ သူ့ကြက်သီးမွေးညင်းထရတာ
အမှန်ပါပဲ။ အနောက်တိုင်းဆန်လွန်းလှချည်လား မပျိုလေးရယ်။

“သွားစို့. . . မောင်”

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်စဉ် ဒေါက်မြင့်စီးထားသည့်သူမနှင့်
အတော်နီးကပ်သွားရလေ၏။

သူမက အတော်လေးကို အရပ်အမောင်းလှလွန်းပါသည်။
အရွယ်လည်းရောက်ပြီမို့ မိန်းကလေးတို့ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့်အလှ

တရားများစွာက သူမထံ၌ စုပုံရှိနေသော်ငြား အနောက်တိုင်းဆန်
လွန်းသည့်ဟန်က ပိုများနေလေသည်။

“ဘာနဲ့လေးလဲ ယူ။ ဘာဆွတ်လာသလဲဟင်”

“ဟင်အင်း! ကျွန်တော် ဘာအမွှေးနံ့သာမှမသုံးတတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ်၊ ယူဆီက အနံ့တစ်ခုရတာ အမှန်
ပဲ”

“တကယ်ပြောနေတာပါ မပျိုလေးရဲ့။ ကျွန်တော်က ရေမွှေး
နံ့တွေဘာတွေရရင် ခေါင်းမူးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှသုံးလှေ့
မရှိဘူး”

“မညာနဲ့နော်။ ကိုယ်တကယ်ရတာမောင်ရဲ့”

သူမက ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သဖြင့် သူ နောက်ကိုဆုတ်
လိုက်မိ၏။ ပြဿနာပဲ။ သနပ်ခါးရေကျဲပဲ လူးလာတာပါဆိုမှ သူမ
က စပ်စုနေပြန်ပါပြီ။

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော် သနပ်ခါးရေကျဲလူးလာတယ်
မပျိုလေး”

“သနပ်ခါးဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“သနပ်ခါးဆိုတာ ဆူးတွေနဲ့မွှေးတဲ့သစ်ပင်ကြီးဆိုတာလား
မောင်”

“အင်း... ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ”

“ကိုယ်မွှေးကြည့်လို့ရမလားဟင်”

ဟိုက်! အဲဒါမှတကယ်ပြဿနာ။ ဘယ်နှယ် မျက်နှာပေါ်က
သနပ်ခါးကိုမွှေးမယ်ဆို ဒုက္ခတွေတော့ များကုန်တော့မှာပဲ။ ဘယ်
လိုများရှောင်ရှားရပါ။

“ဟိုလေ... မပျိုလေးကြိုက်ရင် ကျွန်တော် ကျောက်ပျဉ်နဲ့
သနပ်ခါးတုံး ဝယ်ပေးပါ့မယ်နော်”

“ကိုယ်သေချာမွှေးကြည့်ပြီး ကြိုက်မှဝယ်ပေးပေါ့ယူရဲ့။
တကတည်းဖြစ်နေလိုက်တာ။ ကိုယ်က ရေမွှေးသိပ်ကြိုက်တာ။ ယူ
အနံ့မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ရေမွှေးဝယ်ဖို့ကိစ္စကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ။
ကေပဲလေကွယ်”

သူမက နောက်ထပ်ခြေတစ်လှမ်း ထပ်တိုးလိုက်သည်မို့ သူ
နီရဲနှင့်ကျောချင်းကပ်သွားချေပြီ။ ရှောင်စရာမရှိတော့ပါလား။ ဘာ
မှမပြောရသေးမီ သူမက သူရှုပ်ကော်လံစကို အသာဆွဲလိုက်သဖြင့်
မျက်စေ့စုံမှိတ်၍ အသက်ကိုအောင့်ထားလိုက်ရ၏။

အမယ်လေးနော်! ရင်ထဲထိ နွေးခနဲအေးခနဲဖြစ်အောင် သူ့
တော့ သူ့ကိုပြုစားနေပါရောလား။ အန္တရာယ်တော့ ကျရောက်ပြီ
ထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်! တကယ့်ကိုမွေးတာပဲ။ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တယ်မောင်
တကယ်ဝယ်ပေးရမှာနော်”

“အင်း... အင်း”

သူ ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထွက်
လိုက်ရတော့၏။ သေချာပါတယ်။ ဒီညတော့ သူ့ကောင်းကင်
အိပ်ပျော်နိုင်မယ်မထင်တော့ပါဘူး။

အခန်း (၉)

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လူတွေ
သတိထားမိချေပြီ။ မြန်မာလေးတစ်ယောက်က ဘိုမလေးတစ်
ယောက်နှင့်အတူတွဲလာပြီဟုသာ ထင်ကြမှာပါပဲ။ သူမက တပ်ထား
ညှဉ်နေကာမျက်မှန်ကိုခွတ်၍ ဂါဝန်ရင်ဘတ်အလယ်တည့်တည့်
ချိတ်လိုက်ဟန်လေးကိုက style တစ်မျိုးလေး လှသွားစေ၏။
လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတာကိုမြင်သွားတော့ ဘာမပြောညာ
ပြောဖြင့် သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်တွဲလိုက်လေသည်။ ရော်...
အော်တော့နေပါပြီ။

“သနပ်ခါးက ဘယ်မှာရောင်းတာလဲဟင်”

“ဒီမှာမရှိဘူး မပျိုလေးရဲ့။ ကျွန်တော် နောက်မှဝယ်ပေးမှာပေါ့။ အခုက အဝတ်အစားတွေဝယ်ဖို့အတွက်ပဲ Ladies' Wear Shopping Centre ကိုခေါ်လာခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို ယူဖို့ဘာမှမဝယ်ဖြစ်ဘဲနေမှာပေါ့မောင်ရဲ့။ ကိုယ်က ယူကိုလည်း ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က အဝတ်အစားသိပ်မမက်လှပါဘူး။ ဒီလိုပဲကြိုရာဝတ်တာမျိုးပါ။ ကဲ! မပျိုလေးကြိုက်တာရွေးနော်။ ကျွန်တော်ရှင်းပေးမယ်”

“အမယ်၊ ယူက Boss ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုရှင်းပေးနိုင်တာပေါ့”

“ကိုကိုမှာထားလို့ပါ”

“ဪ! ဒါဖြင့် ဟင်နရီဆီက ယူပြန်တောင်းမှာပေါ့လေဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်မတွေးကပ်ပါဘူး မပျိုလေးရဲ့။ စေတနာရှိပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်နော်”

လက်ညှိုးလေးထောင်၍ မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ မေးဆိုက်သည်မို့ သူ ခေါင်းကိုအမြန်ညိတ်လိုက်ရ၏။ လှလိုက်တဲ့လက်ဆောင်းလေးတွေပါလားနော်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ကိုက်စားချင်တာလေးဟု သူမချင့်မရဲဖြစ်သွားမိပါသည်။

ဤမိန်းကလေးကို အတင့်ရဲလွန်း၍ သူလန့်နေမိပါသော်လည်း ကလေးဆန်ဆန် အပြစ်ကင်းသည့်ပုံစံလေး လုပ်ပြတိုင်းလည်း ရင်းနှီခင်မင်ရင်းစွဲဖြစ်ရပြန်၏။ ဪ... အနောက်တိုင်းအနေခဲ့တာမို့ ဘိုဆန်ဆန်အမူအရာတို့ကို အပြစ်မြင်၍မရပါလေ။

“ကိုယ့်ကိုဝိုင်းရွေးပေးဦးလေ”

“ကျွန်တော်မှ မရွေးတတ်ဘဲမပျိုလေးရဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နဲ့ ကြိုက်ရွေးပါ”

“ကိုယ်နဲ့လိုက်မလိုက်လောက်တော့ ယူကြည့်ပေးနိုင်ပါတယ်လားရယ်။ ဒီလောက်တော့ ခေတ်မီတယ်မဟုတ်လား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေသည့်အရောင်းစာရေးမလေးက သောက်မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်လာ၏။ ကြည့်ပါဦး။ သူတို့နှစ်ဦးကဲ့သို့ ဘယ်လိုများထင်နေပြီလဲ။ သူ့ကောင်မလေး ပူဆာသမ္မုတ်စိတ်ချည်လက်ရှည်နဲ့ လိုက်ဝယ်ပေးနေတဲ့ကောင်လေးလို့ထင်နေ

ရင်တော့ အခက်ပါပဲ။ သူမကလည်း ထိုသို့ထင်ရလေအောင် သူ
လက်ကိုပုတ်လိုက်၊ အကျီတစ်ထည်ကို ကိုယ်မှာကပ်ပြလိုက်နှင့်
အလုပ်တွေရှုပ်နေလေတော့သည်။

“ဒါနဲ့လိုက်လား”

“ဟာ! ခရမ်းရောင်ကြီး... ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယူရဲ့။ ဒီလိုအရောင်ရင့်ရင့်ဝတ်ရင် ကိုယ့်
အသားပိုဖြူလာတယ်လို့ ဟင်နရီပြောဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ယူပေါ့ဗျာ”

သူ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြန်ပြောတော့ သူမက ပါးချိုင့်လေး ခွက်ခနဲ
ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလောက်သိ ကိုကိုတို့
ချစ်နေရင်လည်း မြန်မြန်ယူလိုက်ကြပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့
အချိန်ဆွဲနေရတာလဲ။ စကားပြောလိုက်ရင်လည်း အဲဒီ ဟင်နရီဆို
တဲ့နာမည်က မကြာခဏပါလာတတ်တာမို့ သူ တော်တော်အမြင်
ကပ်လာမိသည်။

“ယူက ဘာရောင်ကြိုက်တာလဲ”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ... ကိုယ်ဝတ်မှာ ကိုယ်ပဲရွေးပေး
ကျွန်တော်ဝတ်ဖို့မဟုတ်တာ”

“ယူကလည်း စိတ်ကြီးပဲ မောင်ရယ်။ ယူကောင်မလေးကို
လည်း ဒီလိုဖိဟောက်နေတာပဲလား”

“မဟောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကိုဘာလို့ဟောက်ရတာလဲ။ ဟင်နရီနဲ့ ကိုယ်
ပြန်တိုင်မှာနော်”

လာပြန်ပြီ...။ တစ်ဆိတ်ရှိ ဒီအစ်ကိုနဲ့ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်
ပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုကော်ပတ်ရှပ်လေးမှန်းကို မသိ။ လုပ်ချင်တာလုပ်၊
ပြောချင်ရာပြောနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိထားမိပုံမပေါ်
ပေ။

“ကဲပါ... ရွေးမယ့်ဟာရွေး”

“ယူကြိုက်တဲ့အရောင်ပြောဦးလေ”

“မပြောပါဘူး။ မပျိုလေးလူ ကြိုက်တဲ့အရောင် ယူမှာမဟုတ်
ဘူး... ယူလိုက်”

“ဘာလဲ! ကိုယ့်လူဆိုတာ”

“ကျွတ်! မပျိုလေးရဲ့ချစ်ချစ်လေ... ကိုကိုကိုပြောနေတာ”

“ဟင်နရီကို”

“အင်းပေါ့”

“ဟင်နရီနဲ့ကိုယ်ချစ်သူတွေလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟင်! မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီလောက်မျက်နှာများချင်တဲ့ကောင်လေးကို သူငယ်ချင်းလိုပဲသဘောထားတာ။ ကိုယ်က ကိုယ်နဲ့ Type တူတာမျိုးကိုဘယ်တော့မှမရွေးဘူး ယူရဲ့။ သိလား”

ဟင်... စကားကိုမြန်မြန်ဖြတ်မှပါပဲ။ နို့မို့ထင်တာတွေ ထွက်လာမှ ချောင်ပိတ်မိနေဦးမည်။ ပြောလို့ရတာမဟုတ်။ သူမက လူရှေ့သူရှေ့လည်း သူ့ကိုဘာလုပ်မည်မသိ လုပ်ချင်လုပ်မိဦးမှာလေ။

“အဲဒါတွေ အကုန်ယူမလို့လား”

“ယူပဲမကြိုက်ဘူးဆို ကိုယ်ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူပဲ အမျိုးမျိုး”

“ကဲကဲ... ကျွန်တော်ပြန်ရွေးပေးမယ်”

“သဘောပဲ”

သူက သူမလက်ထဲမှာ ပူးကိုင်ထားသည့် Handger နှင့် ဂါဝန်တွေကို ဆတ်ခနဲယူ၍ ခရမ်းရောင်၊ အနီရောင်နှင့် ကြိုးတို့ရွှပ်ယုက်ခတ်နေသည့်ဂါဝန်တွေကိုပယ်ကာ ဘိုဆန်ဆန်အရောင်ဖျော့

နှင့် ခပ်ယဉ်ယဉ် style လေးတွေကိုရွေးလိုက်ပါ၏။

“ဟင်! ဒါ ယူစိတ်ကြိုက်အရောင်တွေပေါ့လေ”

“ဒါကမှ မျက်စိအေးတာလေ မပျိုလေးရဲ့။ လူကြားထဲ ထင်းဘောင် ဝတ်စရာမလိုဘူး။ Style ရှိရင် star ဖြစ်ပြီးသား”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ် Bra နဲ့ Under Wear ဝယ်ဦးမယ်လေ”

သူ့မျက်နှာ ဖျန်းခနဲရဲတက်သွားရ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒါတွေ လိုက်ရွေးခိုင်းရင်တော့ သူ့မျက်ဖြူဆိုက်တော့မှာပဲ။ ဘယ်လို ဆိုက်မသိတဲ့ကောင်မလေးပါလိမ့်နော်။ သူမက သူ့မျက်နှာကို ညှစ်၍ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ယူရဲ့။ ဒါလေးပြောတာနဲ့ ရှက်စရာ ကိုယ် ဒီလောက်တော့နားလည်ပါတယ်နော်။ မင်းကို မနှိပ်စက်ရက်ပါဘူးကွယ်။ ခဏစောင့်ဦး”

သူမက အတွင်းခံများရှိရာဘက် ဝင်သွားသဖြင့် သူ counter မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ သူမပြန်ရောက်လာတော့ သူငွေရှင်းပေးစဉ် သူ့မျက်နှာက သိပ်မပျယ်ချင်သေး။ အထုပ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက် သူမက သူ့နှာခေါင်းကိုဆွဲလိမ်လိုက်လေ၏။

“အာ! ဘာလုပ်တာလဲ”

“အသည်းယားလို့ပေါ့မောင်ရဲ့”

“ဒီလိုလုပ်စရာလားမပျိုလေးရဲ့။ လူကြားထဲမှာ မရှက်ဘူးလား”

“ဟင်း... ဟင်း... ယူဟာလေ၊ သိပ်ကိုရိုးသားလွန်းပြီး ဂျစ်ကန်ကန်လေးလည်းလုပ်တတ်ပါရဲ့။ ဟင်နရီနဲ့မတူတဲ့ အဲဒါလေးကိုပဲ ကိုယ်သဘောကျတာ”

“ပြဿနာပဲ! လူတွေမြင်ကုန်ပါပြီ”

“I don't care anybody... သားမောင်လေးရဲ့”

သူကားမောင်း၍ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပြီး ကျောက်ပျဉ်နှင့်သနပ်ခါးတုံးကို တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ဝယ်ကာ ဟိုတယ်ဆိုပြန်လာတော့ သူ့အခန်းရှေ့မှာ staff သုံးလေးယောက် ဗျာများနေလေ၏။ ဘာတွေများဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ! MD အထဲမှာ Miss snow အာမြဲကြီးနဲ့အော်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ဝင်မယ်ဆိုတော့ မဖွင့်ပေးဘူးခင်ဗျ။ သားမောင်လေးကိုပဲခေါ်ပေးဆိုပြီး ပြန်အော်နေတာပဲ”

“ကျွတ်! ပြဿနာရှာပြန်ပြီဟ”

သူ တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့်ခေါက်လိုက်တော့ ငိုသံက ထွက်လာပြန်၏။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့အခန်းဝမှာ အော်မြှောက်လိုက်ပါသည်။

“မပျိုလေး... ကျွန်တော်ပါ”

“အမယ်လေး... လုပ်ပါဦးမောင်။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ little crocodiles တွေ အများကြီးပဲ။ ကိုယ်ကြောက်လွန်းလို့သေတော့မယ်”

တံခါးဖွင့်တာနှင့်အတူ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျနေသည့် မှော်နှာငယ်လေးကို သူတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဘယ်နယ်... မိကျောင်းသေးသေးလေးတွေက ဒီအခန်းထဲရောက်ရမှာလဲ။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ... bed sheet ပေါ်မှာ မတွေ့ဘူးလားလို့။ အများကြီးပဲ... အများကြီးပဲ”

သူ့နောက်မှလိုက်ဝင်လာသည့် staff တွေထံမှ ရယ်သံတွေ ချဉ်းခနဲထွက်လာလေ၏။ မရယ်ဘဲနေလို့ရမလား။ အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်က ဥလာဥပြီး ပေါက်နေမှန်းမသိသည့် အိမ်

မြောင်လေးတွေက လေးငါးခြောက်ကောင်။ ဒါကို မိချောင်းပေါက်စလေးလို့ ကြောက်နေမှတော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြရောပေါ့။ သူတောင်မှ ရယ်ချင်လာတာကို ချုပ်ထိန်းလိုက်ရသဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရလေ၏။

“မိချောင်းမဟုတ်ရပါဘူး မပျိုလေးရယ်။ အိမ်မြောင်ပါဗျာ အဆိပ်လုံးဝမရှိတဲ့သတ္တဝါလေးတွေပါ။ လူကိုအန္တရာယ်မပေးပါဘူး”

“အို! အဆိပ်ရှိရှိမရှိရှိ မိချောင်းနဲ့တစ်ပုံစံတည်းဟာကိုးဟယ်... မကိုင်နဲ့လေ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖယ်ပေးမလို့လေ”

“မောင် မလုပ်နဲ့လေ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလုပ်ခိုင်းမှပေါ့။ အမယ်လေး... ကိုက်ထည့်လိုက်မှဖြင့် ဝိုင်းခနဲလဲသေသွားမှအခက်ပဲ”

သူက မောင်ချမ်းကျော်ကို တစ်သျှူးပေပါဖြင့် ကော်ခိုင်းပြီး သွားလွှတ်ခိုင်းလိုက်၏။ နောက်တစ်ယောက်ကိုပါ bed sheet အသစ်လဲခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ယူက ဘာလို့ပြုံးရတာလဲ”

“မပျိုလေးက မဟုတ်တာကိုကြောက်နေတာကိုး။ ဟိုမှာ ဝန်ထမ်းတွေတောင်ရယ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“သူများတွေရယ်တာ ရယ်ပါစေပေါ့ ယူ လိုက်မပြုံးရဘူး။ သေ”

“ခက်တာပဲ... ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ရေချိုးပြီးတဲ့လူက ချွေးစီးတွေ့ပြန်နေတာပါလား”

“ကိုယ်ပြန်ချိုးဦးမယ်။ အား! ဒီအခန်းမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး ဘာတယ်နော်။ နောက်ထပ် ဘာကောင်လေးတွေ ထပ်တွေ့ဦးမလဲသေ”

“ဒါဆိုရင် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို သွားနေပေါ့။ ကျွန်တော်က Office Room နဲ့ Floor တစ်ခုတည်းရှိတဲ့အခန်းကိုထားပေးတာကြိုက်ဘူးပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော်က ကိုကိုပြောထားတဲ့အတိုင်း မပျိုလေးလှမ်းခေါ်မိင် မြန်မြန်လာလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးထားတာ။ မကြိုက်ရင်တော့”

“နေပါ့မယ်... နေပါ့မယ်။ ကိုယ့်မှာ ပြေးကြည့်မှ အားကိုး”

စရာဆိုလို့ ယူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာကို။ သိပ်မနိုင်စားချင်တော့
မောင်ရဲ့”

bed sheet ခင်းနေရာမှ ကျော်ဇင်ဦး ကျိတ်ရယ်လိုက်တာ
မို့ သူ့ သူမကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြည့်! ပြောချင်
ရာ စွတ်ပြောနေပြန်ပြီ။

“ယူလက်ထဲက ဘာလဲဟင်”

“ကျောက်ပျဉ်နဲ့သနပ်ခါးလေ... မပျိုလေးပဲဝယ်ပေးဆို့”

“ဘယ်လိုလိမ်းရမလဲ... ကိုယ်မသိဘူး”

“ကဲ... ကျွန်တော်သွေးပေးထားပါ့မယ်။ ရေသာထပ်သွား
ချိုးလိုက်ပါ။ မြန်မြန်နော်”

“Ok”

သူမ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားစဉ် သူက ကျော်ဇင်ဦးကိုအခန်း
ပြင်သို့ထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီး တံခါးကို lock ချလိုက်၏။ ဒီကောင်
လေးကို အစစအရာရာ သူလုပ်ပေးသမျှကို ဝန်ထမ်းတွေလျှောက်
ဖွရင်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ အန်ကယ်မြမောင်သိရင်ပိုဆိုးမှာ အသေ
အချာ။ ဘဏ်စာရင်းချုပ်ပြီမို့ အန်ကယ် ဘဏ်ဘက် ခြေဦးလှည့်
နေချိန်မို့သာ တော်တော့သည်။ နို့မို့မလွယ်ကြောပင်။

သူ ရေသန့်ဘူးသေးလေးကိုဖွင့်၍ သနပ်ခါးရေကျသွေးနေ
တဲ့ သူမက ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာလေ၏။ ချည်သားဂါဝန်အပြာ
သားကိုဝတ်ပြီးမှ သူ့နံဘေးမှာ ခူးထောက်၍ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“လိမ်းလို့ရပြီ”

“ဘာနဲ့လိမ်းရမှာလဲ”

“လက်နဲ့ပဲလိမ်းပေါ့”

“မလိမ်းတတ်ပါဘူးလို့ဆိုနေမှ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ။ ခင်ဗျားကို အမြဲတမ်းကျွန်တော်လာ
ပေးပေးနိုင်ဘူး။ အလုပ်တွေက ရှိသေးတာ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်
တည်း ကျွန်တော့်ကိုအပိုင်မယူချင်နဲ့ မပျိုလေးရဲ့။ ကိုယ့်အားကိုယ်
အလုပ်မှပေါ့”

“တခြားကိစ္စတွေက ရတယ်လေ။ ခုက သနပ်ခါးကိစ္စ။ ယူပဲ
သနပ်ခါးကြိုက်တယ်ဆိုပြီး သင်ပေးဦးမှပေါ့။ ဟင်နရီပြောတော့
သူ့ကို အစစအရာရာအားကိုးနိုင်တယ်တဲ့။ ခုကျ... ယူပြောတော့
အဲဒါတစ်မျိုး”

“ဒါက”

“ပြီးတော့... ကိုယ့်ကို ခင်ဗျားလို့မပြောပါနဲ့။ နားဝင်မချို့

ဘူး။ ယူ ကိုယ်ထက်သုံးနှစ်ကျော်ငယ်ပြီးတော့ မရိုင်းနဲ့”

“ဒီနေ့အဖို့ သနပ်ခါးလိမ်းဖြစ်ဦးမှာလား”

“ကဲ! လိမ်းပေး”

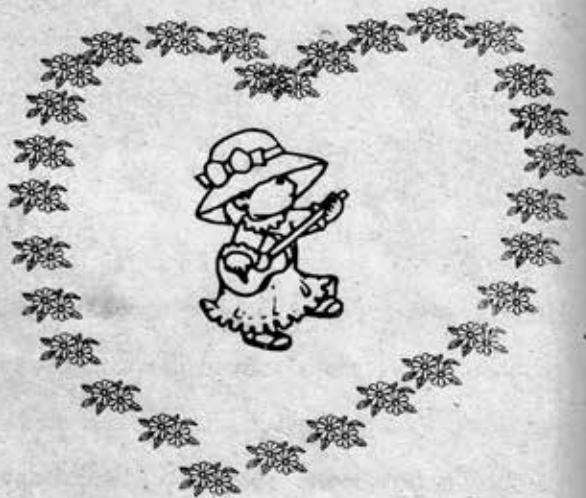
မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ မျက်နှာကိုရှေ့တိုးပေးလိုက်သဖြင့် ကထာ
ဖြင့်ခေါက်တင်ထားရာမှ ဝဲကျနေသည့်နဖူးမှဆံနွယ်တို့ကို အထာ
သပ်တင်ပေး၍ သူ့သနပ်ခါးလိမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ နုချောအိညာ
လွန်းသည့်ပါးပြင်မို့မို့ပေါ် လက်ညှိုးတင်လိုက်ကတည်းက ဒိတ်ဆ
ခုန်ပေါက်လာသည့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နှလုံးခုန်သံမမှန်တာ
သူမေ့ထားလိုက်ရသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဤမိန်းကလေးနှင့်ဒီ
သာ စခန်းသွားနေရင် သူ တစ်နေ့ဒုက္ခရောက်ရပေတော့မည်။

အိတ်နှင့် ဒီလောက်ရင်းနှီးတာတောင်မှ အိတ်မျက်နှာ
သူတစ်ခါလေးတောင် မကိုင်ဖူးခဲ့ပေ။ အိတ်မျက်ရည်ကျတုန်း
တော့ ခပ်ဖွဖွသုတ်ပေးမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဤ
နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်အသားအရေလေးအဖြစ် သူမခံစားဖူးခဲ့ချေ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံးဆင်ခြင်ရင်ဖြင့် သူမ
ကိုဆက်တိုးလာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူထင်ပါသည်။ နောက်တစ်
က ကိုကိုအမြန်ဆုံးပြန်ရောက်ပါစေဟူသည့်ဆုတောင်းပင်ဖြစ်၏။

သူ ကွန်ဒိုမိယံကိုပြန်ရောက်တော့ ည(၈)နာရီ ရှိနေချေပြီ။
သူမပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ကောင်းကောင်း
အိပ်မပျော်ပေ။ အာရုံမှာ တဝဲလည်လည်ပေါ်လာနေတတ်သည့်
ဆံနွယ်လိမ်လိမ်လေးတွေနှင့် မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့လေးတို့ကြောင့်
တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း အိပ်ရာထဲ လူးလိမ့်နေမိတော့သည်။

သေချာပြီလား။ ဒီလောက်အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ သူ
နှလုံးသား မယိုင်လဲနိုင်သေးပါဘူးနော်။

အခန်း (၁၀)

Hand Phone မှ သံစုံပြည်သံကြောင့် သူလန့်နိုးသွားရ၏။
အိမ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၉)နာရီ။ ဟိုက်! ဟိုတယ်ကိုနောက်
ပြေးမှရောက်ရင်ဖြင့် မရွှေ့ချောတော့ ဘာပြဿနာရှာဦးမည်
သိ။ ဖုန်းကိုယူကြည့်လိုက်တော့ အိတ်ထဲဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေလေ
သည်။

“ဟဲလို! အိတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲအိတ်။ ကိုယ် အခုမှအိပ်ရာနိုးတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိတုံက ပြောစရာမရှိဘူး။ ပါပါက ပြောပေးပါဆိုလို့ ဆက်
လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ကိုယ် ဒီညနေ (၇)နာရီလောက် ဝင်ထား
ခဲ့မယ်လေ”

“ပြီးရော”

“အိတုံ! ခဏလေး၊ ကိုယ်လာရင် ဘာဝယ်လာခဲ့ရမလဲဟင်”

“မလိုပါဘူး။ ကိုမောင်နဲ့အိတုံမှ မခေါ်တဲဟာ။ ပါပါဆီ
ခိုင်းလို့ ဆက်တာပါဆိုနေမှ”

“အိတုံကလည်း ကိုယ်နဲ့စိတ်ကောက်နေတာ တစ်ပတ်တောင်
ပြည့်တော့မယ်။ ခုထိစိတ်ကောက်မပြေသေးဘူးလား”

“ပြေစရာလား၊ ကိုမောင်အပြစ်ကို ကိုမောင်သိမှပေါ့။ နေ
ချောမယ်စိတ်မကူးနဲ့။ အိတုံဆီ ဘယ်နှခါများ ဖုန်းဆက်လို့လဲ
ပြောပါဦး”

“ကိုယ် အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ပါကွာ”

“လာပြီ၊ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ အ
ကယ်မောင်နဲ့လွဲထားလို့ဖြစ်တဲဟာပဲကို”

အမယ်လေးလေ... အန်ကယ်မောင်နဲ့လွဲလိုက်မှ ဟိုဘို့

မိလေးက တစ်စခန်းထပြီး ပြဿနာရှာမှာတော့ မင်းမလိုဘူး
ဟုတ်လားအိတုံရဲ့။ ငါ့မှာက မရူနိုင်မကယ်နိုင်နဲ့ ဘေးကျပ်နံကျပ်
ဖြစ်နေရတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲသိနိုင်တာလေ။

“မဖြစ်ဘူးအိတုံရဲ့။ စင်္ကာပူက ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ကိုယ်
တာဝန်ယူထားရတယ်။ ပြီးတော့ အန်ကယ်က သူ့ဘဏ်စာရင်း
မိမ့်ချုပ်ဖို့ဆိုလား။ ဘဏ်မှာပဲအလုပ်ဆင်းနေတာ တစ်ပတ်ကျော်
ပြီ”

“စင်္ကာပူက ဘယ်သူလာတာလဲ”

“အန်ကယ်ကျော်သမီး”

“ဟင်! တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကိုမောင်အကြိုက်ပေါ့လေ။ ကောင်မလေးချောချော
နဲ့တွဲခွတ်နေလို့ အိတုံကိုမေ့ထားတာမဟုတ်လား။ သိပါပြီ၊
အိတုံပြီ”

“ဘယ်ကလာ၊ချောရမှာလဲ။ မျက်နှာက ပြားပြား၊ နှာခေါင်း
ကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းက ထော်ထော်၊ မျက်လုံးက ပြုံးပြုံး၊
အရုပ်က ပုပု၊ လူက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် စည်ပိုင်းရုပ်ကြီးကို ချောစရာလား”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်ကြီးရုပ်ဆိုးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“အန်ကယ်ကျော့ကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ အိတ်တုံမြင်ဖူးတာပဲ။ လောက်ရုပ်မဆိုးပါဘူး”

“ဪ! သူ့အမေရုပ်ဆိုးလို့ သူ့သမီး ဒီပုံထွက်လာတာမှာ ပေါ့အိတ်ရဲ့”

တစ်ဖက်မှ အိတ်က တခစ်ခစ်ရယ်နေသံကို ကြားရသဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ သူတော့ လိမ်တတ်နေပါရောလား။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ အမိကက အိတ်စိတ်ကောက်ပြေဖို့ပဲမဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် သူ့နဲ့တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေရလို့ ကိုမောင်အေးအေး နေပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်လည်းဆုတောင်းနေတာပဲအိတ်ရဲ့။ ကိုယ့် မြန်မြန်ပြန်ရောက်ပါစေလို့”

“ဒီလူကြီး ဘယ်သွားလို့လဲ”

“မန္တလေး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပျောက်နေတာကိုး။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ သူ့သိတယ်ပေါ့”

“ဪ... ကျောင်းနေဘက်တွေပါဆိုမှ”

“မဟုတ်မှလွဲရော။ ကိုမောင်ပြောပုံအရဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အန်ကယ်သီဟ သဘောတူထားခဲ့ပုံပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“တော်လိုက်တာနော်။ ဗေဒင်သာ ဟောစားလိုက်ပါတော့”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဒါဖြင့်လည်း ညနေမှတွေ့သိသိနော်။ ကိုမောင် အလုပ်သွားရဦးမှာမဟုတ်လား”

“မသွားချင်လို့ တေပေးပြီးအိပ်နေတာမသိဘူးလား ကလေးရဲ့”

အိတ်က ရယ်မောနှုတ်ဆက်၍ ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူ့ဖုန်းက ခြိတ်လိုက်စဉ် ဖုန်းက ထမြည်ပြန်လေ၏။ ဪ... ဒီနေ့မှ နောက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဖုန်းတွေခေါ်လှချည်လား။

“ဟဲလို”

“သားမောင်လေး”

ဟိုက်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ Hand Phone နံပါတ်ရသွားတာလဲနဲ့။ ပေါ်နေသည့်နံပါတ်ကလည်း အသစ်မို့ သူ့မျက်လုံးပြူးသွားနေသည်။

“မပျိုလေး... ဘယ်ကဖုန်းနဲ့ဆက်နေတာလဲ”

“အန်ကယ်မောင် ပေးထားတာလေ။ ယူ၊ ခုထိမလာသေးဘူးလား”

“လာမှာပေါ့”

“ခုန ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“အန်ကယ်မောင် အလုပ်ပြန်ဆင်းပြီလား”

“ဆင်းပြီ။ ကိုယ်မေးတာ ယူ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဒါ၊ ကျွန်တော့် personal ကိစ္စလေ မပျိုလေးရဲ့။ မစပ်စုကောင်းဘူး”

“ယူ... ဒီနေ့အလုပ်လာဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိရဲ့လားမောင်”

“လာမှာပါဗျ”

“အလုပ်လာမယ့်သူက ခုထိရောက်မလောသေးပါလား (၉) နာရီခွဲနေပြီနော်။ ကိုယ် ခုထိ Breakfast မစားရသေးဘူး”

“ဟာ... စားနှင့်လေ။ ဟိုတယ်မှာ စီစဉ်ပေးထားတာပဲ ဟာ”

“မစားချင်ဘူး၊ ယူ... ခုချက်ချင်းလာခဲ့။ နာရီဝက်ထက် ဝိုက်ကြာစေနဲ့။ ဒါပဲ”

အားပါး... အမိန့်ကလည်း ချက်ချင်းကိုချတော့တာပဲ။ ရေ

...နဲ့ ကားမောင်းလာရမှာနဲ့ အချိန်ကိုမထည့်တွက်ပေးပါလား။

သူ့ရေခိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ အချိန်

(၁၀)နာရီခွဲ။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ အန်ကယ်... က စောင့်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သားမောင်။ အန်ကယ်မရှိတုန်း တာဝန်တွေ... လှည့်လည်လားကွယ့်”

“ဒီတစ်ရက်ပဲ အိပ်ရာထနောက်ကျသွားတာပါအန်ကယ်

“ဘာလဲ! ညက Night Club တက်လို့လား”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ဘိုမလေးသတင်းက ဒီရောက်တာ... မွေးတာပဲဟေ့။ နောင်ပြန်လာရင် ပြဿနာရှင်းရဖို့ မြင်... နေသေး”

“အန်ကယ်လူက ကျွန်တော့်ကို သူ့မလည်ရှုပ်ဇာတ်လမ်းထဲ... နင်းပဲသွင်းခဲ့တာလေ။ ကျွန်တော်ကမှ ဒုက္ခ။ အိတ်ကလည်း... ကောက်၊ မပျိုလေးကလည်း တစ်မှောင့်၊ ကြားထဲမှာ ရူးချင်နေ

“ဘယ်က... မပျိုလေးလဲ”

“ကိုကိုစနိုးလေ”

“စနိုးကိုစနိုးလို့မခေါ်ဘဲ ဘယ်နှယ်ခေါ်နေတာလဲ”

“သူ့မြန်မာနာမည်က လှပျိုဖြူလေ အန်ကယ်ရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲကြည့်ခေါ်လိုက်တာ”

“ကောင်းရော... ဟိုကလည်း သားမောင်လေး၊ မင်းထလည်း မပျိုလေး။ အပေးအယူကိုတည့်လို့ပါလား”

“အန်ကယ်မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော်ပဲသိတယ်။ ကိုကိုက...”

သူ့စကားမဆုံးခင် တံခါးဖွင့်၍ အခန်းထဲဝင်လာသည့် သူ့ကြောင့် စကားကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရ၏။ သူမက သူ့အနီးသို့ တတောက်တောက်ဖြင့်လျှောက်လာပြီး မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲထိုးလိုက်လေသည်။

“နာရီဝက်အချိန်ပေးပါတယ်ဆိုမှ... တစ်နာရီကြာအောင် တမင်အချိန်ဆွဲတာမဟုတ်လား။ ဒီမှာဆာလွန်းလို့ ကိုယ်အူခေါက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ ဒီမှာအဆင်သင့်ပြင်ပေးမှာကို စာ

မိလား”

“မစားချင်ပါဘူးလို့ ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ။ မြန်မာပြည်ရောက်တုန်းလေး မြန်မာဆန်ဆန်ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ကျွေးကြပါလား။ အဲဒီကော်ဖီတွေမုန့်တွေမုန်းလှပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း စားချင်တာပြောရင် စီစဉ်ပေးမှာပေါ့။ ဘာစားချင်လဲပြော”

“ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းဆီဆမ်းထားတာ စားချင်တယ်”

ဟော! လာပြန်ပြီ။ ဘယ်နှယ်... သူမနက်တိုင်းစားနေကျ နက်စာကိုမှစားချင်သတဲ့။ အန်ကယ်မောင်မျက်နှာက ပြုံးပြီးပြီး ငြီးဖြစ်လာနေပြီ။ သူမပုံစံက သူ့ကိုပိုင်ထားပြီဆိုသည့် style မျိုး၊ အချိုးမျိုးကိုး။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်မှာပဲပြုတ်ရတော့မှာလဲ။ တခြားဟာ ပူဆာပါလား”

“မရဘူး။ အဲဒါပဲစားချင်တယ်... ရွာကျွေး။ ပြီးရင်... နေ့လယ်စာကို တညင်းသီးအုန်းနို့ဆမ်းဟင်းနဲ့စားချင်တယ်။ အသီးအနှံစုံစုံလေးနဲ့ပြင်ကျွေး။ အသားတွေမစားချင်ဘူး”

“ဟာ... ဘယ်နှယ်ဟာတွေ ပူဆာနေရတာလဲ။ ပေါက်

ပေါက်ရှာရှာဟင်းတွေ ဒီမှာချက်မကျွေးဘူးလေ။ ကျွတ်! ပြဿနာပဲ။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီးသေမှ ကျွန်တော်အမှုပတ်မှာ”

“ရအောင်ကျွေးနော်... ညကတည်းက ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်နဲ့ပဲအိပ်ခဲ့ရတာ။ ခုထိ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမစားရသေးဘူး။ ပြီးရင် ဘုရားလိုက်ပို့ပေးဦး”

“ခင်ဗျား ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘုရားသွားလို့ရမလား၊ မဖြစ်ဘူး။ ငြိတော့... ခုချိန်ဆို နေပူနေပြီ။ ညနေမှသွား”

“မနက်ပိုင်းပဲ သွားချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မှသွား။ ဂါဝန်ကြီးဝတ်သွားလို့မရဘူး။ ဒါပဲ”

“လုံချည်ဝတ်မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားဝတ်တတ်လို့လား”

“သားမောင်လေး သင်ပေးပေါ့လို့။ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားနဲ့ပြောနေပြန်ပြီ။ ဟင်နရီဖုန်းဆက်ရင် ကိုယ်အကုန်ပြန်ပြောမှာပဲနော်”

အန်ကယ်မောင်က တဟားဟားဖြင့်ရယ်ချေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားအချေအတင်ပြောနေပုံက ဟာသများဖြစ်နေပြီလား။

သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲပိတ်ရိုက်လိုက်ကာ အန်ကယ်မောင်ကို ရန်လှည့်တွေ့လိုက်လေ၏။

“အန်ကယ်နော်... စနိုးဘက်က ကူမပြောပေးဘဲနဲ့။ ရယ်နေနဲ့လေ”

“ညည်းကလည်း ညည်းကိုး။ ဘယ်နှယ်၊ သားမောင်စားနေတဲ့ breakfast ပူဆာလိုပူဆာ၊ ဂျီကျချင်တာ ကျနေလို့ ဟိုမှာ၊ ဦးနှောက်ခြောက်နေပြီ။ မတွေ့ဘူးလား”

“ဟော! ဒါဆို သားမောင်လေးအတွက်တော့ အဆင်သင့်ပြီတာပေါ့နော်”

“ရှိပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားစားချင်ရင်လည်းစား။ ကျွန်တော်မစားဘူးဘူး”

“နှစ်ယောက်အတူတူစားကြမယ်လေ”

“နှစ်ယောက်စားလို့မဝဘူး။ ခင်ဗျားပဲစား”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်းလောက်ပဲ စားပါမယ်။ သားမောင်လေးရယ်။ ညက TV ကြည့်တုန်း ဇာတ်ကားထဲက သားမောင်လေးစားတာမြင်လို့ စားချင်သွားတာပါ”

မျက်နှာချိုလေးသွေး၍ ပြောလိုက်ပုံလေးကြောင့် သူမအပေါ်

မှာ ကရုဏာသက်သွားမိတာအမှန်ပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မောင်နှမစိတ်ထားပြီး ရင်နှိုးပိုလ်ကျချင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သူကဖြင့် ကိုကိုဆင်ထားတဲ့စင်ပေါ်မှာ ကြုံရာအခန်းကပြနေရရင်း သူမကိုအမြင်မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကြီး ဘုကလန်တို့လိုချင်သည်စိတ်က ပျက်လုလုဖြစ်ချေပြီ။

“ခဏနေ breakfast လာပို့တော့မှာ၊ လာတော့စားသွားမနက်ဖြန်ဘုရားသွားမယ်ဆို ကျွန်တော်စောစောထွက်လာခဲ့ဖူးလို့လုံချည်အတွက် ဟိုတယ်မှာ ready made ချိတ်နဲ့ချုပ်ထားလို့လုံချည်ဝယ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား...”

“တကယ်နော်၊ အဲ! ကိုယ် ဒီမနက် သနပ်ခါးမလိမ်းရဘူး... မောင်ရဲ့”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်... ကဲကဲ! လာ”

အန်ကယ်ရှေ့မှာ လိမ်းပေးဦးပြောချလိုက်မှ ပြဿနာပိုကြီးတော့မှာမို့ သူမလက်ကိုဖျတ်ခနဲဆွဲခေါ်၍ ရုံးခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်ရ၏။ အန်ကယ်ဦးမြမောင် ခေါင်းခါလျက် ကျန်

သည်ကိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မမြင်လိုက်ပါချေ။

သူမအခန်းထဲကိုရောက်တော့ သနပ်ခါးသွေးနည်းသင်ပေးတာ သူမြန်မြန်ပြန်လစ်လာခဲ့ရ၏။ သူမ၊ ရုံးခန်းထဲရောက်လာတော့ waiter လေးက ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းဆီဆမ်းပန်းခန်းကို လာပို့ပေးလေသည်။

“ကဲ! စား... စား... ကျွန်တော်အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“သားမောင်လေးလည်း စားလေ”

“မစားတော့ပါဘူး။ နေ့လယ်စာပဲ စားချိန်ရောက်တော့မယ်... နေပါစေတော့”

“တစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်းလောက်လေးတော့ စားလိုက်ပါလား”

သူဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် အန်ကယ်က မတ်တတ်ရပ်တည်လေ၏။ သူမက သူ့ကိုခွဲကျွေးရန် ဇွန်းကိုမ၍ အဆင်သင့်ပြင်ပေးလေပြီ။

“အန်ကယ်... File မယူလာခဲ့ဘူး သားမောင်”

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မှာ အန်ကယ်”

“စားသွားဦးနော်”

မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးသဘောဖြင့် သူပါးစပ်ကိုသာ ဟ

ပေးလိုက်တော့၏။ ထမင်းနှစ်လုတ်ကိုဝါးရင်း အန်ကယ်နောက်မှ
ခပ်သုတ်သုတ်အပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ အန်ကယ်ရုံးခန်းထဲ သူ၏
ရင်း တံခါးကို lock ချလိုက်ပါ၏။ သက်ပြင်းကိုဆောင့်ချလျက်
မှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အန်ကယ်က နှုတ်ဖြင့်မမေးဘဲ မျက်စိပစ်
အသံတိတ်မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ပြောမယ်အန်ကယ်ရေ။ အဲဒါတွေက ကိုကို့ကြောင့်ချင်
ပဲ”

“နောင်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“မန္တလေးက ကုမ္ပဏီတွေနဲ့စာရင်းချုပ်တာ သွားလိုက်
တယ်လေ...။ သူပြန်မရောက်မချင်း သူ့ဟာလေး နှိပ်စက်သူ
ကျွန်တော်ခံနေရတာ”

“စနိုးက တော်တော်များဆိုးနေလို့လားကွယ့်”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော်
လည်း သိပ်မပြောတတ်ဘူးအန်ကယ်ရဲ့။ ပြဿနာက ကိုကို
ကိုကိုက... ဖေဖေစကားနားမထောင်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းဖို့ပြင်
အန်ကယ်။ အန်တီမိမိကြီးက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တွေ့ပြီးပြောလို့
လိုတွေဖြစ်လာရတာ”

သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြတော့ အန်ကယ်က
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။ သူက အန်ကယ်
စားပွဲပေါ်မှ File တွေကိုကောက်ယူ၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“သားပြောသလိုမျိုး အိတုံက လက်ခံလို့လား။ အာကာစိုး
ကရော ဘာပြောလဲ”

“မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဒီညနေလာတွေ့ဖို့ချိန်းထား
တယ်။ အိတုံကတော့ ခါးခါးသီးသီးပဲ။ ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းကြီးဖွင့်ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုသွား
ကြိုအားတဲ့ရက်မျိုးမှာ ကိုကို့ကို လူစားလွှတ်သလို မသိမသာလေး
လှလဲပေးတာပါ အန်ကယ်”

“ဒါဖြင့် စနိုးကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားရဲ့သဘောကရော”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးအန်ကယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘ
အလိုကျလက်ခံပြီးမှ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတာမျိုးဖြစ်ရင်
တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကိုကို့ကို ဖေဖေလိုမျိုးမဖြစ်စေချင်
တာအမှန်ပါ”

“သားက အိတုံကိုဖြတ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ... အန်ကယ်ကလည်း ကျွန်တော်က အိတုံကို ညီလေးလိုသံယောဇဉ်ရှိရုံထက် မပိုပါဘူးဗျ”

“သေချာရဲ့လား။ အစ်ကို့အတွက် အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးပေးတဲ့အထိတော့ မရက်ရောသင့်ဘူးနော်။ အန်ကယ်သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

သူ့ မပြုံးချင်သလိုပြုံးမိလျက် အန်ကယ်ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးပေးတဲ့အထိ မရက်ရောသင့်ဘူးဆိုပါလား။

သူသိပါတယ်။ မပျိုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရုတ်တရက်ရင်နှစ်သံမြန်သွားရတာကလွဲလို့ အချစ်ဆိုတာကို သူရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခြင်း မရှိသေးတာအမှန်ပါ။ ထားပါတော့။ မပျိုလေးဆိုတာကလည်း အချိန်တန် ဟိုကိုပြန်မှာမို့ သူစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ကိုကိုပဲ ဒီကိစ္စတွေကို ရှင်းပေးနိုင်မှာပါလေ။

အခန်း (၁၁)

ခြံထဲကို ကားကွေ့ဝင်လိုက်ကတည်းက အိမ်ဝမှာ ရပ်စောင့်သည့်အိတုံကို မြင်နေရ၏။ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် သူဆင်းရည်တံခါးပေါက်ကို အဆင်သင့်လာဖွင့်ပေးသည်မို့ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ စိတ်ကောက်ပြေတော့လည်း မြန်သားပါလား။ dashboard တင်ထားသည့်အိတ်ကိုယူ၍ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိတုံကို ခေါ်ပေးလိုက်၏။

“ဘာတွေလဲ”
“အိတုံဖို့ မုန့်ပေါ့”

“ဟွန်း! လူကိုကလေးမှတ်ပြီး မုန့်ပဲဝယ်ကျွေးတယ်ပေါ့ဇော်”
 “မုန့်မစားချင်ရင် ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ခါတိုင်းတော့ မုန့်ဝယ်
 ကျွေးဆိုပြီး ပူဆာနေကျကို”
 “တစ်ခုခုလိုက်ဝယ်ပေးပေါ့။ ကိုမောင်က အရင်လိုမဟုတ်
 တော့ဘူး။ အိတ်အပေါ် အရမ်းစိမ်းကားနေပြီ”
 “မစိမ်းပါဘူးအိတ်ရယ်။ ကိုယ် စိတ်တွေအရမ်းရှုပ်နေလို့
 “ဟိုတစ်ယောက်ကြောင့်လား”
 “အစစ်ပဲ”
 အိတ်က ကျေနပ်စွာပြုလုပ်ပြီး သူ့လက်မောင်းကိုတွဲ၍ အိတ်
 ထဲခေါ်ခဲ့လေသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အန်ကယ်စိုးနှင့်အန်တီသီတာ
 ရှိနေပါ၏။ သူနှစ်ဆက်ပြုပြီးမှ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
 အိတ်က သူ့နားရှိခဲ့မှာပင် ထိုင်လိုက်လေသည်။
 “သားရဲ့အစ်ကို မန္တလေးရောက်နေတယ်ဆို”
 “ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ်”
 “ဟိုတလောက သမီးကိုပြန်လိုက်ပို့ပေးတာ ကားပဲမြင်ဖို့
 ရတယ်။ အိမ်ထဲတောင် မခေါ်လိုက်ရဘူး။ သူပြန်လာရင် သား
 ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ရက်လောက် အတူလာခဲ့ကြဦး။ မင်းအန်

တစ်ခုခု ချက်ကျွေးလိမ့်မယ်”
 “ကိုကိုဖုန်းဆက်ရင် ပြောထားလိုက်ပါ့မယ် အန်ကယ်”
 “အလုပ်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”
 “ကောင်းပါတယ်အန်ကယ်။ ကိုကိုစာရင်းတွေ ရှင်းပေးရ
 ဘာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”
 “သားရဲ့အိမ်လေးကို ဒီတိုင်းပစ်မထားနဲ့ဦးနော်။ တော်ကြာ
 သွားသွားဦးမယ်”
 “ကျွန်တော် နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ သွားရှင်းပါတယ်
 အန်ကယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက နေခဲ့ရလို့လားမသိဘူး။ အဲဒီအိမ်
 သားမှာနေရတာကိုပဲ ကျွန်တော်ပျော်တယ်”
 “ဟုတ်တာပေါ့၊ အိမ်လေးက နေချင်စဖွယ်လေးကိုး။ သား
 ဦးတောင်မှ လိုက်မလည်ရတာကြာပြီဆိုပြီး ပြောနေလေရဲ့”
 အန်တီဝင်ပြောလိုက်တာမို့ သူက အိတ်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်
 ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်လေ၏။
 “အခုတော့ အိမ်မှာပဲ ထမင်းစားသွားနော်။ သားညီမက
 သားလာမယ်ဆိုပြီး မစားဘဲစောင့်နေတာ။ အန်တီတို့တော့စားပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“လာ”

သူ့ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး
လေပြီ။ အိတ်က သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးထင်
မျိုးထည့်ပေးတော့ မြန်မာထမင်းဟင်းစားချင်သည့်သူမကို ဖုန်
ခနဲသတိရလိုက်၏။ မနက်ဖြန်စောစောထ၍ ဘုရားကိုလိုက်ပို့
ရဦးမှာပဲ။ စောစောပြန်အိပ်မှပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ
ဘေးနားမှာ အိတ်ရှိနေပါလျက် စိတ်က သူမကိုသတိရနေတာတွေ
မဟုတ်သေးပါဘူး။

“ကိုမောင်”

“ဟင်”

“စားလေ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုပါပဲ”

“ကိုမောင် ဒီတစ်ပတ် အိမ်ပြန်မှာလားဟင်”

“Sunday ပြန်ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို အိတ်လည်း လိုက်ချင်တယ်”

“ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ။ အိတ်လိုက်ရင် အိမ်ဝိုင်းရှင်မ

ရမှာနော်။ အပျင်းကြီးလို့မရဘူး”

“ရပါတယ် ကိုမောင်ရဲ့။ လုပ်အားပေးတဲ့သူကို ခေါက်ဆွဲ
ပြုတ်ပြီးကျွေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ”

ထမင်းစားနေရင်းမှ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင်ဖြစ်သွားရ
၍ သူတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါ၏။ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြော
မှာမို့ Phone ကိုပိတ်ထား၍ ဖုန်းမြည်သံလည်းမကြားရ။ ထမင်း
စားပြီး တအောင့်မျှနားပြီးမှ သူပြန်လာခဲ့သည်။ အချိန်က ည
ဆယ်နာရီရှိနေပေပြီ။

ကွန်ဒိုမီယမ်အောက်ဆုံးမြေညီထပ် ကားဂရပ်ချ်မှာ ကား
ရပ်ပြီး သူ Phone ဖွင့်လိုက်တော့ ကိုကိုဖုန်းနံပါတ်ပေါ်လာလေ၏။
မိန်းသာအားရဖြင့်ဖုန်းဆက်ရင်း lift ရှေ့နားရောက်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ညီ... ဘာလို့ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ”

“အပြင်သွားနေလို့ပါ ကိုကို”

“စနိုးနဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိတ်တို့အိမ်ကိုပါ”

“ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ”

“ကိုကိုပြန်ရောက်ရင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လာလည်နဲ့
ခေါ်ပြောတာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ရင်းနှီးပြီးသားအိမ်ပဲလေ ကိုကို။ ကိုကိုတော်
ယောက်တည်းပဲသွားပါ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ။ ဒီမှာ... ကိုကို့စခန်းကြောင့်
ကျွန်တော်အနေရကျပ်တယ်ဗျ။ တစ်ခုခုလောက် လိုက်မလုပ်
မိရင် ကိုကို့ပြန်တိုင်မယ်ဆိုပြီး စွတ်ဗိုလ်ကျတာအရမ်းပဲ။ ဇွတ်
ကြီး...”

“ဟင်းဟင်း... ရေလိုက်ငါးလိုက်လေး သင့်အောင်နေ
ပါညီရယ်။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွ”

“ကိုကို သူ့ဆီဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

“မဆက်ချင်ပါဘူး။ တော်ကြာ မန္တလေးလာချင်လို့ဆိုပြီး
ပေါက်ချလာမှ အလုပ်တွေမပြတ်ဘဲနေမယ်။ ကိုယ်အမြန်ဆုံးပြန်
လာပါ့မယ် ညီရ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဆိုဒါပဲနော် ကိုကို”

“အေး”

သူဖုန်းပိတ်၍ lift switch ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် ဖုန်းက နောက်
ထပ်တစ်ကြိမ် မြည်လာပြန်လေသည်။ ဩော်... ညဉ့်နက်တာ
အောင်မှ ဒီဖုန်းကိုဆက်နေကြသေးပါလား။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... MD လား။ ကျွန်တော် စိုးပိုင်ပါ... MD။

အရေးကြီးလို့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲ”

“MD ရဲ့ဧည့်သည် မတရားသောင်းကျန်းနေတယ်ခင်ဗျ။
အားအခန်းက မိသားစုတွေ မန်နေဂျာဆီဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ တံခါး
ဖွင့်ခေါက်တော့ MD ကိုခေါ်ပေးလို့ချည်း တကြော်ကြော်အော်
တယ်။ မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောဘူးခင်ဗျ”

“ဒုက္ခပါပဲ။ အခုပဲ (၁၀)နာရီခွဲနေပြီကိုး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ ဆက်လိုက်ရတာ
MD ။ သူ MD ဆီကိုဖုန်းဆက်တာလည်းမရလို့တဲ့ ဝုန်းဒိုင်း
ချဲနေတာပဲခင်ဗျ”

“အေးအေး... ငါလာပြီ”

ဒုက္ခမှ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ပါလားနော်။ တခြားညီ
သည်တွေကိုအားနာလွန်းလို့သာ သူထွက်လာခဲ့ရတာ။ နို့ဖို့ ပစ်ခတ်
ပစ်ထားလိုက်ပြီ။ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းကိုမသိ။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်
ဧည့်သည်ဆိုပြီး လွန်ကဲစွာ ဗိုလ်ကျလွန်းချေပြီ။

ဟိုတယ်ကိုရောက် တော့ second floor မှာ မီးတွေထိန်ထိန်
လင်းလျက် သူမအခန်းရှေ့မှာ လူတွေဝိုင်းအုံနေလေ၏။ ခက်ထာ
ပဲ။ ဘေးခန်းကလူတွေပါ မအိပ်ရဘူးထင်ပါရဲ့။ သူ့ကိုမြင်တာ
မှ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်အသီးသီးဝင်ကာ ဝန်ထမ်းတွေပါ အလှူတံ
ထွက်သွားကြလေသည်။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“မပျိုလေး၊ ကျွန်တော်ရောက်ပြီ”

တံခါးပွင့်သွားတော့ Night dress ကိုးရိုးကားရားနှင့် ထင်
ကရိုလေးဖြစ်နေသည့်သူမကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်
အခန်းထဲကိုလက်ဆွဲခေါ်ကာ အံကြိတ်ပြောဆိုလေတော့သည်။

“ယူတို့ မတရားဘူး”

“ဟောဗျာ! ဘာဖြစ်လို့လဲ မပျိုလေးရဲ့”

“ကိုယ့်ကိုတစ်ယောက်တည်းပစ်ထားကြတယ်လေ။ ဟင်နရီ
သည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ယူလက်ထဲထည့်ပေးထားပြီး သူ့ဟာဝန်ကျေပြီ
ဆင်နေတာ။ ယူကလည်း ယူကောင်မလေးဆီသွားတာနဲ့ ဖုန်းကို
ပိတ်ထားရလား။ ဒီမှာသေမယ့်လူဆို သေနေလောက်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူကြီးတွေနဲ့စကားပြောနေလို့ပိတ်ထား
တာပါ”

သူမက သူ့ကိုစူးခနဲကြည့်ရင်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်စီးကျ
သွားလေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူအံ့ဩလျက် မှင်တက်နေမိစဉ် သူမ
က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

“ယူပြောတော့ ကိုယ်ကယူနဲ့ အနီးဆုံးမှာနေရတာဆို မောင်။
တကယ့်အရေးကြုံလာတော့ ကိုယ့်အနားမှာ ယူမှမရှိတာ။ တကယ်
ဆို ကိုယ့်ကို ဒီလိုဟိုတယ်မျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားသင့်
ဘူး။ ယူအိမ်ဖြစ်ဖြစ် ဟင်နရီအိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် တည်းခိုသင့်တာပေါ့”

“ဒီမှာဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ မပျိုလေးရယ်”

“ကိုယ်မနေချင်ဘူး။ ရောက်စကတည်းက ကောင်းကောင်း
တိုအိပ်လို့မပျော်တာ။ ညညဆို အပြင်ကနေ မည်းမည်းကြီးတွေ
လွင့်လာသလိုပဲမြင်နေရတယ်”

“မှန်တွေကို လိုက်ကာတပ်ထားတာပဲလေဗျာ”

“ဘာထူးလို့လဲ။ လရောင်နဲ့ အပြင်ကမြင်ကွင်းကို အတိုင်း သားမြင်နေရတာပဲကို။ ကိုယ် အခု စအိပ်ပျော်တုန်း အိပ်မက်ခဏ်း တွေမက်ပြီး လန့်နိုးလာတာ။ ဒီမှာမနေချင်တော့ဘူး။ ယူစိစဉ်ထောင့် ခါပဲ”

“ဒါဖြင့် အလယ်ခန်းကို”

“ဒီမှာမနေချင်ပါဘူးလို့ဆို”

“ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ခန်းနဲ့ပဲနေရတာ။ ကိုယ့် အိမ်မှာလည်း ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ တခြား ဘယ်ဟိုတယ်ပြောင်းချင်လဲဟင်။ မနက် ကျွန်တော်ရွှေပေးမယ်လေနော်”

သူမမျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့လေးများက သူ့ကိုမော့ကြည့်လာတယ်။ ဘုရားရေး... အင်မတန်မှလှပတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေပါလား။ သူ့ငြိမ်သက်စွာရပ်နေမိစဉ် သူမက သူ shirt ကော်လံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာဆွဲလိုက်ပါလေသည်။

“ကိုယ်၊ ယူအခန်းမှာ လိုက်နေမယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မပျိုလေးရဲ့”

“ယူ မခေါ်ချင်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မပျိုလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းအတူရှိမနေသင့်ဘူးလေ”

“မင်းမှာ အခန်းပိုမရှိလို့လား”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ကျွတ်! ကျွန်တော်က မပျိုလေးအတွက်ပြောနေတာပါ”

“ကိုယ်က ဘာကိုဂရုစိုက်နေရမှာလဲမောင်ရဲ့။ အရေးကြီးတာက ကိုယ်နေလို့အဆင်ပြေဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်အလေးထားတတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆက်နေရရင် (၆)လမပြောနဲ့ (၆)ရက်တောင်ပြည့်အောင် နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟင်နရီကလည်း... ကိုယ့်ကိုလုံးဝဆက်သွယ်တာ ခက်တာပဲ”

သူမက သူ့နားမှခွာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့တွေ့ငေးငေးသွားရပ်နေလေ၏။ ကဲ! ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။ နဂိုကတည်းက အားနာတတ်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီလိုလူကို ခုလိုအပျော့ဆွဲ ဆွဲမှတော့ တစ်ဖက်ကိုမပါဘဲနေတော့မလား။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုရွိုက်၍ သူမကိုလှမ်းကြည့်ကာ တီးတိုးခေါ်လိုက်မိလေ၏။

“မပျိုလေး”

သူမ လှည့်မကြည့်ပါချေ။ Night dress က ပါးလွှာထူထူ အဖြူရောင်လည်းဖြစ်နေတာမို့ သူ့အကြည့်တို့ကို ချက်ချင်းလွှဲလိုက်ရသည်။

“မပျိုလေး... လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ”

“ယူစိတ်ထဲမပါဘဲနဲ့ မခေါ်ပါနဲ့မောင်”

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တရင်းတနင်း ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့မိန်းကလေးဆိုလို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“မပျိုလေးနဲ့ အိတ်တိုပါ”

“ယူ၊ သူ့ကိုတော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်”

“ရိုးသားပါတယ် မပျိုလေးရယ်။ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော့်မှာ မရိုးမသားနဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြားစိတ်မျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးသေးဘူးဘူး”

“ယူ... မချစ်ဖူးဘူးလားဟင်”

“အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သေချာမသိသေးတာအမှန်ပဲပဲ။ ကျွန်တော်က ဘဝသမားဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေကို အဖော်သဘောမျိုးနဲ့တောင် တစ်ခါမှမတွဲဖူးပါဘူးဗျာ”

သူမ၊ သူ့ကိုကြည့်၍ လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဤကောင်လေး မလိမ်ညာတတ်တာ သူ့မျက်ဝန်းတွေက သေချာကြည့်ရင် မြင်နိုင်တာပဲ။

“သွားကြမယ်လေ၊ ထွေထွေထူးထူးသိပ်ပြီးသိမ်းစရာမရှိဘူး ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဝိုင်းကူပါ့မယ်”

“နေပါစေ၊ ရတယ်။ အဝတ်အစားတွေပဲ သိမ်းစရာရှိတာမောင်ရဲ့”

သူမက အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်၍ အဝတ်တွေခေါက်ထည့်ပြီး ထွက်ခွာရာမှ အဝတ်လဲရန်သတ်ရသွားကာ ဂါဝန်တစ်ထည်ကိုဆွဲထုတ်ခဲ့လေသည်။ သူ့သေတ္တာကိုယူ၍ တံခါးဝနားချကာ သူမကို အကူအညီပေးခဲ့လေ၏။

“ရပြီမောင်... သွားစို့”

Night supervisor ကို အခန်းထဲမှ ရှင်းစရာပြုစရာရှိတာမို့ တိုတိုတုတ်တုတ်မှာ၍ ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညနီယွန်မီးအောက်မှ သူမမျက်နှာလေးက ဖွေးဥကာ ပိုလှနေသယောင်။

ကျွန်ုပ်မိသိမ်းကိုရောက်တော့ (၁၁)နာရီကျော်နေပြီ။ Lift ဖြင့် အထိရောက်ခဲ့ပြီး သူ့အခန်းကိုရောက်တော့ သူမက သဘောကျစွာဖြင့်

အခန်းကျယ်ကြီးထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေသည်။ သူက သူ့
ရိုအခန်းမှာ သူမနေရန် ရှင်းလင်းကာ ခုတင်ထက်ရှိမို့ ရာပေါ်မှာ
bed sheet နှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်အသစ်တို့ကိုလဲ၍ refrigerator
မှ ရေသန့်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကိုယူကာ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှာ ထား
ထားပေးလိုက်ပါ၏။

အခန်းတံခါးကို အသာပြန်စေ၍ ဧည့်ခန်းဘက်ပြန်ထွက်
စဉ် သူမက သူ့ဓာတ်ပုံကိုကိုင်ကြည့်နေလေသည်။

“မပျိုလေး အိပ်တော့လေ။ မနက်စောစော ဘုရားသွား
မဟုတ်လား”

သူမမျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်လေ၏။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ် မှတ်မှတ်ရရရှိထားသည့်
ဓာတ်ပုံကို show case ပေါ်မှာ အသာပြန်ထောင်ကာ သူ့အနီး
လျှောက်လာလေသည်။

“ကိုယ်ကျောက်စာတွေလေ့လာရင်ရော... မင်းကူညီပေး
မဟုတ်လားမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ပါးတဲ့အခါမှာ
တော့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်။ Good Night နော်”

သူမက ခြေဖျားထောက်၍ သူ့မေးဖျားကို ဖျတ်ခနဲမွှေးသွား
သည်မို့ သူ တအံ့တကြဲဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ပရမ်းပတာခုန်
ပေါက်သွားသည့် ရင်ခုန်သံတွေကြောင့် မတ်မတ်ပင်မရပ်နိုင်ဘဲ
ဆက်တီပေါ်ပစ်ထိုင်ချကာ မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်ရ
သည်။

ခက်တော့နေပါပြီ... လှပျိုဖြူရယ်။ မင်း ဘာကြောင့် ငါ့
တို့ပြုစားချင်နေရတာလဲ။

အန်း (၁၂)

မနက်လေးနာရီထိုးသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ ဖျတ်ခနဲလန့်
သွားပါ၏။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ မီးဖို
အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေနွေးအိုးအရင်တည်ပြီးနောက် ပေါင်း
ပြင် ထမင်းချက်လိုက်ပါ၏။ ထမင်းအိုးကျက်မှ နှစ်လမ်းကျော်
အနီးသည့်ဈေးသို့ သူ့ထွက်ခဲ့တော့ (၆)နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ မနက်ဖြန်
Sunday မို့ သူ့အိမ်လေးကို သွားရှင်းမည်စိတ်ကူးဖြင့် ဝယ်စရာရှိ
သည်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်ဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

တံခါးကို lock ဖွင့်လိုက်တော့ သူမက ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံမှာ

ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေလေ၏။

“ဟော! နိုးပြီလား... မပျိုလေး”

“ယူ ဘယ်သွားတာလဲဟင်”

“ဒီမှာလေ၊ ဈေးသွားဝယ်တာပေါ့။ ကဲ... ဘုရားသွားမယ်ဆို ရေချိုးတော့လေ။ ကျွန်တော် breakfast အဆင်သင့်ပြင်ထားပေးထားမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း”

“ဪ... ဟိုနေ့တုန်းက ဝယ်လာပေးတဲ့အထဲက blouse အပြာနုလေးနဲ့ လုံချည်တွဲထားပေးတာဝတ်နော်။ ချိတ်ကို သေချာချိတ်”

“အင်းပါ”

သူမ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတော့ သူ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မြန်မြန် သွက်သွက်အလုပ်လုပ်ရပါ၏။ ဘုရားကပြန်လာမှပဲ ချက်စရာနဲ့ တာ ချက်တော့မည်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝယ်လာခဲ့သည့် အသား၊ ငါး၊ သစ်နှင့်ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ ထမင်းပူပူကိုပဲ ဆီမွှေးမွှေးလေး ဆမ်း၊ ဆားထည့်ကာ ပဲပြုတ်နှင့် ရောနယ်လိုက်၏။ ကြော့ပန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲသို့ သင့်တော်ရုံထည့်

ချိတ်သည်။ ကြောင်အိမ်ထဲသို့ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ စီထည့် ချိတ်ပြီး ငရုတ်သီးထောင်း၍ ကြက်သွန်ဖြင့်ကြော်ထားသည့်ပုလင်း ငါးမှ ဇွန်းဖြင့်နှိုက်ကာ ပန်းကန်ပြားသေးသေးလေးထဲထည့်၍ ဇွန်း ဘေးလေးတပ်လိုက်ပါ၏။

လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထားသည့် ကရားအိုးထဲ ရေနွေးထပ် ထောင်းထည့်ကာ အကြမ်းပန်းကန်နှစ်လုံးဖြင့် လင်ပန်းထဲပြင်ဆင် ခြင်္သေ့ berakfast ပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။

သူမ ထွက်မလာသေးတာမို့ ရေချိုးခန်းအဝမှာ သူရပ်စောင့် မိမိ၏။ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ သူမထွက်လာတော့ သူက Towel နဲ့ ပခုံးထက်တင်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဆာရင်စားနှင့်နော် မပျိုလေး။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပြင် ထားပြီးပြီ”

သူမက သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစိမ်းမုက်နှာဖြင့် ကြည့် ချိတ်ပြီး အခန်းဘက်ထွက်သွားလေ၏။ တစ်မျိုးကြီးပါလားနော်။ အခုအပြန်ချိုး၍ ရှုပ်အဖြူလက်ရှည်နှင့်ယောလုံချည်အညိုကွက်လေး ခတ်ကာ ဆံပင်တွေကိုသပ်ရပ်စေရန် သေချာပြီးလိုက်ပါသည်။ အင်း၊ သူမ၊ သူ့ပါးပြင်ထက် အနံ့ခံပြီးကတည်းက သနပ်ခါး

ကို မလိမ်းရဲတော့သလောက်ပင်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သူမက အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

“ယူ၊ ဒီနေ့ Off ယူမှာလားမောင်”

“မပျိုလေး ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“စိတ်ကိုလန်းဆန်းစေမယ့်တစ်နေရာရာပေါ့ သားမောင်လေးရယ်။ လိုက်မပို့ချင်ဘူးလား”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်၊ အန်ကယ်မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

သူက ထမင်းကြော်ကို နှစ်ဖွန်းစားလိုက်ပြီး ငရုတ်သီးကြော်ကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ထည့်၍စားတော့ သူမက မျက်လုံးပြူးကြည့်ထိုင်လေ၏။

“မစပ်ဘူးလား”

“မစပ်ပါဘူး မပျိုလေးရဲ့။ ဒါက အရောင်လောက်ပဲ ထည့်ကြော်ထားတာပါ။ သိပ်အစပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ စားကြည့်ပါဏား”

“No, no . . . ကိုယ် အစပ်တွေစားရင် မျက်နှာမှာ ဘုမ္မာထွက်လာလိမ့်မယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးစားရုံနဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ မျက်နှာမှာ ဘုထွက်တယ်ဆိုတာ အပူဖိုလို၊ ဝက်ခြံလို အဖုလေးတွေက မိတ်ကပ်တွေလူးတာများလို့ဖြစ်ရတာပါ။ သနပ်ခါးအမြဲလိမ်းရင် ဘာဘုမှမထွက်ဘူး။ စိတ်သာချ။ ကျွန်တော်ဆို တစ်ခါမှဘုမထွက်ဖူးဘူး”

“အင်း. . . ယူပြောတော့လည်းဟုတ်သားပဲမောင်ရဲ့။ ယူက တင်နရီလိုမဟုတ်တာတော့အမှန်ပဲ။ အသားက ညိုညက်ပြီး ချောမွတ်နေတာ ကိုယ်က လက်တွေ့မို့ယုံတာ”

“စားပြီးရင် သွားကြမယ်လေ။ တော်ကြာ. . . နေသိပ်ပူရင် ဘုရားပေါ်မှာ မပျိုလေး လမ်းလျှောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဧည့်ခန်းက စောင့်နေနော်”

သူ စကားကိုခပ်မြန်မြန်ဖြတ်ပြီး စားထားသည့်ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောနေလိုက်၏။ စကားပြောနေရင်းမှ တော်ကြာမျက်နှာတိုထပ်စမ်းနေမှာကို သူလန့်နေတာတော့အမှန်ပင်။ သူမက မထင်လျှင်မထင်သလို လုပ်လေ့ရှိတတ်တာကိုး။

ဘုရားပေါ်တက်တော့ အရုဏ်တက်နေခြည်နွေးနွေးဖြင့် လူလည်း ရှင်းနေပါ၏။ Lift မှ ထွက်ကတည်းက သူ့လက်မောင်းကို

မလွတ်တမ်းချိတ်ထားသည့်ဘိုမလှလှလေးကို တဖန်တပြန်ဖြင့်ကြည့်
ကြည့်တွေ့ကမနည်း။ မြန်မာဝတ်စုံအပြာနုလေးက သူမကိုယ်ပေါ်
မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေကို မြင့်မြင့်လေး စည်း
ထားတာမို့ မျက်နှာလေးက ရှင်းရှင်းလေးဖြင့် ပိုလှနေသယောင်။
လူတွေကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကြတာကို သတိထားမိသွားတော့
သူ့ကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၍ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေကြတာကိုး။ ရယ်ချင်လို့ပေါ့”

“မရယ်ရဘူးလေ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ မောင်ရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကဲ! ဘုရားရှိခိုးရအောင်၊ ပြီးရင် ပြန်
မယ်”

“ဟင်! ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ဟိုတယ်ပေါ့”

“အာ... ပျင်းစရာကြီး။ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို
လိုက်ပို့ဖို့တော့ စိတ်မကူးဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီအလုပ်တွေပဲထည့်
ထား... သိလား”

သူမကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ လက်အုပ်ချီကာ မျက်စိမှိတ်
ဆို့က်တော့မှ သူမအသံတိတ်သွားပါ၏။ ဘုရားစာကိုအာရုံပြု၍
ခွတ်ဆိုကန်တော့ပြီး မျက်စိဖွင့်လိုက်တော့ အနီးမှာ သူမ ရှိမနေ
တော့ပါချေ။

ဟိုက်! ပြဿနာတော့ စချေပြီ။ ဟိုတယ် မလိုက်ချင်တာနဲ့
တယ်ကိုလစ်သွားပြန်ပါလိမ့်။ ဘယ်မှသွားတတ်လာတတ်တာလဲ
ဟုတ်။ ခက်တော့တာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... ယနေ့ ဘုရားဖူးရောက်လာကြတဲ့ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်သူတော်စင်များထံမှ သာသနာ့အလှူ၊ ကုသိုလ်အကျိုး
အတွက် နည်းများမဆိုပါဝင်လှူဒါန်းကြတဲ့ဒါနရှင်အသီးသီးကို ကြေ
ညာရလျှင်ဖြင့်... အဟမ်း! ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ လက်ခံရရှိတဲ့
အလှူရှင်ကတော့ ချစ်သောမောင်၏ (၂၂)နှစ်မြောက်မွေးနေ့
အမှတ်တရအဖြစ် ငွေငါးသောင်းကျပ်တိတ်ကို လှူဒါန်းသွားတဲ့
အလှူပျို့ဖြူဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ယခုလို... လှူဒါန်းရတဲ့အကျိုးအား
ကြောင့် ယခုနှစ်၊ ယခုဘဝသာလျှင်မက နောင်ဘဝဆက်တိုင်း
ဆက်တိုင်း ချစ်သောမောင်နှင့်အတူ မလှပျို့ဖြူတို့နှစ်ဦး ရှေးရေစက်
အုန်း ပေါင်းဆုံနိုင်ကြပါစေ၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာ

ခြင်းနှင့် လိုတိုင်းရ၊ တောင်းတိုင်းပြည့်တဲ့ဘဝမျိုးဖြင့် တစ်လုံးတစ်စ
တည်းပြည့်စုံပါစေလို့ ကျွန်တော်များဂေါပကအဖွဲ့မှ ဆုတောင်း
မေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ကျွတ်! ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြန်ပါလိမ့်။ လော်စပီထာ
သံကြားရသည့်နေရာရောက်တော့ သူမကိုအရိပ်လေးသော်မျှ မမြင်
ရပါချေ။ ဟိုဒီလျှောက်ရှာ၍ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေစဉ် နွေ
နောက်ကျောက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုသွားတိုက်မိလေ၏။

“ဟယ်”

“sorry ပါနော်”

သူ့အမြန်တောင်းပန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မှ မျက်လုံးအစုံဖြင့်
သွားရလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! မြတ်စွာဘုရားကယ်တော်မူပါ။ သူ့ကို
ထောက်ရပ်ကြည့်နေသည်က သဲအိအိတုံဖြစ်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုမောင်ရဲ့။ လူတစ်ယောက်ထံ
တောင်မတွေ့ဘဲ ဝင်တိုက်ရလား”

“ဟိုလေ... ဧည့်သည်ပျောက်သွားလို့”

“ဧည့်သည်၊ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ... ဟိုကော်ပတ်ရုပ်ပဲပေါ့”

“ကိုမောင်၊ သူနဲ့ဘုရားလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အတင်းလိုက်ပို့ပေးဆိုလို့ ပို့ပေးတာ။ ကိုယ်
ဓုက်စိမ့်တတ် ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း ပျောက်သွားတာပဲ”

“ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ကိုမောင်ရယ်။ အချိန်တန် ဟိုတယ်ကို
ပြန်လာတတ်မှာပါ။ သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

“အင်း... တော်ကြာ သူ့ကို ဘုရားမှာထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး
တိုက်တိုပြန်တိုင်မှာပဲ ကိုယ်ကစိုးရိမ်တာပါ။ အိတ်ရော... တစ်
ယောက်တည်းလား”

“မာမာပါတယ် ကိုမောင်ရဲ့။ မာမာပုတီးစိပ်နေတုန်း ဘုရား
တစ်ပတ်ပတ်ရင်း ကိုမောင်နဲ့တိုးတာပဲ”

“ဘုရားဖူးပြီး အိမ်တန်းပြန်မှာပဲလား”

“ဒါပေါ့”

“ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ကိုမောင်ရဲ့။ ဟိုတယ်ကိုသွားရဦးမှာမဟုတ်လား။
အိတ်တို့ Taxi နဲ့ပဲပြန်ပါ့မယ်”

စောင်းတန်းနားရုံရပ်ကိုရောက်တော့ အန်တီသီတာက
ပုတီးစိပ်ပြီးချေပြီ။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အတူဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ Taxi

ငှား၍ အိတုံတို့ကိုတင်ပေးလိုက်သည်။ သူ ကားတံခါးကိုလှော့
ဖွင့်နေချိန် ပခုံးကို ဖတ်ခနဲပုတ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားရ၏။

“ဟာ! ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ။ ဒီမှာရှာရလွန်းလို့
ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ”

“မရောက်ဖူးလို့ လျှောက်ကြည့်နေတာပေါ့ သားမောင်လေး
ရဲ့။ တကတည်း... ကိုယ်က၊ ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ပျောက်စရာ
လား”

“ပြောလို့မရဘူးလေ... တော်ကြာ ခင်ဗျားပျောက်သွား
တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုကိုပြန်လာရင် ပြဿနာပေါင်းစုံ မရှင်း
ပေးနိုင်ဘူး”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီကိုကိုဆိုတာကြီး။ ယူဟာလေ၊ ယူအစ်ကိုထံ
တော်တော်ကြောက်... သိလား”

“ကြောက်တယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး မပျိုလေးရဲ့။ အစ်ကိုကို နို့
သေလေးစားမှုရှိတာပါ”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူမက ဝင်မထိုင်ဘဲ သူ့ထံ
စိုက်ကြည့်နေပြန်၏။ ရော်! ဘယ်လိုကြီးကြည့်နေတာပါလိမ့်။ သူမ
မျက်ဝန်းထဲမှ အရည်လေးရွန်းလဲ့စွာစိုက်ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ရင်ထဲ

မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ဖြစ်သွားရပါတယ်ဆိုမှ မကြာခဏစိုက်ကြည့်
ခြင်းကို ခံနေရတာပါလား။

“တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးတစ်ခုကို ကိုယ်သွားချင်
အယ်၊ ယူ”

“အဲဒါဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားရမှာ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ! အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို ယူပဲသွား။ ဟွန်း”

“ဒါဆို ပန်းခြံတွေပဲရှိတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်လိုက်မပို့နိုင်
ဘူးနော်။ တစ်ခါမှသွားဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“အို! ပန်းခြံမှာလည်း လူရှုပ်တာပဲဟာ။ ကိုယ်က လူသိပ်
ပျင်းတဲ့နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တာ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်မိ၏။ တကယ့်ကို ဂရု
ကျောင်နိုင်တဲ့ဘုံမလေးပဲ။ ကိုကိုကိုလည်း ဒီလိုပဲ ဂျီတိုက်လို့ရတယ်
ပင်ပါရဲ့။

“ယူ! ကိုယ်ပြောနေတာကြားလား”

“ကြားတယ်... ကြားတယ်၊ တက်မှသာတက်”

“ဘယ်ကိုမောင်းမှာလဲ”

“အိမ်ကို”

“ဟာ! ဒီတိုက်ခန်းကြီးထဲမှာ စိတ်အိုက်လို့ပါဆို”

“တိုက်ခန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်အိမ်၊ မေမေနဲ့အတူ တူနေခဲ့တဲ့အိမ်ကိုသွားမှာ။ တက်...”

“အား! အဲဒါတွေကြောင့် ယူကိုချစ်ရတာ။ သိပ်အလိုက်သိတဲ့ ကောင်လေး... very clever... ရွတ်”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ လုပ်လိုက်မှဖြင့် လူကြား ထဲမရှောင်။ ဘေးနားရှိ ကားပေါ်မှလူတွေ၏ ပြုံးစိစိအကြည့်တွေ ကို ဥပေက္ခာပြု၍ ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုး၍မောင်းထွက်ခဲ့တော့ သည်။

မလွယ်ပါလား မပျိုလေးရယ်။ ဒီလိုအချိုးမျိုးနဲ့ အသိမိတ် ဆွေတွေရွေ့ ခင်ဗျားထလုပ်ရင် ကျွန်တော့်မှာ ရှင်းမရတဲ့ပြဿနာ တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးသော့မှာပဲ။ နဂိုက ခပ်အေးအေးသာနေတတ်ခဲ့တဲ့ လူကို စိတ်လှုပ်ရှား ရင်တုန်စေအောင် ခင်ဗျားမပြုစားသင့်ပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က အရွေ့နဲ့အနောက် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေမပါ ဗျာ။

မနက်ပြန်မှ အိတ်နဲ့အိမ်လာရှင်းမည့်အစီအစဉ်တော့ ပျက် ပါပြီ။ ကားကို ကွန်ဒိုမီနီယံဆီ အရင်မောင်းတော့ သူမက သူ့လက်

မောင်းကိုထုလေ၏။

“ဟင်! ယူပြောတော့ ဒီကိုမပြန်ဘူးဆို”

“ဒီမှာ ယူစရာရှိတာယူပြီး Taxi နဲ့သွားမှာပေါ့။ ဟိုမှာကား ကားဖို့ နေရာမရှိဘူး။ ခင်ဗျားလေးက တစ်နေကုန်နေမယ်ဆိုရင် ထမ်းမကြီးမှာ ကားကိုဒီအတိုင်းရပ်ထားခဲ့ရမှာ။ ပျောက်ကုန်၊ ရှု ကုန်ရင် လျော်ပေးမှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အမယ်... ယူကိုမလျော်ပေးနိုင်ဘူးလို့ထင်နေလား။ ကပ် မေးနဲ့ကြီးရယ်”

“ကဲ! အပေါ်လိုက်တက်ဦးမှာလား”

“လိုက်ဘူး”

သူမ အောက်မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့တာမို့ lift ဖြင့် သူ့အပေါ်သို့တက် ခဲ့၏။ ဝယ်ထားသည့်ပစ္စည်းတွေကို အထုပ်ထဲစုထည့်၍ ထွက်လာ တော့ သူမ ဤဝတ်စုံနှင့်တစ်နေကုန်နေ၍မတတ်မှန်းသိသဖြင့် ဂါဝန် ခပ်ထည်ကို လိုလိုမယ်မယ်ထည့်လာခဲ့ပါသည်။

Taxi ဖြင့် သူ့အိမ်လေးကိုရောက်တော့ ခြံထဲဝင်လျှင်ဝင်ချင်း သူမက ဝမ်းသာအားရထုခုန်လေ၏။

“Oh! so cute, အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့အိမ်လေးပါလား

နော်၊ ယူဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာမနေတာလဲမောင်။ ဒီလောက်အေးအေး
တဲ့ရှားရှားပါးပါးနေရာလေးကို”

“ကားလည်းသိမ်းလို့မရ၊ အလုပ်နဲ့လည်းဝေးလို့ ကိုတို့
တိုက်ခန်းပြောင်းနေခိုင်းတာ။ ဒီကို sunday ပဲ ကျွန်တော်ရောက်
တယ်”

“ပျော်စရာလေးဟယ်”

သူ အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာ ဖုန်တွေက သိမ်း
ပါချေ။ ပြတင်းတံခါးကိုအကုန်ဖွင့်၍ မီးဖိုဘက်ဝင်ခဲ့တော့ သူ
နောက်မှလိုက်လာလေ၏။

“မောင်”

“...”

“မောင်... ကိုယ်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားလို့”

“အိမ်ရှေ့မှာနေလေ၊ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ...။ ဒီမှာ
ကျွန်တော်ချက်ရပြုတ်ရဦးမှာ”

“ကိုယ်ဝိုင်းကုမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့။ ဘာမှလုပ်တတ်ပုံလည်းမရဘဲနဲ့။ နေပါစေ”
သူ အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး၊ အင်္ကျီလဲရန် အခန်း

နှင့်တော့ သူမက ပါလာပြန်လေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဝတ်လဲထားမလို့”

“ကိုယ်က ဒီတိုင်းပဲနေရမှာလား”

“ဟိုအိတ်လေးထဲမှာ အင်္ကျီပါလာတယ်၊ လဲချင်လဲထားပေါ့။

နနဦး။ ကျွန်တော်လဲပြီးရင် ဒီထဲမှာပဲဝင်လဲ”

“Yes”

သူ ချက်ပြုတ်နေသမျှကို ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ လိုက်ကြည့်နေ
တော့ ရယ်ချင်လာမိ၏။ ယောက်ျားလေးက ပြန်ချက်ကျွေးနေရတာ
ကို သူမကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ကြည့်ကောင်းနေပုံပင်။

“ဟော! Phone မြည်နေတယ်၊ သွားကိုင်ပေးပါလား မပျို

လေး။ ကျွန်တော် လက်မအားဘူး”

“ယူကောင်မလေးဖြစ်နေရင်ရော”

“လာပြန်ပြီ... ဒီကောင်မလေး”

သူမ သဘောတကျရယ်ရင်း ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို
သွားကိုင်လေ၏။ သူက ချက်ပြုတ်ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ စားစရာတို့ကို
စားပွဲထက်ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ခဏအကြာမှာ သူမပြန်ရောက်

လာလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်နရီ”

“ဟာ! ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မပြောတာလဲဗျ”

“ကိုယ်နဲ့ပြောမယ်ဆိုလို့ပါမောင်ရယ်”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာတဲ့လဲ”

“No, မပြောဘူး”

“ကျွတ်! ခက်တာပဲ”

သူမက မချိုမချင်ပြီးလိုက်ပြီး ထမင်းစားလေတော့၏။ အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးပြီမို့ တိုက်ခန်းပြန်ရန်ပြင်စဉ် သူမထံမှကန်ကွက်သံထွက်လာလေသည်။

“မပြန်ချင်ပါဘူး။ ဒီမှာပဲအိပ်မယ်”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီမှာ မေမေ့အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပဲရှိတာ။ ပြီးတော့ ဆောင်းတွင်းကြီး အေးကအေးနဲ့။ တိုက်ခန်းမှာတော့ နွေးတယ်။ ပစ္စည်းပြည့်စုံတယ်”

“ယူအမေနဲ့နေတုန်းက မအေးလို့လား”

သူနှုတ်ပိတ်လိုက်ရပါ၏။ မေမေ့နဲ့နေခဲ့စဉ်က ဆောင်းတွင်း

မေမေ့နောက်ကျောမှာကပ်ပြီး သူ့အိပ်ခဲတာလေ။ တော်ကြာအိပ်အိပ်မယ်ဆိုမှ အကျိုးတွေနည်းကုန်တော့မှာပဲ။

“ကဲ! ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော၊ ညလယ်ကျမှ ချမ်းလို့ထမအော်ပါဘဲ၊ ဒါပဲ! မေမေ့အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်မှာပဲအိပ်၊ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာပဲအိပ်မယ်”

“Ok”

ညရောက်တော့ ခုတင်ထက်မှာ မွေရာထူထူခင်း၊ အပေါ်မှ sheet တင်ကာ စောင်ထူနှစ်ထည်ထားပေးခဲ့သည်။ သူကတော့ ဧည့်ခန်းမှာပင် ဖျာခင်း၍ မွေရာပါးလေးဖြင့် တစ်ထည်ခင်းပြီးသောစောင်ခြုံ၍ အိပ်တော့၏။

ည (၁၂)နာရီလောက်မှာ သူမ အိပ်ချင်မူးတူးပုံစံဖြင့် သူ့အဖေအနားရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ချမ်းတယ် မောင်ရဲ့။ ကိုယ်ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရဘူး။ ယူနဲ့အတူချင်းကပ်ပြီး အိပ်မယ်လေ”

“ဟာ! မရဘူး။ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“မသိဘူးကွာ။ မရလည်းအိပ်ပြီ”

အိပ်ရာထက်လှဲချ၍ သယ်လာသည်စောင်ကိုခြုံထားသည့် သူ့အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်မိတော့သည်။ မလွယ်ပါလားနော်။ နေရာမှာ တခြားလက်ရဲဖက်ရဲယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဤဘိုမရုပ်လေးတော့ နာမှာအမှန်ပါပဲ။

ကျောချင်းကပ်ထားရာမှ နွေးသွားပြီမို့ တရှူးရှူးဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သူ့အသာလေးထလာကာ မီးဖိုခန်းထဲ ကော်ဖီပူဖျော်၍သောက်နေမိသည်။ ရှေ့ဆက်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဟန်မသိ။

စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုပြန်လာစေရန်သာ အခါခါဆုတောင်း သည်မှာအမှန်ပင်။

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့ ကိုမောင်အိမ်လေးကို သွားရှင်းမည်မို့ ရှင်နာရီလောက် အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ Taxi ငှားရန်စောင့်နေစဉ် သူမဘေးသို့ ကား ဝင်စီးရောက်လာလေသည်။

- "baby"
- "ဟင်"
- "ဘယ်သွားမလို့လဲ"
- "ဘယ်သွားသွားပေါ့... ရှင်အပူလား"
- "ကိုယ်က baby daddy ခေါ်လို့လာခဲ့တာနော်။ baby က

အပြင်သွားရင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ရှင့်ဟာရှင်၊ သွားပါလား”

“ကိုယ်က baby နဲ့ပဲသိတာလေ။ မင်းမိဘတွေနဲ့ဘယ်
သွားတွေ့ရမှာလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကလေးလေးရဲ့”

ဟင်... စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ကိုမောင်တော့ စောင့်
တော့မှာပဲ။ ဒီလူကြီး ခရီးသွားနေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းက
ရောက်တာလဲမသိ။

“ဟေ့... ကိုယ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မောင်းရှင်”

“ဘယ်ကိုလဲ... baby”

“အိတ်အိမ်ဆို၊ ရှင်ပဲအမျိုးမျိုး”

သူက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီးမှ ကားကိုဆက်မောင်း
၏။ သူမညွှန်ပြသည့်လမ်းအဆုံးရှိ ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ကွေ့ဝင်
တိုက်ဖြူကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ဒေါ်သီတာထွက်
နေလေ၏။

“ဟော! သမီးပဲ သားမောင်ဆီသွားမယ်ဆို”

“ဒီမှာလေ၊ သူ့အစ်ကို၊ အိမ်လိုက်မယ်ဆိုလို့ အိတ်အိမ်

ရတာ မာမာရဲ့”

“ဪ... နောင်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“လာလေကွယ်၊ သားအန်ကယ်လည်းရှိတယ်။ သားက လူ
ချောပဲ။ သားမောင်က နည်းနည်းညိုချင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ညီက သူ့မေမေနဲ့တူလို့ပါ အန်တီ”

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်လိုက်စဉ် ဦးအာကာဇီးက အိမ်ထဲမှထွက်လာ
လေ၏။ သမီးဖြစ်သူ အပြင်သွားထွက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘဲပြန်
ရောက်နေသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ! ငါ့သမီး၊ သားမောင်ဆီသွားမလို့ဆို”

“ဒီမှာလေ... သားနောင်လာလည်လို့ အိမ်ကိုပြန်လာတာ
အစ်ကိုရေ”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲသား”

“ညကပါပဲ... အန်ကယ်။ အန်ကယ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော်ထွက်လာတာပါ။ ညီက အလုပ်တွေများနေလို့ မလာ
အားသေးဘူးလို့ပြောပါတယ်”

“အေး... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ မောင်က အလုပ်တော်တော်

ကြိုးစားတယ်ကွယ်။ အန်ကယ့် Hotel မှာကတည်းက မျက်နှာထဲ
လို့ရတဲ့အထိ ဘက်စုံကိုတော်တာ”

သူပြုံးပြစ်၏။ သူ့လိုကုမ္ပဏီတွေအများကြီးအုပ်ချုပ်လျှင်ဖြင့်
မောင်၊မည်သို့နေမည်နည်း။ သူ့အပျင်းကြီး၍ သူ့စာရင်းတွေပိုင်
ကူစစ်နေတာ၊ အိတ်နဲ့တောင်တွေ့ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တာမဟုတ်
လား။ ကြိုးစားထားပေါ့... မောင်။ ကြိုးစားခြင်းရဲ့ရလဒ်အဖြစ်
ငါ့ snow ကို မင်းဘောက်ဆူးအဖြစ်၊ ရမယ်။ အိတ်နဲ့လဲရလို့ မင်း
စိတ်ကသိကအောင့်မဖြစ်ပါနဲ့။ snow က အိတ်ထက် အများကြီး
သာသလို အမွေတွေအများကြီးရမယ့်သူဌေးသမီးပါ။ ပညာရေး
ရုပ်ရည်ကအစ အိတ်ထက်ပိုသာတာကို ခုချိန်လောက်ဆို မင်း
နေလောက်ပါပြီ။

သူ့စီးပွားရေး အခြေအနေတွေကို သေချာမေးမြန်းနေသဖြင့်
အလိုက်သင့်ဖြေနေရလေ၏။ အရင်လို ပေါ့ပျက်ပျက်စိတ်တွေ
ဘယ်ချောင်ရောက်နေပြီလဲ။ အိတ်နဲ့ဆုံမိစဉ်ကတည်းက အရာရာ
ကို သူ့အလေးအနက်ထားတတ်လာခဲ့တာ။ အလုပ်ကိုစိတ်ပါလည်
ပါရှိခဲ့တာတွေဟာ အချစ်ဆိုတဲ့သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့အရာကြောင့်
မဟုတ်ရင် ဘာများလဲ။ မြင်မြင်ချင်း ထူးခြားစွာလှုပ်ရှားခဲ့တဲ့

နိသံတွေက တွေ့တိုင်းရိုးမှမရိုးနိုင်ဘဲ။ အိတ်ရဲ့ မျက်စောင်းတစ်
ခုနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုမှာ သူ့အသည်းတွေကြွေကျခဲ့တာ သူ
ငယ်သူ့အသိဆုံးမို့ပါလေ။

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ရက်လောက် အန်တီ
မင်းစားဖိတ်ချင်ပါတယ်၊ နောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။ ညီနဲ့ကျွန်တော် ရက်ညှိပြီးလာခဲ့ပါမယ်။
ကျွန်တော်လည်း သွားစရာရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ။ အခုလိုရင်း
နှီးခွင့်ရတဲ့အတွက်ရော... ကော်ဖီတွေမုန့်တွေစားသောက်ရတဲ့
အတွက်ပါ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် သားရယ်။ ဆွေမျိုးတွေလိုသဘောထားမှပေါ့။
နောက်အားရင်အားသလို လာလည်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”
အမယ်လေးနော်... ကြည့်မရပါဘူးဆိုမှ အားတိုင်းလာ
မည်ခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။ ပုံစံကိုက ဂျင်လိုလည်မည်ပုံကြီး။ ခုလည်း
ကြည့်... ပါပါတို့ရှေ့မှာ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ဖြူးလို့။ အိတ်
နဲ့အပြင်မှာတွေ့တဲ့ထိမထင်ဟန်က လုံးဝမရှိ။ အတော့်ကို ဟန်
ဆောင်ကောင်းတဲ့လူပါပဲလား။ ကိုမောင်ဆို ပကတိရိုးသားသည်

မျက်နှာလေးက အလိုလိုပေါ်လွင်နေတာ။ မျက်နှာက မပြုံးဘဲ ခုတ်လုံးတွေက သူ့အလိုလိုပြုံးရယ်နေတဲ့ ရည်လဲ့လဲ့မျက်ဝန်းတွေကို သူ့စွဲလမ်းခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီလေ။ သူ့နဲ့တော့ တကယ့်ကိုဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါပဲ။

“သွားကြမယ်လေ အိတ်”

“ဟင်! ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အိတ်ပဲ ညီဆီသွားမလို့ဆို။ ကိုယ်လည်း သွားတွေဖို့ရှိတယ်လေ။ အတူသွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့။ ကိုယ့်အစ်ကိုခေါ်တာပဲဟာ။ လိုက်သွားလိုက်လေ”

သူမ မကျေမနပ်ဖြင့် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်၍ ထလိုက်ပါ။ သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်လာစဉ် ကိုမောင့်အိမ်ရှိရာသို့မမောင်းနှင်ရွှေ့တောင်ကြားလမ်းဆီသို့မောင်းလာသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ။ ကိုမောင့်ဆီသွားမှာဆို”

“ညီက ဘယ်မှာရောက်နေမှန်းမသိဘဲ baby ရဲ့။ ခဏထားပါ။ ကိုယ့်မာမိနဲ့လိုက်တွေ့လိုက်ပါဦး။ ကိုယ်လည်း အန်ကယ်တို့နဲ့

လိုက်တွေ့ပြီးပြီပဲ”

“အို! ဘာကိစ္စလိုက်တွေ့ရမှာလဲ။ ရှင်နဲ့အိတ်က ဘာဆိုင်လို့ဘုန်း။ မလိုက်ဘူး... ကားရပ်ပေး။ ဒါပဲ”

“ကျွတ်! အိတ်ကလည်းကွာ၊ မာမိကတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ပါ။ ဘာမှမကြာဘူး... စိတ်ချ”

“မတွေ့ဘူးနော်၊ ရှင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ဇွတ်ခေါ်လာပြန်ပြီ”

“Please baby! နာရီဝက်လောက်လေးတောင် မတွေ့နိုင်ဘူးလား”

“မတွေ့နိုင်ဘူး။ ရှင်အမေကို ရှင်ဘာတွေပြောထားမှန်းမသိဘဲ၊ တွေ့စရာလား... လုံးဝပဲ”

“ဘာမှထွေထွေထူးထူးမပြောရသေးပါလား... baby ရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့အကြောင်းကလွဲရင်ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်! ရှင်နော်။ ကျွန်မမှာ ကိုမောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ဟင်း... ဟင်း... ညီက မင်းကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီလို့လား။ လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က လွတ်လပ်တဲ့ ဘယ်

မိန်းကလေးကိုမဆို ချစ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် baby။ ညီက ခုဆို snow
နဲ့ နှစ်ပါးသွားလေး ကလို့ကောင်းတုန်း။ မင်းကိုမေ့ထားတာကြာပြီ
ပဲ”

“ရှင်နော်”

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားပါ၏။ သူမ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်
တော့ ခြံကျယ်ကြီးထဲရှိ တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့မှာရောက်နေပါပေလော။
အိမ်ထဲမှအမျိုးသမီးချောချောကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ
လေသည်။

“ဟော! သားတောင်ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဘယ်သူလေးလဲ
သားရဲ့”

“အိတ်လေ... မာမိကလည်း”

“ဟယ်... သမီးလေး လိုက်လာတာလား။ ဝမ်းသာလိုက်
တာ။ အန်တီက သိပ်တွေ့ချင်နေတာ သမီးလေးရဲ့။ ကြည့်ပါဦး။
ချစ်စရာလေး။ ဒီလိုသမီးလေးမျိုး အန်တီလိုချင်နေတာ ကြာပါပြီ
ကွယ်”

တံခါးဆွဲဖွင့်၍ ကြိုနေပြီမို့ အားနာနာဖြင့် သူမ ဆင်းလိုက်
ရပါ၏။ သူမမေက ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် သူမလက်မောင်း

လေးကိုကိုင်၍ အိမ်ထဲသို့ခေါ်နေလေပြီ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့်
အိမ်တွင်းရှိပစ္စည်းတွေကိုဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း သူမတို့ထက် အစစ
အရာရာချမ်းသာလွန်းသည့်အနေအထားကို စိတ်ထဲမှလက်ခံလိုက်
ရ၏။

“အတော်ပဲ... မာမိက သားကိုထမင်းစားဖို့စောင့်နေတာ
ကွယ်။ ခုတော့ သမီးလေးနဲ့ပါအတူ ထမင်းလက်ဆုံစားလို့ရပြီ”

“ဟိုလေ... အိတ်တံစားခဲ့ပြီးပါပြီ အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လဲ သမီးရယ်။ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်တော့ ဝင်အောင်
စားလိုက်ပါ။ အန်တီတို့သားအမိက အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့မို့ ဒီလိုမျက်နှာ
ချင်းဆိုင် စားရခဲ့တယ် သမီးလေးရဲ့။ သားက အိမ်ကို ဘယ်မိန်း
ကလေးကိုမှ ခေါ်လာခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးက ပထမဦးဆုံးပဲ။
အန်တီကလေ... မိသားစုစုံစုံညီညီနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ချစ်
ခင်ခွင့်ကို လိုလားတောင့်တနေခဲ့တာ ကြာပါပြီကွယ်”

ကဲ! ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူ့ကိုမြင်ပြင်းကပ်ပေမယ့် အန်တီ
ရဲ့ကရုဏာသက်ဖွယ်ရာစကားတွေကြောင့် သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်
ရချေပြီ။ အားနာပါးနာဖြင့်ပင် ထမင်းဝိုင်းထဲ ဝင်စားသောက်ခဲ့ရ
သဖြင့် ညနေစောင်းသွားပါရော။ ပြန်မည်ဟု စကားကောင်းနေ

တာကိုအတင်းဖြတ်၍ထတော့ သူကလိုက်ပို့ရန်ပြင်လေသည်။

“နေပါစေ... ရတယ်။ အိတ် Taxi နဲ့ပဲပြန်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ baby ကလည်း၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“အိတ်၊ အိတ်ပဲပြန်မှာမို့ပါ။ ကိုနောင် အလုပ်ရှုပ်မှာစိုးလို့တပါ နော်”

“ဒါဖြင့်လည်း Taxi ပေါ်တော့ တင်ပေးလိုက်ပါရစေ baby။ စိတ်မချလို့ပါ”

“အိတ်သွားလိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီ သမီးလေးရယ်။ နောက်လည်း လိုက်လာခဲ့ဦး နော်”

သူမခေါင်းညိတ်၍ ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းမကြီးထက်မှ နှစ်ဦးသားယှဉ်တွဲ၍လျှောက်လာရင်း ကိုမောင်ကိုသာ သတိရနေမိ ၏။ သူပြောသလို ဟိုဘိုမလေးနှင့် ကိုမောင်ပျော်နေလေသလား။ အိတ်တို့ဆီ ဖုန်းတောင်ဆက်ဖော်မရပါလားနော်။ တကယ်ဆို ဒီနေ့မှာ အိတ်ကိုချိန်းထားတာပဲ။ အိတ်ရောက်မလာတာကိုသိရင် ဖုန်းတော့ ဆက်ရမှာပေါ့။ ပြောတော့ဖြင့် ဟိုတစ်ယောက်ကို ရုပ်ဆိုးတယ်။ ဝတုတ်ကြီးဆို...။ ဒါဆို သူနဲ့ဘာလို့အမြဲတွဲသွားတွဲလာလုပ်စရာ

အိတ်လဲ။

“baby”

“...”

“baby... ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လား”

ဖျတ်ခနဲလက်ကိုဆွဲလိုက်တာမို့ သူမလန့်သွားရလေ၏။ လမ်း တစ်တွင်းမှာ လူရှင်းသလို ဝင်ထွက်သည့်ကားတွေလည်း လုံးဝ မရှိပါချေ။

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ... လွတ်”

“baby က ကိုယ်ပြောနေတာကို နားမှမထောင်ဘဲ”

“မသိဘူး။ လမ်းထိပ်ပဲ မြန်မြန်ရောက်ချင်ပြီ”

“baby... တဆိတ်! မင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာဆက်ဆံတာ သိပ် ခက်ခဲဆန်လွန်းတယ်ကွာ”

“ဆန်မှာပေါ့။ ရှင်နဲ့အိတ်က သူစိမ်းတွေပဲ။ ဒီမှာ ရှင်ကိုမခင် ခင်ဘူး။ အိတ်က ကိုမောင်နဲ့ပဲ တရင်းတန်းရှိတာ။ ကိုမောင်ကလွဲ နဲ့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားလေးကိုမှ မရင်းနှီးချင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“baby နော်၊ မင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုမဆွနဲ့။ မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်ဘယ်လောက်ထိချစ်နေလဲဆိုတာ မင်းလည်း သိနေမှာပါ။ သိ

လျက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုသိပ်မနိုင်စားချင်ပါနဲ့... baby”

“အာ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဖယ်ဆို”

“baby”

သူက သူမလက်ကိုအားဖြင့်ဆွဲလိုက်တာမို့ လူက ယိုင်ပါ... ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲလဲကျလေ၏။ တင်းကျပ်စွာပွေ့... ထားခြင်းနှင့်အတူ ပါးပြင်မှ နွေးခနဲအသိကြောင့် ထူပူရှက်... လျက် ကတုံကယင်ကြီးဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အို... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။

“ရှင်နော်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

‘ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်... baby။ ဒီစကားဟာ... တစ်သက် ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောဖြစ်ခဲ့သေး... စကားတစ်ခွန်းပါ။ ဒီမှာ... ကိုယ့်ကိုသေချာကြည့်ပါ baby။... နဲ့မှ ကိုယ်ချစ်တတ်လာခဲ့တာ။ မင်းနဲ့တွေ့ပြီးမှ အရာရာကိုအ... အနက်ထားတတ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ်၊ မင်းကိုလက်ထပ်မယ် baby... မင်းခေါင်းထဲထည့်ထားဖို့က ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့နဲ့ လက်ထပ်ရ... ကိစ္စပါပဲ”

“မချစ်နိုင်ဘူး။ အိတ်မှာ ကိုမောင်ရှိတယ်။ ပါပါတို့က...”

ဆို ကိုမောင်နဲ့သဘောတူထားပြီးသား။ အိတ် တစ်နေ့လက်ထပ်ရ... မှာ ကိုမောင်နဲ့ပဲရှင်”

“သွားစမ်းပါ။ အဲဒီကောင်ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်စမ်း... baby။ မင်းကိုမချစ်တဲ့လူဆီကနေ ဘာမှမျှော်လင့်မနေနဲ့။ မင်း... ဘာမှမရဘူးမှတ်”

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ! အဲဒါ ရှင်ညီ... အရင်းရှင်”

“ညီကညီပဲ... baby။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာညီမှမရှိ... ဘူး။ မင်းကို ကိုယ်ပဲပိုင်ဆိုင်ရမယ် baby”

သူမ သူ့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်လိုက်ပါ၏။ ရှက်ဖို့... ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့နယ်မြေထဲဝင်လာတယ်ဆိုပြီး ဒီလိုမျိုးအတင့်... ခဲ့တဲ့တာပေါ့။ ကိုမောင်ဆို အိတ်ကို ဖြူဖြူစင်စင်လေးဆက်ဆံတာ။... ဒီလိုထိကပါးရိကပါးအပြုအမူမျိုး တစ်ခါမှပြုခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။

“ရှင်၊ မသေမချင်းမှတ်ထားလိုက်။ သဲအိတ်တုံ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ... ကိုမောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကိုမောင့်ကိုပဲ အိတ်လက်ထပ်မှာ... ရှင်အိပ်မက်တွေကိုလွှင့်ပစ်လိုက်။ ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ... မြဲမြဲမှတ်သွား”

“baby. . . မင်း”

“ရှင်လွတ်နော်”

သူမလက်ကိုအတင်းဆွဲထားပြန်သဖြင့် သူ့ကိုအားကုန်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ့ကျလာတာမို့ လက်ခုံဖြင့်သုတ်မိစဉ် သူနမ်းလိုက်သည့်အသိကြောင့် တက်ခေါက်မိပြန်သည်။ လူယုတ်မာ. . . အိတ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားတဲ့ပါးပြင်ကိုမှ ဒီလိုလုပ်ရက်လေခြင်း။

Taxi တစ်စီးလာနေတာကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး ကိုမောင်နိုင်မည့်ကော်ဖီဆိုင်ကို ညွှန်းလိုက်ပါ၏။ ကိုမောင်အိမ်မှ ကွန်ဒိုနီယံကိုပြန်လာလျှင် အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ဝင်နေကျမဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်. . . တိုင်ကိုတိုင်မှပါပဲ။ ဒီလူကြီး ဒီလောက်ထိအတင့်ရဲနေတာကို ကိုမောင်သိမှကိုဖြစ်မှာပါ။ ကိုမောင်တားဆီးတာတောင်မှ ဒီလူကြီးလုပ်ရပ်တွေကိုမရပ်သေးရင် ပါပိုကိုအသိပေးရမှာပဲ။

“ပြန်ကြစို့ မပျိုလေးရေ။ မှောင်တော့မှာ”

“ဟာ! အစောကြီးရှိသေးတာကို၊ မောင်ကလည်း”

“မစောတော့ဘူးဗျ၊ ခုပဲခြောက်နာရီရှိနေပြီ။ ခင်ဗျားမလိုက်နိုင်လည်းနေခဲ့တော့။ ကျွန်တော်တက်တော့မယ်။ မနက်အလုပ်ဆင်းဖို့ စောစောထရမှာဗျ”

သူက ကော်ဖီဖိုးရှင်းပြီး ထထွက်လာတော့ သူမက မုန့်စားရှင်းဖြင့် အနောက်မှပြေးလိုက်လာလေ၏။ မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ သွက်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့်အိတ်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရလေသည်။

“အိတ်”

“ကိုမောင်. . . ကိုမောင်အစ်ကိုကလေ၊ အိတ်ကို. . . အိတ်”

စကားကို ရှေ့မဆက်သေးဘဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်စဉ်၊ ကိုမောင်နောက်မှ ဘိုမရုပ်လှလှလေးရောက်လာကာ လက်မောင်းကို နှိတ်ဖက်ထားလိုက်လေ၏။

“မောင်ကလည်းလေ. . . စောင့်ပါဆိုမှပဲ”

“ဟင်! ”

အိတ်မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသလို သူကလည်း မပျို

လေး၏လက်ကို ဆွဲခါချပါ၏။ သူမက လွတ်မပေးသည့်အပြင် သူမ
ပခုံးထက် ခေါင်းပင်၊တင်လိုက်လေသည်။

“ကိုမောင်... ကိုမောင်ညာတယ်။ အိတုံကိုညာတယ်”

“မဟုတ်ဘူး အိတုံ။ ကိုယ်ရှင်းပြ...”

“ဘာမှမရှင်းနဲ့၊ အိတုံ သိလိုက်ပြီ။ ကိုမောင် သိပ်ရက်စရာ
တာပဲ”

“အိတုံ... အိတုံ... နေဦးလေ။ ဟာ... ပြဿနာပဲ”

အိတုံက သူ့ရှေ့မှပြေးထွက်သွားကာ Taxi တစ်စီးပေါ် ဆိုက်
သွားလေ၏။ သွားပါပြီ။ အန်ကယ်စိုးနဲ့တော့ ရှင်းရတော့မှာပဲ။
အဲဒါ... ဒင်းကြောင့် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် လူကိုဖက်တွယ်တာ
ဖက်တွယ်ရဲ့။ ဟင်... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

“တောက်!”

“ယူနော်... ယူဟာလေးနဲ့ပြဿနာဖြစ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်
နဲ့”

“အဲဒါ... ခင်ဗျားကြောင့်ဖြစ်တာလေ၊ မတွေ့ဘူးတာပဲ။
အခါခါပြောခဲ့ပြီးပြီ။ စကားကိုကောင်းကောင်းပြော၊ လက်မဝါ
ဆိုလည်းမရဘူး။ ခုပဲကြည့်... ဟိုမှာအထင်တွေလွဲကုန်ပြီ”

“ဪ... ကိုယ်က ယူကိုထုနေရိုက်နေလို့လား”

“ထုတာရိုက်တာထက် ပိုဆိုးနေလို့ပေါ့ဗျ”

“ဒါက ယူကိုချစ်လွန်းလို့ပေါ့မောင်ရဲ့။ ကိုယ့်ကိုအပြစ်မတင်
နဲ့။ ယူ့မျက်နှာနဲ့ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ရတာ။ ယူသိပ်မခိုင်စားနဲ့နော်”
လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ Lift တစ်ခုထဲစီးလာသည့်လူတွေ၏ပြုံး

မိမိမျက်နှာကြောင့် ဘေးနံရံဘက် သူ့မျက်နှာလှည့်စီးလိုက်ရသည်။
သေချင်တယ်... သေချင်တယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်

ဘွဲ့ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ဝင်နေရသလဲမသိ။ မိန်းကလေးနှစ်
ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းသေချာရေးရာမသိဘဲ သူ
ညီနောင်တွေအတိုင်း အမှန်ပင်။

မောင်ရေ...။ သိပ်အေးလွန်းတဲ့မင်းလိုရေခဲတုံးနားကို
အရည်ပျော်အောင်လုပ်ဖို့ မိမိန်းကလေးနှစ်ဦးကို ကံကြမ္မာက စေ
ထွက်လိုက်လေပြီထင်ပါရဲ့။

အား (၁၄)

Hand Phone ခလုတ်တွေကို သူမ နှိပ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်
မှ ဒက်ဒီအသံဩဩကြီးထွက်လာလေသည်။ နိုင်ငံခြားမှာနေတာ
ကြာပြီမို့ သူမတို့သားအဖတွေလေသံက ဝဲချင်ချင်။

“Hello!”

“Daddy! သမီးကိုသတိရသေးရဲ့လား”

“ရပါဗျာ... အချိန်တိုင်းစက္ကန့်နဲ့အမျှ သတိရနေတာပါ
sweety။ ခုဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“သမီးရဲ့နှလုံးသားလေး ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်းလေးပဲ လိုက်လုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေပါတယ် ဒက်ဒီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါ့သမီးက ဒီဘက်မှာလည်း ထူးချွန်နေပြီပေါ့လေ”

“No, ကြိုးစားတုန်းပါ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဟင်နရီက ဒီလောက်ထိကပ်ဖို့မလိုဘူး sweetie ရယ်။ ခင်ခဲတာဖြင့်ကြာနေပြီပဲ”

“No, no မဟုတ်ဘူးဒက်ဒီ။ သမီးနှလုံးသားကိုပုတ်နှိုးလိုက်တဲ့ကောင်လေးက ဟင်နရီမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီရဲ့”

“ဟေ! ဘယ်လိုကြီးလဲသမီးရဲ့။ ဒက်ဒီနဲ့သီဟတို့ အပြန်အလှန်ပေးထားကြတဲ့ကတိကို သမီးကြောင့်တော့မပျက်ပါရစေနဲ့ sweetie။ သမီးပဲ အန်ကယ်ဂျွန်ကိုချစ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒက်ဒီရဲ့။ သမီးရွေးတာလည်း အန်ကယ်ဂျွန်သားပါပဲ။ ဟင်နရီပဲမဟုတ်တာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ဟင်း... ဟင်း... မျက်စိလည်သွားပြီလားဒက်ဒီ။ သမီးရွေးလိုက်တာ ဒက်ဒီအသည်းနှလုံးရဲ့ကိုယ်ပွားလေးပါ။ သူက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဒက်ဒီရဲ့။ သမီးကို ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာအောင်

လည်း ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မပွင့်တပွင့်လေးနဲ့ ဘယ်လိုလေးမှန်း သိပါဘူး ဒက်ဒီရယ်။ ပြီးတော့လေ... သူက အန်ကယ်ဂျွန်နဲ့ ချစ်ခွပ်ကြီးတူတာပဲ”

“သမီးက သူ့ကိုပဲချစ်တာပေါ့လေ”

“Yes!”

“သူကရော”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိလေ၏။ ဒက်ဒီမေးနေတဲ့... မောင်။ ကိုယ်ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှာလဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုရရှိဖို့ ကိုယ့်မှာ ပဉ္စလက်အတတ်ပညာတွေအများကြီးရှိနေပါတယ်။ မောင်သိထားဖို့က တစ်ခုတည်းပါပဲ။ အဲဒါတော့ မောင့်အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်နေတဲ့ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ပါ။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်မောင်။ ကိုယ်သာမင် မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါရစေ။

“ငြိမ်သွားပါလား sweetie”

“စောင့်ကြည့်ပါဦး ဒက်ဒီ။ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီကောင်လေး သမီးပဲ အပိုင်ရစေရမယ်။ အဟုတ်ပဲ”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့။ ဒက်ဒီက သီဟသားဆိုရင်

သဘောတူပြီးသားပါ”

“ဒက်ဒီအသည်းရဲ့သားမို့ ပိုတူလိုက်တာလား”

“သမီးနော်... ဒက်ဒီက နှင်းမို့ကိုစိတ်မဝင်စားခင်ကတည်းက နယ်လီနဲ့ကြည်ပြီးသားပါ”

“သမီးသိပါတယ် ဒက်ဒီရာ။ ဟော! တံခါးခေါက်သံကြားတယ်။ သူ့ဘာပြောမလို့လဲမသိဘူး။ ဒါပဲနော်... ဒက်ဒီ... bye!”

“bye! sweetly”

သူမ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မှန်ကုပ်ကုပ်ရပ်နေထည့်သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဟိုချာတိတ်မလေးနှင့်ကိစ္စက ခုထိမေ့လည်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီမှာ အိတ်တိုဖုန်းဆက်နေတာ လုံးဝခေါ်လို့မရဘူး”

“အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားရှင်းပေးပေါ့။ အန်ကယ်စိုးသိရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာ”

“ကိုယ်က ဘာကိုရှင်းပေးရမှာလဲ”

“မပျိုလေး... ခင်ဗျားနော်”

“ကြည့်စမ်း! ယူ, ကိုယ့်ကိုအော်ပြန်ပြီ။ ယူထက် ကိုယ်အဖေ”

ဦးအသက်ကြီးတာနော်။ ပြောလည်းမရဘူး”

“ဒီကိစ္စအဆင်မပြေရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှအိပ်လို့ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အိတ်တိုအထင်လွဲအောင် ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာ ခင်ဗျားသိပေါ့”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပေးမယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာကို ရှင်းရမှာနော်”

“ဒီလောက်တော့ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်အိပ်တော့မယ်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ နေမိဦး။ အိတ်တိုဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှာလဲ။ ဒီလိုကြီးရှင်းပြရအောင် သူနှင့်အိတ်တိုက ဘာညာဘာညာတွေလည်းမဟုတ်။ တရားဝင်စေ့စပ်ထားပြီးသားလည်း မဟုတ်ပြန်။ အိတ်တိုကော သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ခုလို ခွပ်စွဲပြီး လှည့်ပြန်သွားရတာလဲ။

တစ်ခုတည်းပါ။ အိတ်တိုမည်စိုး၍ မပျိုလေးကို ရုပ်ဆိုးဘယ်လို့ညာမိခဲ့ရုံလေးပါပဲ။ ဒါ, ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးသွားစရာလား။

ဘယ်လိုလဲ အိတုံ။ မင်းစိတ်ကို ကိုယ်လိုက်မပီပါလားကွယ်။
“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ်။ သားမောင်နဲ့မတွေ့လို့
လား”

“တွေ့ခဲ့တယ် မာရဲ့။ တွေ့တာမှ အတွဲနဲ့ကိုတန်းတွေ့တာ
ကိုမောင်, အိတုံကိုညာတယ်”

“သမီးကလည်း သားမောင်က ဘယ်သူနဲ့တွဲနေလို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမှာလဲ, ဟိုဘိုမချောချောလေးနဲ့ပေါ့။ အိတုံကိုကြည့်
တုန်းကဖြင့် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးတဲ့။ ခုတော့လှလိုက်တာမှ မှုံ့နေတာပဲ”

“ဪ... သမီးရယ်။ နယ်လိက နဂိုကတည်းက, ကပြား
လေ။ ဖအေအချော၊ မအေအချောတွေစုထားတော့ စနိုးချောထား
ဆန်မလား။ ဘာကိုဒီလောက်စိတ်တိုနေရတာလဲ။ ဟိုက ဧည့်သည်
လေ။ အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေပွန်အောင်တော့ သူလုပ်ပေးရမှာဪ”

“တာဝန်ကျေတာကလည်း ဒီအဆင့်ထိရောက်စရာလား ဟ
ရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရိုးမှမရိုးသားကြပဲ”

“ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ် မာရဲ့။ ကိုမောင်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ အိတုံ
ကိုညာတယ်”

ခေါင်းအုံးပေါ် မှောက်လှဲ၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေသည့်
သမီးလေးကိုကြည့်၍ ဒေါ်သီတာအေး ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ သမီး
ဆက်က တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခြင်းတွေကို သားမောင်အသိအမှတ်မပြု
နိုင်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ခက်တာပါပဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကြည်ဖြူ
မိမှ ကိုသီဟပြောထားသည့်ကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာ
ဟုတ်ပါလား။

Hand Phone မြည်နေသဖြင့် သူဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်
ကိုကိုအသံကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလိုက်တာ မပြောပါ
နှင့်။ ပြန်လာစေချင်သည့်လူကို တွေ့ရတော့မှာကိုး။

“ဟဲလို... ညီ”

“ကိုကို... ကိုကိုဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ရောက်နေပြီ ညီ။ မနေ့ညကပဲ”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲကိုကိုရ”

“မနေ့က ဆက်တယ်လေ ညီ။ စနိုးနဲ့ပဲပြောလိုက်တယ်လေ။
သူ့စာတမ်းပြုစုဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ ပုဂံသွားဖို့ကိုစီစဉ်ပေးဖို့တောင်မှပြော
လိုက်သေးတယ်။ ညီကိုပြန်မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မေ့နေလို့ထင်ပါတယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့ အိတ်တို့အိတ်သွားလည်
သေးတယ် ညီရဲ့”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“အင်း... ကိုယ်အိတ်တို့ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ အဲဒါ ညီသိထား
အောင်ပြောတာနော်။ ချာတိတ်ကတော့ မီးနီချည်းစွတ်ပြနေတာပဲ။
ကြည့်ပြောပေးပါဦး။ သူက ညီကိုအတော်သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ
ခက်တယ်”

ကြည့်စမ်း... မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်တယ်။ ဒီနေ့ အိတ်တို့
ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီတဲ့။ အတော်ကိုသွက်တဲ့ကိုကိုပါလား။ သူ့ကို အိတ်
ဘယ်လောက်အထိခင်တွယ်နေသလဲဆိုတာ အတိအကျမသိနိုင်
မယ့် တော်တော်လေးတော့ရိပ်မိနေပါသည်။

ခက်တာက အိတ်အပေါ်မှာ ဖြူစင်နေသည့် သူ့စိတ်ထား
တွေကိုပါပဲ။ ဤမျှအထိ အကြာကြီးတွဲသွားတဲ့လာလုပ်တာ၊ လစ်
ပွန်းတတီးနေခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူ့ရင်ခုန်သံတွေကတော့ပုံမှန်ပါ။
မပျိုလေးနဲ့ အထိအတွေ့တွေကသာ...။ ကျွတ်... အတွေးတွေ
ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

“ညီ... ကိုယ်ပြောတာကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ်ကိုကို”

“ကိုယ့်ကိုအစစအရာရာကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများ
ပြုတင်ပါတယ်ညီ။ ခုကိစ္စကိုလည်း ညီပဲကူညီမှရမှာမို့ ပါ။ baby
သေးက ကိုယ့်ကို နဂိုကတည်းက ရှိန်နေတာဆိုတော့ အကပ်ရခက်
တယ်။ ကိုယ် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာနဲ့ အများကြီးရင်းနှီးခဲ့ပါ
တယ် ညီ။ အိတ်လိုတော့ ကိုယ့်ကိုရင်မခုန်စေခဲ့တာအမှန်ပဲ”

သူသက်ပြင်းရွှက်လိုက်မိ၏။ အတည်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပါ့မယ်ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုကိုထားရစ်ခဲ့
တဲ့မိန်းကလေးတွေလိုတော့ သဘောမထားလိုက်ပါနဲ့။ အိတ်က
ကံယုကိုအဖြူရောင်လေးသက်သက်ပါဗျာ။

“ကူညီမယ်မဟုတ်လား ညီ”

“အတည်ဆိုရင်တော့... ကျွန်တော်ကူညီပါ့မယ်ကိုကို။ ဒါ
အောင် အိတ်ကိုယ်တိုင်သဘောတူမှရမှာပါ။ အိတ်သဘောမပါတဲ
တော့ အတင်းကြီးမတိုက်တွန်းပါရစေနဲ့။ အိတ်ဟာ အစွန်းအထင်း
နဲ့တဲ့အဖြူရောင်လေးပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ်ညီ။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အိတ်ကပဲ ရှင်သန်

စေခဲ့တာ။ အိတ်ကြောင့်သာ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို အလေးအနက်
ထားတတ်လာခဲ့တာ။ အိတ်ကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အရင်တုန်း
ပေါ့ပျက်ပျက်နေခဲ့တဲ့အကျင့်တွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ သူ
ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်လေးပါကွယ်”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။

စကားတွေတတ်နေလိုက်တာနော်။ သူတောင် ခုချိန်ထိ ဒီ
ပြောတတ်ဖို့ဝေးစွ။ အန်ကယ်မောင်တို့ စနောက်ရုံလေးနဲ့ မျက်နှာ
မထားတတ်အောင် အရှက်ကြီးနေမိတာမပြောပါနှင့်။ ဒီလိုအပြော
တွေကတောင် အိတ်ရဲ့အသည်းလေးကိုကြွေကျလာအောင် ချော
နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ကိုကိုလည်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုရည်ညွှန်းထား
လိမ့်။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပေးပါ ညီ”

“ယုံပါတယ်ကိုကို။ တကယ်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ညီ။ ဒီမှာ မာမိကလည်း ညီကိုပြောစရာရှိလို့

“ဟုတ်ကဲ့”

ရယ်သံတွေ သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်ရ၏။ အပျော်ရှားပါးတာ
သည့် ကိုကိုတို့အိမ်မှာ ပျော်စရာတွေရနေပါရောလား။

ကြောင့် ပူပြင်းခဲ့တဲ့ကိုကိုစိတ်တွေ တဒင်နဲ့အေးမြနေရင် သူ
ကျေနပ်ပါတယ်လေ။

“သားလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ”

“ဒီနေ့ အန်တီအရမ်းစိတ်ကြည်လင်နေတယ်သားရယ်။ အိမ်

အိတ်လှလည်တယ်သားရဲ့။ သားကိုပြောပြတုန်းက ဒီ
သောက်ထိချစ်စရာကောင်းမှန်း အန်တီတောင်ထင်မထားဘူး။
သမီးလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာသားရယ်။ မျက်လုံးလေး
ချော၊ နှာခေါင်းလေးချော၊ နှုတ်ခမ်းလေးကအစ အကုန်လုံးလှတာ။
အပြစ်ပြောစရာတစ်ခုမှမရှိဘူးသားရယ်”

“အန်တီပျော်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“သမီးလေးကို အန်တီအပိုင်လိုချင်တယ် သား။ အဲဒါ ကူညီ

ပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုလေ... သားကိုကိုလည်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ သိပ်များ

ဘာ့ မနိုင်းမနင်းဖြစ်နေတယ်သားရဲ့။ အဲဒါ သားကို မန္တလေးက
ကုမ္ပဏီလွှဲပေးချင်လို့တဲ့၊ အန်တီနဲ့တိုင်ပင်နေတာ။ သားလက်ခံ

လိုက်နော်။ အန်တီကတော့ သားမောင် မင်္ဂလာဆောင်ရင် သူ့
သမီးအတွက် လက်ဝတ်ရတနာအစုံ လက်ဖွဲ့ပေးပါ့မယ် သား”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ မမယ်
မောပါဘူး။ မယူပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲသားရယ်။ အန်တီမှာ ဒီသား
နှစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ အန်တီက ဆီပေးလို့ ဆန်ရမယ်ဆိုလို့
သဘောနဲ့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သားဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့
သားသိအောင်ပြောပြတာပါ။ သမီးလေးဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းကြီး
တော့ မတိုက်တွန်းလိုက်ပါနဲ့။ ကလေးသနားပါတယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်တီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ နောက်မှပဲတွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီ
ပဲနော်... သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

သူ လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ဖုန်းပိတ်စဉ်၊ နောက်ထပ်ဖုန်း
တစ်ခု ထပ်ဝင်လာပြန်လေ၏။ ဟောဗျာ... ဒီညမှ ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီ၊ ဖုန်းတွေဆက်တိုက်ဝင်နေပါလိမ့်။

“ဟဲလို! သားမောင်လား... အန်ကယ်စိုးပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါအန်ကယ်”

“ဒီမှာ... မင်းညီမ တအားဂျစ်နေတယ်သားရယ်။ ညနေ
အတည်းက ငိုနေတာ ခုထိမရပ်သေးဘူး။ မင်းအန်တီလည်း စိတ်
ညစ်လွန်းလို့လွတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဘာကိုကောက်လာမှန်းလဲမသိဘူး။
အန်ကယ်မေးလို့လည်းမရဘူး။ အတော်ဖွဲ့ရှိတဲ့ဟာလေး”

“အိတုံ ကျွန်တော့်ကိုအထင်လွဲသွားတာပါ အန်ကယ်။ မပျို
လေးနဲ့ကျွန်တော့်ကိုတွဲပြီးတွေ့လိုက်တာကို ကောက်သွားတာပါ”

“မပျိုလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အန်ကယ်ကျော်သမီး စန်းပါ အန်ကယ်”

“ဪ... အောင်မြတ်ကျော်သမီး ဒီရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကိုမရှိလို့ ကျွန်တော်က ကိုကိုအစား တာဝန်
ယူထားရတာပါ အန်ကယ်။ အခု ကိုကိုပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်
အလုပ်ပဲ ကျွန်တော်ဆက်လုပ်ရုံပါ”

“ဒါကြောင့် သမီး ဂျစ်တိုက်နေတာကိုး”

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ်နေလို့ အန်ကယ်
ဆီအိမ် မရောက်ဖြစ်တာပါ”

“အေး... အန်ကယ်နားလည်ပါတယ်သားမောင်။ မင်းညီမ

ကသာ”

“ကျွန်တော် အားတဲ့နေ့လာခဲ့ပါ့မယ် အန်ကယ်။ ခုနက အိတ်ဆီဖုန်းဆက်တာ မကိုင်ဘူး”

“အန်ကယ်ပြောလိုက်မယ် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လာသည့်ပါပါကိုမြင်တော့ ငိုထားသည့် အချိန်က မသေသေး။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆင်းထိုင်ထားကာ တစ်ခန်းလုံး ပစ္စည်းတွေရှုပ်ပွနေတာမို့၊ ပါပါနာခေါင်းရှုံ့လိုက်တာကို သိနေပါ၏။

“သားမောင်၊ ဖုန်းပြောမလို့တဲ့”

“ပြောချင်ဘူး”

“သမီးနော်၊ ဟိုက မအားရတဲ့ကြားလဲ သမီးကြောင့် စိတ်မညစ်ပါစေနဲ့”

“ဘယ်အားမလဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီးပျော်နေတာကို”

အိတ်နဲ့တွေ့ရင်တော့ စိတ်ညစ်မှာပေါ့။ ပါပါလူကြီးကိုက မကောင်းဘူး”

“ပါပါလူကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလူကြီးပါ”

“ပါပါနော်”

အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သံက စူးခနဲ။ ဦးအာကာစိုး၊ သမီး၏ဆံပင်ရှည်လေးတွေကိုဆွဲဖွင့်၍ ချောမြူလိုက်၏။ ဘယ်လောက်များတောင့်ခံနိုင်မှာမို့လဲ။ ဟိုက နှစ်ခါမချော့ရခင် သမီးပျော့ပါတော့မှာကို သိနေပြီသား။ သီဟစကားအတိုင်း သမီးကို သားမောင်နဲ့ သဘောတူထားတာတောင် မှန်ပါရဲ့လား။ သမီးဘက်ကသာ သားမောင်အပေါ်မှာ ပိုသာသည့်သံယောဇဉ်တွေထားရှိတာကို မိမိတို့ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“ကဲပါ သမီးရယ်။ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပါ။ ဟိုမှာ သားမောင် အိပ်လို့ မပျော်ဘူးတဲ့ . . . သနားပါတယ်”

“မသနားပါဘူး”

“ပြီးရော . . . ဒါဖြင့် အိတ်အိပ်ပျော်ပြီလို့ပဲ ပါပါပြောလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ပါပါနော်”

ဦးအာကာစိုး ရယ်လိုက်ပါလေ၏။ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကိုယ်သာလျှင် သိသည်မဟုတ်ပါလား။

“ငလျစ်မ”

ခေါင်းကို ခပ်နာနာတစ်ချက်ထုကာ ပါပါထွက်သွားမှ ခေါင်း အုံးဘေးရိုးဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဟွန်း... ဒီက သနားလို့ထား ပြောမှာ... ကိုမောင်ရဲ့။ ကိုမောင်အိပ်မပျော်သလို အိတ်လည်း အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်တာ၊ ကိုမောင်သိနေမလားဟင်! ရင်မောရသိ လား... ရှင်ရယ်။

“အိတ်”

“ဘာလဲ”

“စိတ်ကောက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမောင်ကိုကောက်နေတာလေ မသိဘူးလား။ ကိုမောင်ပဲ အိတ်ကိုညှာပြီးတော့”

“ကိုယ်ဘာညှာမိလို့လဲကွာ”

“ဟင်! ကိုမောင်ပဲ အိတ်ကိုပြောထားတာလေ။ အဲဒီဘိုမရဲ့ က ၀၀တုတ်တုတ် ရုပ်ဆိုးကြီးဆို။ အဲဒီ၀တုတ်မကြီးနဲ့တွဲသွားရမှာ စိတ်ညစ်တယ်ဆို။ ခုတော့... ဘိုမလှလှလေးနဲ့တွဲပြီးပျော်နေတာ

မဟုတ်လားလို့”

“အိတ်ရယ်... သူနဲ့တွဲသွားနေရတာ စိတ်ရှုပ်တာအမှန်ပါပဲ။ အိတ်ကိုတမင်ညာထားမိတာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ ဒီလိုပဲအလိုက် သင့်လေးပြောလိုက်မိတာပါ။ ခုပဲကြည့်... မပျိုလေးကိုမြင်တော့ အိတ်ကောက်ရောမဟုတ်လား။ အစကတည်းက လှတပတလေးဆို ရင် အိတ်က ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုကိုခရီးသွားနေလို့ တိုယ်က ကိုကိုတာဝန်ယူထားရတာလေ။ ခု ကိုကိုပြန်ရောက်ပြီဆို တော့ ကိုယ့်တာဝန်ပြီးပါပြီ။ သူသွားချင်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့နေရ လို့ ကိုယ်လည်း အလုပ်တွေပျက်တာများပြီ။ ကိုယ်တကယ်မအား လို့ အိတ်ဆီမလာဖြစ်တာပါကွာ”

ဟုတ်လို့လား။ ကိုမောင်လက်ကိုတွဲမှီရင် မောင်လို့ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ခေါ်သံမြင်ကွင်းက ခုထိမျက်စိထဲကထွက်မှမထွက်သေးတာ။ အဲဒါ ကိုမောင်ချစ်သူလားလို့ အိတ်မမေးရဲပါဘူး။ ကိုမောင်ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။

“သူကလေ ဟိုမှာငယ်ငယ်ကတည်းက နေလာခဲ့တော့ ဟိုက စရိုက်တွေပဲ သူ့ဆီမှာရှိတယ်အိတ်ရဲ့။ လက်ရဲဖက်ရဲရှိသလို အပြော လည်းရဲတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့ ပြောခင်မပြောသင့် မချင့်ချိန်တတ်

ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အိတုံနဲ့သူ့ကိုပေးမတွေ့တာပါ။

“ဒါဖြင့် ကိုမောင်ကို ဘာလို့ မောင်လို့ခေါ်ရတာလဲ”

“သူက ကိုယ့်ထက်သုံးနှစ်ကျော်ကြီးတယ် အိတုံရဲ့။ ကိုယ့်
လပိုင်းပဲကွာတာ။ ကိုယ့်ကို အန်ကယ်မောင်ခေါ်သလို သားအောင်
လေးလို့လည်းခေါ်တာပဲ။ သူပဲ အမျိုးမျိုးခေါ်နေတာပါကွာ”

“ဒါဖြင့် အိတုံထင်နေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“အိတုံက ဘယ်လိုထင်နေတာလဲ”

“ဟိုလေ... ကိုမောင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်။ အိတုံက သူ့
ကိုမောင်ကို ဟိုဒင်း... ကြိုက်နေပြီလို့ထင်ထားတာ”

“ဟာကွာ! အိတုံကလည်း အဲလိုထင်စရာလား”

“မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ အိတုံက ကိုမောင်အိပ်လေး
မရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ သွားလည်ချင်တာပေါ့”

“နောက်တစ်ပတ် sunday သွားကြမယ်လေ”

“အင်း... ဒါဆိုဒါပဲနော်”

“ကောင်းပြီ အိတုံ။ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်နော်”

“ဟုတ်”

ကျေနပ်သွားပါပြီ ကိုမောင်။ ကိုမောင်နဲ့တွေ့မှပဲ ကိုမောင်
အိပ်ကိုအကြောင်းကို အိတုံတိုင်ပြောပါတော့မယ်။ အိတုံရင်ထဲမှာ
ကိုမောင်ပဲရှိနေတယ်ဆိုတာကို စိတ်ထဲက အလိုလိုသိလှည့်ပါတော့
မူလ်။

အခန်း (၁၅)

ဟိုတယ်ထဲဝင်လာပြီး သူ့ကိုလက်ပြလိုက်သည့် ကိုကိုကို လက်
ပြန်ပြလိုက်ပါ၏။ Meeting Room ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေ
အာမို့ ဘာမှပြန်မပြောအား။ ရုံးခန်းထဲမှာ မပျိုလေးရှိရင် ကိုကို
ရှင်းမှာမဟုတ်ပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ သားမောင်။ မင်းအစ်ကိုဟာလေးက မင်းဆီမှာ
ဘောက်တဲ့ကပ်သလို ပါနေပါရောလား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ အန်ကယ်ရဲ့။ ကိုကိုနဲ့ပါသွားရင်ပြီးပြီ။
အတော်ကိုရွှပ်တဲ့ဟာလေး”

“အန်ကယ်ထင်တာ မမှားဘူးထင်တယ်... သားမောင်... ကောင်မလေးက နောင်ကိုမကြိုက်ဘဲ မင်းအပေါ်စိတ်ဝင်စားသလားလို့”

“ဟာဗျာ... အန်ကယ်ကလည်း၊ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေကိုကြည့်ရင်သိတယ်။ ဟုတ်မှာပါလေ။ ငါ့လူတွေက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဗျာများမှာတော့ မြင်ယောင်နေသေး။ ဟိုချာတိတ်မ သိရင်လား။”

“မနေ့ကပဲမြင်ပြီးကောက်သွားလို့ မနည်းချော့မော့တာတော့ အန်ကယ်ရဲ့။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ...။ အိတ်က နဂိုကတည်းက ကောက်တတ်ပါရဲ့။”

“ဟင်း... ဟင်း... မင်းချော့တော့လည်း ပျော့သွားပဲမဟုတ်လား။ ကြည့်လုပ်ဦး သားမောင်ရဲ့...။ အာကာနီးထဲသီးချက်မိနေဦးမယ်။ အိတ်က ခပ်သည်းသည်း၊ စနိုးက ခပ်ထဲနဲ့။ ကြားထဲမှာ မင်းညပ်နေဦးမယ်”

အန်ကယ်ဦးမြမောင်က သူ့ကျောပြင်ကို ခပ်သာသာပုတ်တဟားဟားအော်ရယ်နေတော့သည်။ Meeting Room ထဲထဲ

ရယ်ရပ်ကာ အစည်းအဝေးကိုစတင်ရတော့၏။ ဟင်း... စိတ်ဝင်စားတာတော့အမှန်ပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေပါလို့ဆိုမှ သူမရော၊ အိတ်ပါ စိတ်ကောက်ရင် သူမနေတတ်သလိုပဲတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ညီရုံးခန်းကိုဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည့်စနိုးက သူ့ကိုမြင်သွားလေ၏။ စနိုးဝတ်ထားသည့် အပြာရောင်ဖျော့ဂါဝန်လေးက နံနက်အရုဏ်တက် နေအလင်းရောင်မှာ အောက်ပနေသလိုပင်။

“Hi! snow”

“Hi! Hindry... ယူသွားတာလည်း ကြာလိုက်တာ”

“ဟိုမှာစာရင်းတွေပုံနေလို့ သေချာစိစစ်နေရတာကိုး စနိုးရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား။ ကောင်မလေးတွေနဲ့လျှောက်လိမ့်တယ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လို့ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ဟင်နရီရဲ့”

“No, ကိုယ်ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတွဲတော့ဘူးကွယ့်။ အဲဒါ

အသေအချာပဲ”

“လုံးဝမယုံပါဘူး ဟင်နရီ”

“မင်းမယုံလို့မရဘူး စနိုးရေ။ ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့အခန်းတံဆိပ်ကို လာခေါက်နိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား ဟင်နရီ။ ယူနဲ့ကိုယ် ဒီလောက်ထိထူးနေရင်တော့ မကောင်းတော့ဘူးထင်ပါတယ်”

“အလို... မင်းက ဘယ်သူ့ကြောင့် ရင်ခုန်နေပြီလဲကွ”

သူမက မပွင့်တပွင့်ရယ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကိုကျောမှီထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ခုံမှကိုင်ကာ စားပွဲပေါ် ကိုယ်တစ်ပိုင်းရောက်နေလေပြီ။

“ဒါတော့ဘယ်ရမလဲ ဟင်နရီရဲ့။ ယူ စပြောတာပဲဟာ။ ငါ့အရင် ပြော”

“မင်းတော်တော်လည်တာပဲ စနိုး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ လည်လွန်းလို့ မြန်မာပြည်အထိ အဝေးကြီးရောက်နေတာလေ”

သူပြုတ်ကြည့်ကြည့်တော့ သူမ မအောင်နိုင်ဘဲ ခပ်ခနဲရယ်

မောလေတော့သည်။ အဲဒါပဲ၊ အဲဒီစနိုးက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို မထိတထိကလိတတ်တဲ့အကျင့်ဆိုးလေးရှိနေတာလေ။

“ယူမပြောရင် ကိုယ်လည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီမှာ ကိုယ်ပြောထားပါလဲ့။ ဒက်ဒီတို့နဲ့ အန်ကယ်ဂျွန်ပြောထားတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းညိတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ယူကိုသူငယ်ချင်းလို သဘောထားတယ် ဟင်နရီ။ ချစ်သူတော်ဖို့ Feel လုံးဝမရှိ”

“ဪ! ကိုယ်ကလည်း မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကိုယ့်ကို ခြိန်ချစ်ပါလို့တောင်းခံဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး စနိုး”

“Ok! ဒါဆိုသရေပေါ့”

“နေဦး... မင်းစိတ်ဝင်စားနေတာ ကိုယ့်ညီမှဟုတ်ရဲ့လား စနိုးရဲ့”

“ဟင်နရီ... ယူ”

စားပွဲကို ဘုန်းခနဲထုရင်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည့် သူမမျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးသည့်ဒေါသအရိပ်အရောင်များ ရှိမနေပါ။

“ကြည့်စမ်း! သိပ်ကိုအသက်ဝင်လှတဲ့မျက်ဝန်းတွေပါလား။”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်၊ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“သွားပြီ... မင်းတော့ နောက်ကောက်ပဲ”

“ဘာနောက်ကောက်ရမှာလဲ”

“ညီနဲ့အိတ်တို့က သံယောဇဉ်ရှိထားပြီးသားကွ။ ဒီကြီးနဲ့ မင်းမြတ်လို့ရမယ်ထင်နေလား”

“ဘာလို့မရမှာလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုမြန်နှစ် လာဖို့ကိစ္စက အလွယ်လေးပါ ဟင်နရီ။ သိပ်အနက်နဲကြီးတွေ မလုပ်ရပါဘူး။ ယူသိတယ်မဟုတ်လား။ Psychology နည်းနဲ့ သူ့ရင် သူ့နှလုံးသားကို ကိုယ်ရကိုရစေရမယ်”

“အားပါးပါး... ကြောက်စရာကြီးပါလားစနိုးရဲ့။ ကိုယ့်ညီ က တကယ့်ကိုအရိုးခံလေးနော်။ မင်းအရမ်းကြီး မပြုစားလိုက်ပါနဲ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ကိုယ်က အဲဒီရိုးသားတာလေးတွေပဲ ပဲ ချစ်နေရတာဟင်နရီရဲ့။ မောင့်မှာ ယူနဲ့မတူတဲ့နှစ်သက်စရာ လေးတွေ အများကြီးရှိတာအမှန်ပဲ။ သူ့နဲ့စကားပြောရတဲ့အခိုက် အတူရှိခွင့်ရနေတဲ့အချိန်တွေမှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မဆုံးတဲ့အိပ်မက် ရှည်ကြီးကိုမက်နေရသလို သိပ်အရသာရှိတယ်ကွယ်။ ယူ virginal စာသားလေးကို မမှတ်မိဘူးလား။ Love conquers all. [အခု က အရာခပ်သိမ်းကို အောင်နိုင်သည်] တဲ့လေ။ ဒီတော့ မောင့်နဲ့ ခြင်းတွေကို ကိုယ်ပိုင်ကိုပိုင်ဆိုင်စေရမယ်။ အသေအချာပဲ”

သူက စနိုးကို ဆလံပြလိုက်တော့ သူမက လှလှလေးပြုံးနေ လေ၏။ ဟုတ်တယ်။ ချစ်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် လူတွေဟာ နူးညံ့ နှစ်မိမိမို့တတ်သလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တတ်တာအမှန်ပါပဲလား။

“ကြည့်စမ်း! ယူအတော်လည်တာပဲ။ ကိုယ့်ဆီက စကားတွေ အတင်းနှိုက်ပြီး ယူ lady လေးကျ ဖွင့်မပြောဘဲ မြဲထားတယ်ပေါ့ လေ”

“ရှုး! တိုးတိုးလေ။ ကိုယ်လည်း မင်းလိုသတ္တိမွှေးရဦးမယ် စနိုးရေ။ ကိုယ့် baby လေးက ကိုယ့်ကို No လို့ချည်းပဲ လက်ခါ ခြံနေတာကွ”

“ဘယ်က baby လေးလဲ”

“မင်းတွေ့ဖူးလား”

“ဘယ်သူလဲဆို”

“အိတ်လေ... သဲအိတ်အိတ်ပေါ့”

“ဟယ်! ”

စနိုးတအံ့တဩကြီးဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား တာမို့ သူက စနိုးပါးစပ်ကို အမြန်လှမ်းပိတ်လိုက်ရ၏။ ယုံရတာ မဟုတ်။ တော်ကြာ... အာမြဲကြီးနဲ့ထလှောင်မှ သူ့အရှက်ကွဲကုန်

တော့မှာ ဒင်းက ဟိုမှာကျောင်းတက်ကတည်းက လူတကာ... အကြောက်အလန့်မရှိ လှောင်ချင်လှောင်တက်သည့်သူလေး။

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ယူနဲ့ကိုယ်က ဒီဇာတ်လမ်းမှာ villain တွေဖြစ်နေမယ်ဖြစ်ကုန်ပါရောလားဟင်နရီရဲ့”

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးဆို။ သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြသေးပါဘူး စနိုးရဲ့။ ဒီလိုပဲ ကြည့်လုပ်စားရမှာပေါ့။ မင်းနဲ့ကိုယ်အကြံတူပေမယ့် ရန်သူတွေတော့မဟုတ်ဘူးမှတ်လား”

“အင်းလေ... ဒါတော့ဟုတ်သားပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် Ok နော်။ မင်းဒက်ဒီကို မင်းပြောပြီဆိုရင် ကိုယ်လည်း မာမိုကို ကိုယ်တို့ကိစ္စပြတ်ပြီလို့ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“Ok”

နှစ်ဦးသား လက်ဝါးချင်းဖြောင်းခနဲရိုက်လိုက်စဉ် အခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပါ၏။ အခန်းထဲရှိမြင်ကွင်းကြောင့် သူရက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... တံခါးကိုမခေါက်

ဝင်ခဲ့ရတယ်လို့။

“sorry”

“ဘာကိုလဲ... ညီရဲ့”

“ကျွန်တော် တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်ခဲ့မိလို့ပါ”

“ဒါ မင်းရဲ့ရုံးခန်းပဲလေ ညီ။ တံခါးခေါက်ခွင့်တောင်းစရာ ညီလို့လား”

“ကျွန်တော်က ကိုကိုတို့ထွက်သွားကြပြီထင်လို့ တံခါးမခေါက်ဘာပါ”

“ကိုယ်က... သူ ပုဂံသွားမှပဲ အတူသွားစရာရှိတာ ညီ။

ကျွန်ကုန်မှာ တကူးတကကြီးလိုက်ပို့စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ မင်းပေးတာ စုံသလောက်ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“မပျိုလေးက ကိုကိုကိုမျှော်နေတာကိုးဗျ”

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

စားပွဲဘေးမှာရပ်နေသည့်သူ့ဘေးမှာ လာကပ်ရပ်ရင်း မေးလိုက်တာမို့ မျက်နှာရဲသွားရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဗမာနာမည်လေးခေါ်မိတာကို အထူးအဆန်းလုပ်နေရတယ်လို့ကိုကိုရာ။

“မပျိုလေးလို့”

“snow နာမည်က မပျိုလေးမှမဟုတ်ဘဲ ညီရ”

“သူ့နာမည် လှပျိုဖြူပို့ မပျိုလေးလို့ပဲခေါ်တာပါကိုကိုရ”

“ဪ... ဪ... ချစ်စနိုးလေးနဲ့ အဖျားဆွတ်ခေါ်တာပေါ့လေ”

“ဟာဗျာ... ကိုကိုကလည်း”

“ဘာရှက်စရာလိုလို့လဲမောင်ရဲ့။ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို သာမောင်လေးလို့ချစ်စနိုးခေါ်တတ်တာကို ဖြည့်ပြောလိုက်ဦးမှဪ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲရိုးရိုးသားသားခေါ်တာပါကိုကိုရ”

“အေးလေ... ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုမရိုးမသားဆိုပြီး စွမ်းနေလို့လားညီရ”

“ဟာဗျာ... ရှင်းမှပဲ ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ညီ... ဟေ့... နေဦးလေ”

သူ ရုံးခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လူကြီးတွေသဘောတူခဲ့တာကိုတောင် ဒီလိုမျိုး သူနဲ့တွဲစ၊စရာလား။ သူမကလည်း ကိုကို့ကိုစိတ်မဆိုးဘဲ သူ့ကိုထင်

ပြန်စ၊နေသေး...။

ခက်တယ်နော်... သိပ်ခက်တာပဲ။ အန်ကယ်မောင်ပြောတဲ့ အတိုင်းဖြစ်လာရင်တော့ သူ့ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ။ လူက အားနာမိတ်တာရော၊ သနားတတ်၊ ငဲ့ညှာတတ်သည့် အားနည်းချက်တွေနဲ့ဒို့ ဒီလိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရသိပ်ခက်မှာကိုပဲ တွေးကြောက်မိသည်။ မေမေရေ... သားကိုလိမ္မာလိုက်တာလို့ ဆုံးမခဲ့သလို ကျွန်တော့်အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလှည့်ပါဦး။

ညနေစောင်းတော့ မပျိုလေးက ကိုကို Dinner ကျွေးတာကို ထိုက်သွားသဖြင့် သူ့ အိတ်တို့ခြံဘက်သို့ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော! သားမောင်ပါလား၊ ပေါ်မလာတာကြာပြီပဲ။ ဟိုအလောက သားကိုကိုတောင် မန္တလေးပြန်လက်ဆောင်တွေလာပို့ သွားသေးတယ်သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကိုကိုပြောပါတယ်အန်တီ”

“သားတို့ညီအစ်ကိုရော၊ မမိမိကြီးပါ ထမင်းစားတစ်ရက် အာခဲ့ကြဦးလေ။ ကိုအောင်မြတ်ကျော်ရဲ့သမီးလေး ရောက်နေတယ်... သူ့ပါခေါ်ခဲ့ဦးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်အန်တီ၊ ဒါနဲ့ အန်ကယ်စိုးရော”

“စိတ်ဆွေတစ်ယောက် Dinner ဖိတ်တာ သွားလေရဲ့အား ရေ။ မင်းညီမတောင် လိုက်ချင်တာမလိုက်ရလို့ဆိုပြီး စိတ်ကောင်း နေလေရဲ့။”

“အိတ်တံစားချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ကျွေးမှာပေါ့အန်တီရယ်။ ခုဘယ်မှာလဲ”

“အခန်းထဲမှာလေ။ ခဏလေးစောင့်၊ အန်တီခေါ်ပေးမယ်။ တအောင့်အကြာမှာ အတွင်းခန်းထဲမှ စူပပ်ပုပ်မျက်နှာဖြူ အိတ်ထွက်လာလေ၏။ အိမ်နေဂါဝန်ခရမ်းပြာနုနုလေးဖြင့်ဖြစ်လေ။ ကစား ငယ်နုသည့်အလှတို့က ပင်ကိုသဘာဝအတိုင်း ရှိနေပါလေ သည်။”

“အန်ကယ်နဲ့မလိုက်ရလို့ စိတ်ကောက်နေတာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်ဦးနေမင်းနဲ့ ဒီလောက်ခင်တဲ့ဟာဆို ပါပါကမလိုက်ရဘူးတဲ့။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဘီယာတွေ၊ အ တွေသောက်မှာပို့ မခေါ်ချင်တာ”

“အိတ်တံစားချင်ရင် ကိုယ်လိုက်ကျွေးမှာပေါ့ကွာ”

“ကိုမောင်ပဲ မအားဘူးဆို”

“ခု၊ အားလို့ရောက်လာပြီလေ”

“တော်ပါပြီ။ ခုပဲ (၇)နာရီထိုးတော့မှာ အပြင်မထွက်ချင် တော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း နောက်မှဝယ်ကျွေးတော့မယ်လေနော်”

“အင်း... ကိုမောင်ကို အိတ်ပြောစရာရှိတယ်။ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်းပြောရအောင်နော်”

လကနင်းမို့တွေကြားမှာ ခပ်မုန်မုန်လေး သာနေပါ၏။ ကွန် တရစ်လမ်းပေါ်မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ရင်း သက်ပြင်းမော တစ်ချက်က လေနှင့်အတူလွင့်ပါသွားသည်။ ကိုကိုပြောခိုင်းထား တာကို ဘယ်လိုများ စပြောရပါ့။ တော်ကြာ စိတ်ပြန်ကောက်သွား မှ အချောခက်နေတော့မှာပဲ။

“ကိုမောင်”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူးအိတ်ရဲ့။ ပြောစရာရှိတာသာ ပြော ပါ”

အိတုံက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုဖော့
ကြည့်နေလေ၏။ လေချိုတစ်ချက်အသွေးမှာ အိတုံ၏ဆံနွယ်လေး
တွေ နဖူးထက်ကျလာသည်မို့ သူ အသာသပ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။

“ကိုမောင်အစ်ကိုက တကယ်မကောင်းဘူး။ သိပ်ကိုလက်ရဲ
ဇော်ရဲနိုင်တာပဲ။ အိတုံ သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ အပြတ်ပြော
ထားတဲ့ကြားက... အင့်”

“အိတုံ”

မျက်ရည်ပေါက်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်မို့ သူ့လက်တွေ
က အိတုံမျက်နှာပေါ်မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်သွားရလေသည်။ ဘုရား
ရေ... ကိုကိုတော့ အိတုံသဘောမကျတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်မိနေပါ
ရောလား။

“အဲဒီလူကြီးကို အိတုံအရမ်းမုန်းတာပဲ။ သိလား။ အိတုံက
အိတုံကိုယ်အိတုံ အမြဲအမြတ်တနိုးနဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာထား
တာ။ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့မှ ထွေးရောယှက်တင်နေဖူးတာ
မဟုတ်ဘူး။ အိတုံကို... အိတုံကို”

“အိတုံ... မငိုပါနဲ့ကွယ်။ ကိုကိုအစား ကိုယ်တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“ဒါတောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေအေးရမယ့်ကိစ္စလား။ ပါပါသိရင်
...လောင်မှာသိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်သိပါတယ်အိတုံရယ်”

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသည့်ချာတိတ်မလေးကို သူထွေးဖက်
ထားလိုက်မိသည်။ ရှက်ရှာပေမပေါ့။ သူနှင့်အိတုံတို့ ဒီလောက်
အတော်ကြာရင်းနှီးခဲ့တာတောင်မှ သူကအိတုံအပေါ် ညီမလေး
အစ်ယောက်လို အရိုးသားဆုံးဆက်ဆံခဲ့တာလေ။ ခုလိုအချိန်မှာ
အိတုံကို သူဘယ်လိုပြောရက်ပါတော့မလဲ။

“ကိုမောင်နဲ့ဒီလူကြီးက ညီအစ်ကိုသာပြောတာ၊ အရာရာ
အနံ့ကျင်ဘက်တွေကြီးပဲ။ ကိုမောင်စိတ်ထားဖြူစင်သလောက် ဒီ
လူကြီးစိတ်က မည်းညစ်နေတာ အသိသာကြီး။ အဲဒီနေ့က သူ့ကို
အစ်ခုခုပြန်လုပ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာ။ အိတုံက ရှက်တာရော၊ ကြောက်
တာပါပေါင်းပြီး သူ့လက်ထဲက ရုန်းထွက်ခဲ့မိတာ၊ ဒီနေ့အထိ မမေ့
အေးဘူး။ သိပ်အတင့်ရဲတဲ့လူ”

“အိတုံရယ်... ကိုကိုက အိတုံအပေါ်ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခုလိုပြုမှု
မပြုဘဲတာမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ။ စော်ကားလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
... အိတုံအပေါ် အလေးအနက်ထားပြီးချစ်နေတာကို ကိုယ်သိနေ

ပါတယ်”

“ဟင်! ”

အိတုံ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သွားလေ၏။ သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းများမှ စူးရှသည့်အကြည့်တွေကို သူ့
ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ညဟ တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာချေပြီ။

“ဒါဖြင့် ကိုမောင်က သူ့အတွက် တမင်ရှောင်နေတာ
လေ”

“ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး အိတုံ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ။ သင်တန်းဆင်းရင် အကြံလွတ်လိုင်
တာ။ သူ့နဲ့ခဏခဏဆုံရလို့ ကိုမောင်တမင်ရှောင်နေတာ အသိ
ကြီး။ ကိုမောင်အသည်း ဒီလောက်ထိမာရသလားဟင်။ သူ့ဘက်က
ရှေ့နေလိုက်ရတော့ ကိုမောင်မှာ ဘာများအကျိုးရှိလို့လဲ။ အိ
ရင်ထဲမှာ သူလုံးဝမရှိဘူး။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားပေးနိုင်ဘူး”

“အိတုံ”

“ဆက်မပြောနဲ့၊ ကိုမောင်သိထားဖို့ပြောလိုက်မယ်။ ဒီလူ
ချစ်ပါကြိုက်ပါဆိုပြီး အိတုံကိုအမိန့်မပေးပါနဲ့။ အိတုံက ကိုမောင်
ရဲ့ရုပ်သေးရုပ်လေးတစ်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တတ်၊ မြတ်နိုးတတ်

ခဲစားတတ်တဲ့နလုံးသားနဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မြမြမှတ်သွား
လိုက်ပါ။ ဒါပဲ”

“အိတုံ... ကိုယ်”

သူ့ဘာမှ ဆက်မပြောရသေးခင် အိတုံက အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်
သွားချေပြီ။ သွားပြီ... ခေါင်းရောစိတ်ပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်ပါရော
လားအိတုံရယ်။

အခန်း (၁၆)

“အဲဒါပါပဲ... ကိုကို။ ခုဆို အိတ်နဲ့ဘယ်လိုမှဆက်သွယ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုအထင်လွဲပြီး တော်တော်ကိုစိတ်ဆိုး သွားတာ။ သင်တန်းကလည်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမှသွားတွေ့ လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကိုကိုကလည်း သူမကြိုက်ဘဲ အတင်းခွတ် လုပ်ရသလားဗျ”

“ကိုယ်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ခုလောက်ထိဖြစ်သွားတာပါ ညီရာ။ သူ့ကိုနှစ်နာပါစေလို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ညီကလည်း သူ့ကို ချောရမယ့်အချိန်မှာမှ သွားပြောလိုက်တာကိုး”

“ကျွန်တော်က ကိုကိုကို လူယုတ်မာလို့ သူမြင်သွားမှာစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောပြလိုက်မိတာ၊ ပိုဆိုးသွားပါလေရော...။ စိတ်ရှုပ်တယ်ဗျာ”

ကိုကိုကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာမို့ ဘယ်သူမှရှိမနေပါ။ သူကသာ စိတ်တွေရှုပ်ပြီး ခေါင်းကိုကုတ်နေမိတာ။ ကိုကိုကတော့ ခပ်အေးအေး style ပါပဲ။ ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးရွားသွားတာတောင်မှ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲလား။

“ကိုကိုက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ အိတ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုစိတ်နာသွားတာနော်”

“ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ညီရဲ့။ ခေါင်းအေးအေးထားမှပေါ့။ မင်းလိုသာ စိတ်ပူနံတတ်ရင် ကုမ္ပဏီတွေကို ဘယ်လိုအုတ်ချုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုပဲရှိတဲ့ဟာ။ ဘာမှစိတ်ရှုပ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဘယ်ကမှာလဲ ညီရဲ့။ ကိုယ့်မှာ ကုမ္ပဏီတွေဒီလောက်များနေတာ ညှိကိုခွဲပေးဦးမှာလေ။ ကိုယ့်မှာပြေးကြည့်မှ ဒီညီလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို”

“ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး။ ဘာဆိုဘာမှကို မလိုချင်တော့ဘာပါ။ အရင်လို လခစားအလုပ်လေးလုပ်ပြီး မေမေအိမ်လေးမှာ နေရတာကမှ စိတ်ချမ်းသာရသေးတယ်။ ခုတော့ ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ ဆွေမူရေးတွေကြားမှာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သေတောင်သေချင်နေပြီ”

“ဟင်း... ဟင်း... ညီကလေ တကယ့်ကိုရိုးတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ လောကမှာ ဂုဏ်မရှိငွေမရှိရင်... ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲညီရဲ့။ ဒါကိုသိထားဦးမှပေါ့။ ဦးသီဟရဲ့သားဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးကို လာဘ်မြင်အောင်မဆောင်ရွက်နိုင်ရင် တမလွန်က မြှင့်နေမယ့်ဒက်ဒီ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလားညီ”

သူ့ ကိုကိုကိုအံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ကြည့်ပါဦး... အစက ပေါ့ပျက်ပျက်လို့ထင်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုက ခုလိုတည်ငြိမ်လေးနက်တဲ့စကားတွေ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ သူမှထင်ထားမိဘဲ။

“အေး... မာမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ နာမည်ရစေချင်တာအမှန်ပဲ ညီ။ ကိုယ်၊ စန်းနဲ့အတူ ပုဂံကိုခရီးရှည်ထွက်တော့မှာ။ ဒီက အလုပ်တွေကို အကုန်မျက်နှာလွှဲခဲ့ပါရစေ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အိတ်

ကိုချစ်တဲ့အချစ်က တစ်စက်မှ လျော့မသွားပါဘူး။ အခိုက်အထန့်
လေးတော့... သူ့စိတ်ခုနစ်ချိန်လေးမှာ သည်းခံပေးလိုက်ရုံပါ။
William Shakerspeare ရဲ့ The course of true love
never did run smooth. [အချစ်စစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူခြင်း
မရှိ] ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတာပဲဟာ။ အရေးအကြီးဆုံးက ဇွဲ
တာရှိမှ ပန်းတိုင်ကို အချိန်တန်ရောက်မှာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။
ကိုယ် အိတ်ကိုဆက်ပြီးကြိုးစားနေဦးမှာပဲ။ သူ့ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်လာ
မယ့်အချိန်ထိပေါ့လေ”

အခန်းထဲမှာ တိုင်ကပ်နာရီမှ စက္ကန့်ရွေ့သံမှတစ်ပါး ငြိမ်
သက်သွားလေ၏။ ကိုကိုကတော့ အချစ်စစ်စစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိ
လေပြီ။ သူကရော... ခုချိန်ထိ ဘာမှသေချာရေရာမသိဘဲ စိတ်
ရှုပ်ခေါင်းနောက်ရုံပဲ ရှိနေတာပါလား။

“ငါသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ။ ငါ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူ့အသိအမှတ်
မပြုတာလောက် စိတ်ဆင်းရဲရတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ နင်တို့စဉ်

စားကြည့်ပါဒေဝီရယ်။ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို သူမမြင်နိုင်ဘူး
တဲ့လား”

ဒေဝီက သူမလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသလို မဒီက
သည်း သူမလက်မောင်းကို ဖွဖွလေး ဖက်ထားပါလေ၏။ မဒီတို့
ခြံထဲရှိဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတာမို့ သူမ လွတ်လပ်စွာရင်ဖွင့်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မှာလည်း လူကြီးတွေမရှိကြတာမို့ အေးအေး
ဆေးဆေးပြောလို့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် အိတ်ပဲ။ နင့်ကို မောင်က နင့်အပေါ်မှာ
ကယ်ရိုးသားတာတော့အမှန်ပဲ။ လူကြီးတွေပြောတဲ့အတိုင်း ဒီလို
တသမတ်ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ နင်တွက်မထားသင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အိတ်ပဲ၊ မဒီပြောတာမှန်တယ်။ နင်စဉ်းစားကြည့်။
မိတ်ကိုချစ်တဲ့လူကို နင်ရွေးမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နင်ချစ်တဲ့သူ
နှစ်လားမယ့်အချိန်ထိ ထိုင်စောင့်နိုင်မှာလား။ နင်သေချာစဉ်းစား
မိတ်။ ထားလိုက်ပါတော့၊ နင်တို့နှစ်ယောက် လူကြီးတွေပေးစား
မှု ယူဖြစ်ကြပါပြီတဲ့... နင့်အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သူပြန်ချစ်
တာရင် နင်ဘယ်လိုနေမလဲ”

“နင်ကလည်းဟယ်... ကိုမောင်က ဒီလောက်ထိတော့ ငါ့

အပေါ် ရက်စက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောလို့မရဘူးလေဟယ်။ ဥပမာ သူ့မှာချစ်တဲ့သူရှိနေတာ အခါမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့”

ဘုရားရေး... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီအချက်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။ သူ့အပေါ်ချစ်သည့်စိတ်တို့ဖြင့်သာ သူ့မအတွက် တွေ့ အမှောင်ဖုံးနေခဲ့တာ။ ခုချိန်မှာ သူ့မှာ ချစ်သူရှိမနေဘူးဟု ပြောနိုင်မလား။ သူမ စိတ်ကောက်မှာစိုး၍ လိမ်ညာပြောခဲ့သလို အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေတောင်မှ ရှိခဲ့သေးတာပဲ။ သူ့တကယ် ချစ်တဲ့သူရှိနေတာကို ဖုံးကွယ်ထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

- “ငါ... ငါ... ဒါကိုဘာလို့မေ့ထားတာပါလိမ့်”
- “ဘာကိုလဲ အိတုံ”
- “ကိုမောင်နဲ့ မမစနိုးလေ”
- “စနိုးဆိုတာ ဟိုဘိုကပြားမလေးလား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “ဟဲ့! အဲဒါ သူ့အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူဆို”
- “မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့နဲ့ကိုမောင်ဆက်ဆံပုံက ပိုပြီးသံသယ

ရာကြီး။ သူ့ကိုမေးတုန်းကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ့ငြင်းဖူးတာပဲ”

- “သေချာလို့လား အိတုံ”
- “သေချာအောင် ငါစုံစမ်းကြည့်မှာပေါ့”
- “ဟဲ့! ဒါက ဘယ်လဲ”

“သူ့နောက်ကို shadow လိုက်မလို့လေ။ ဒါမှ သေချာသိရမှာပေါ့”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် အိတုံ။ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ ဘက်နေဦးမယ်”

“မဖြစ်စေရပါဘူး မဒီရယ်။ ငါက သေချာသိချင်လို့စုံစမ်းရုံ အင်ပါ။ ကိုမောင်မပေးချင်တဲ့အရာကို အတင်းမတောင်းဆိုပါဘူး။ စိတ်ချ”

- “ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်လေ”
- “နေပါစေ... ငါ့ဟာငါပဲသွားမယ်”

Taxi တစ်စီးကိုတား၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျောပိုးအိတ်ဘေးရှိ ချစ်မှာတပ်ထားသည့်သော့ချိတ်လေးမှ သော့ကလေးကိုစမ်း၍ ကိုမောင်အိမ်ကလေးကို လမ်းညွှန်လိုက်ပါသည်။

ခြံလေးက ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။

အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ဖုန်တွေက အတော်ထူနေချေပြီ။ ဒါဖြင့် ကိုမောင် ဒီကိုမရောက်တာကြာပြီပေါ့လေ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေစလှမ်းလိုက်၏။ အကြာကြီးနေရာ မဟုတ်သဖြင့် ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်မဖွင့်တော့ပါချေ။ ဧည့်ခန်း ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် Plastic ပန်းအိုးလေးကလည်း အရင်အတိုင်းပင်။ အိပ်ခန်းဘေးမှ မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ ကြောင် အိမ်ထဲမှာရှိသည့် ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်နှင့် ကော်ဖီမစ်ထုပ်များ မုန့်ထုပ်များက အစီအရီ။ ဒါဖြင့် သူ ဒီကိုရောက်ခဲ့သေးတာဟာ ဘာဖြစ်လို့ အိတ်ကို မခေါ်တာပါလိမ့်။ စိတ်အားငယ်ခြင်းတို့နှင့် အတူ ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျော်လွန်လာသည့်ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်တော့မှ သော့ခတ်လေ့မရှိသည့်အိပ်ခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟလေးပွင့်နေ၏။ တံခါးကိုအသာဆွဲဖွင့်လိုက်မိစဉ် သူမမျက်လုံးအစုံ ပြုတ်ကျသွားရတော့သည်။

“ဟင်! ဒါ... ဒါ”

ခုတင်ထက်မှာ လွှားတင်ထားသည်က ပန်းနုရောင်ဝါသို့ လှလှလေးပါလား။ ဒါဘယ်သူ့ဂါဝန်လဲဟု သူမ တွေးဖို့မလိုအပ်

တော့ပါချေ။ ကိုမောင်ရယ်... ရက်စက်လိုက်တာ။ ဒီအခန်းထဲက ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ဒီအင်္ကျီကိုတွေ့ရုံနဲ့ ကိုမောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ် အဆင့်ထိရောက်နေပြီလဲဆိုတာကို အိတ်သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုမောင် နှလုံးသားက ဒီဘုံမရုပ်လှလှလေးနဲ့မှ အခုန်မြန်စေခဲ့တာပေါ့နော်။

အစကတော့ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုမောင်၊ အိတ်ကို ပြန်ချစ်လာမှာပဲဆိုပြီး ရူးသွပ်စွာမျှော်လင့်နေခဲ့မိတာအမှန်ပါပဲ။ အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကိုမောင်နဲ့အတူလက်တွဲပြီး ပျော်မြူးနေခဲ့တာ တွေအားလုံးဟာ ပျက်သုဉ်းခဲ့ရပါပြီလေ။ တကယ်ဆို အိတ်ကိုပွင့် ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောသင့်တာပေါ့နော်။ အိတ်က ကိုမောင်တို့ချစ် ခြင်းကိုခွဲမယ့်သူမှမဟုတ်တာဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ လိမ်ညာဖုံးကွယ် ထားရတာပါလိမ့်။

မျက်ရည်တွေက ပေါက်ခဲနဲ့ စီးကျလာလေ၏။ ရှိုက်သံက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေသလိုပင်။ အချိန်တော်တော်ကြာသည် အထိ အားပါးတရင့်ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးသွား၏။

ကောင်းပြီ... ကိုမောင်။ အိတ်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့အချစ်ကို မရနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ အရူးမထတော့ပါဘူး။ မိန်း ကလေးဆိုတဲ့မာနတော့ ရှိပါသေးတယ်ရှင်။

Taxi ဖြင့် Space Hotel ကြီးဆီ လာခဲ့ပါ၏။ ဤအချိန်ဆိုသူ Hotel မှာ ရှိနေမှာမဟုတ်လား။ Hotel ထဲ ဝင်ခဲ့စဉ် Lift ခွေအရောက်မှာ အန်ကယ်မောင်နှင့်တန်းတိုးလေ၏။

“ဟော! သမီးအိတ်ပါလား”

“ကိုမောင်ရှိလား... အန်ကယ်မောင်”

“ရှိတယ်သမီး။ ခုလေးတင်ပဲ Lunch Time ပြီးလို့ လေသာပေါ်တက်သွားပြီ။ အထပ် (၂၀)ကိုသွားလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲအန်ကယ်”

အပေါ်ဆုံးထပ် လေသာဆောင်ထက်မှာ ကောင်းကင်တိုမော့ကြည့်နေသည့် သူ့နောက်ကျောကိုမြင်နေရ၏။ လက်ကိုဆုပ်၍ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အင်အားတို့ကို စုစည်းလိုက်ရသည်။ အသံတွေ တုန်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြေပြစ်ဆုံးစကားလုံးတွေကိုသာသုံးရမှာ။ ပြီးတော့... ပြီးတော့... သူရိပ်မိလို့လည်းမဖြစ်လို့ပါလေ။

“ကိုမောင်”

“ဟင်! အိတ်ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ကိုမောင်ကိုပြောစရာရှိလို့ လိုက်လာတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြောရောပေါ့အိတ်ရယ်။ ဒီအထိလာရတာ ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... အိတ်၊ ကိုမောင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးမှ ဒီကားတွေကိုပြောချင်လို့ပါ”

သူ့အံ့ဩသွားရလေ၏။ အိတ်မျက်ဝန်းထဲမှ ကြေကွဲရိပ်လိုအရိပ်တွေကို တွေ့နေရသလိုပါပဲလား။ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာပြန်ပါလိမ့်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဆိုးနေသည့်လူက ခုတော့ဖြင့် သူ့ရှေ့မှာရောက်နေလေပြီ။

“အိတ်... ကိုနောင်ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဘယ်လို”

“ကိုနောင်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တော့မယ်လို့ ပြောတာပါကိုမောင်”

“သေချာရဲ့လား အိတ်၊ ကိုယ်... ကိုယ်တိုက်တွန်းခဲ့သလိုများ ဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိတ်တကယ်လက်ခံနိုင်လို့ သူ့ကိုပြန်ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာပါ ကိုမောင်”

“ကိုကိုကို အိတ်ချစ်တယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းလေးကို ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေရာမှ သူမနားသို့လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ အိတုံ၏ လက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ မျက်လွှာလေးတွေ အသာချသွားပါလေသည်။

“ကိုယ်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုတည်းပါ အိတုံ။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားရင် တစ်သက်တာအတွက် နောင်တတွေ ရနေမှာကိုစိုးလို့ပါ။ ကိုကိုကိုတကယ်ချစ်လို့ လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ် ကလေးရယ်”

ရင်ထဲမှာ နှမ်းလျသွားရ၏။ ခုမှမနှစ်သိမ့်ပါနဲ့တော့လားကိုမောင်။ အိတုံက ကိုမောင်ရဲ့ချန်ရစ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ကိုမောင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ဥပေက္ခာပြု၊ အပယ်ခံရတဲ့သူပါရှင်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုမောင်။ တကယ်ဆို... အိတုံကို ဒီလောက်ထိ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလိုအပ်ပါဘူး။ အိတုံက ကိုမောင်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး ဆိုးနွဲ့ခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုမောင်တို့ ချစ်ခြင်းကိုခွဲရတဲ့အထိတော့ အိတုံစိတ်တွေ အောက်တန်းမကျသေးပါဘူးကိုမောင်”

“ဘာရယ်! အိတုံ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကိုယ် ဘာမှ

မလည်ဘူး”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူကို အနီးရသိပ်ခက်တယ်တဲ့ ကိုမောင်။ အိတုံက ငယ်ရွယ်သေးတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလောက်ထိ တော့ စိတ်ထားမနုသေးပါဘူး။ ပြီးတော့... ကိုမောင်ကိစ္စတွေ နှိပ်သမျှ နေရာတကာ ဝင်စွက်ဖက်ရလောက်အောင်လည်း မရဲပါဘူး ကိုမောင်။ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့မာနလေးတော့ အိတုံမှာ ရှိနေပါသေးတယ်”

သူမ ပြောသမျှကို ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘဲ သူမအထူးသားကြည့်နေမိ၏။ သူမက သူ့ကိုခပ်ယုံယုံပြုံးပြကာ ကျောပိုးအိတ်လေး တွဲစွဲလိုက်လေသည်။ အထဲမှ အိတ်လေးဖြင့်ထည့်ထားသည့်အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို သူ့ထံကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ကိုမောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို အဲဒီအညှင်းလေးက သက်သေခံနေပါတယ်။ အိတုံသွားတော့မယ် ကိုမောင်။ တစ်သက်တာပျော်ရွှင်ပါစေလို့ အိတုံဆုတောင်းပေးခဲ့ပါသေးတယ်”

သူမ lift ထဲဝင်၍ ဆင်းသွားတာကို ကြောင်ငေးကြည့်နေပြန်တဲ့ ဘာဆိုဘာမှကိုနားမလည်။ သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့များ အိတုံအထင်

လွဲနေတာပါလိမ့်။ အတွေးမဆုံးခင်မှာ အိတ်လေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေး ပေါ်လာလေသည်။

ဘုရားရေး... ဒါ... ဒါ... မပျိုလေးရဲ့ဂါဝန်။ မေ့
အိမ်လေးကိုသွားတုန်းက သူထည့်သွားပေးတာ။ ဒါဆို... ဒါဆို
သူ့အိမ်လေးထဲကို အိတ်ရောက်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဒါဖြင့် အခန်းထဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဒီအင်္ကျီလေးနဲ့ သူနဲ့မပျိုလေးကို စွပ်စွဲလိုက်တာပါလား။
ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

Hotel ထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာခဲ့မိ၏။ ငိုထားသည့်
အချိန်ကြောင့် မျက်ခွံတွေမို့ကာ မြင်ကွင်းက သိပ်မရှင်း။ Taxi
တွေကလည်း တစ်စီးမှဖြတ်မလာပါလား။ လမ်းမကြီးတစ်ဖက်ထိ
ဖြတ်ပြေးခဲ့စဉ် သူမရှေ့မှဘွားခနဲပေါ်လာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့်
မျက်လုံးတွေ ပြာသွားရတော့သည်။

ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည့်ကားရှေ့မှာ ပုံလဲသွားသည့်သူမ၏
စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူပွေ့လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေး... အိတ်ဘာတွေ
ဖြစ်လာတာပါလိမ့်။ မျက်ရည်တွေကလည်း စိနွဲ့လို့ပါလား။

“အိတ်... အိတ်... baby”

သူ တကြော်ကြော်ခေါ်နေပါသော်လည်း သတိပြန်မလည်

ဘာသေးသဖြင့် အနီးစပ်ဆုံးဆေးခန်းသို့ အမြန်မောင်းခဲ့ရတော့
သည်။ ဆရာဝန်က လိုအပ်တာတွေကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးပြီး
အိတ်နဲ့အနီးထဲမှာ နားနေစေပါ၏။

သူ့ သူမ၏လက်ဖျားလေးကိုကိုင်ဆုပ်၍ စိုးရိမ်စိတ်တို့က
မလျော့နိုင်သေး။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ baby လေးရယ်။ မင်းသာ
တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်လိုဆက်ပြီး
နိုင်သန့်နိုင်တော့မှာလဲ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘဝခရီးလမ်း
ကို အထီးကျန်မလျှောက်ပါရစေနဲ့နော်။

မျက်ခွံလေးတွေ အသာအယာပွင့်လာ၏။ သူမလက်ကလေး
ကိုဆုပ်၍ စိုးရိမ်တကြီးငုံ့ကြည့်နေသည့်သူ့ကိုမြင်လိုက်မိစဉ် မျက်
ရည်တစ်ပေါက်က စီးကျသွားတော့သည်။

“baby... မငိုရဘူးလေ။ ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ။ ကိုယ့်ကို
ပြောပြပါဦး။ ကိုယ် အရမ်းကိုစိုးရိမ်သွားတာပဲကလေးရယ်”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အိတ်... အိတ်”

သူမဘာမှဆက်မပြောနိုင်သေးခင် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲပွေ့

ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားခြင်း၏အဆုံးမှာ သူမမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နွေးခနဲဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဪ... သူ့ အိတ်ကိုတကယ့်ကိုချစ်ရှာတာပါလား။

“ကိုယ်... ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ baby ရယ်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်ကို baby လက်ခံတယ်ပေါ့နော်။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်နိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဟုတ်လား... baby”

သူမခေါင်းလေးကိုသာ အသာညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေကို အခိုက်အတန့်ကာလအထိတော့ ကုစား နေရဦးမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... သူမအပေါ်မှာသိပ်ချစ်နေတဲ့ သူ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ သူမရဲ့ခံစားချက်တွေ ပေါ့ပါးတန်သလောက် ပေါ့တဲသွားမှာကိုတော့ စိတ်ချယုံကြည်နေမိတာအမှန်ပါပဲ။

လောကမှာ ကိုယ်ချစ်ကို ယူမိရင် ကိုယ်ကပဲ ပေးဆပ်ရဦး အမြဲစိတ်ညစ်နေရတယ်တဲ့။ သူ့ချစ်ကိုယူရင်တော့ ကိုယ်က သူ့ချစ်ခြင်းတွေကိုအမြဲရနေလို့ ပျော်ရွှင်ရမယ်ဆိုရင် သူမဆုံးဖြတ်ချက် က လုံးဝမမှားနိုင်ပါဘူးလေ။

အခန်း (၁၇)

ကားကို ကွန်ဒိုမီနီယမ်အောက်ထပ်မှာပင် ဆောင့်အောင့်ရပ် လိုက်၏။ Lift ထဲဝင်ခဲ့တာတောင်မှ ပူနွေးရှက်အမ်းနေသည့်မျက်နှာကို မပြင်နိုင်သေး။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူကာ ဒင်းကိုစိတ်ရှိ လက်ရှိထူနှက်ချင်စိတ်ကသာ များနေ၏။ ဟုတ်တယ်... ဒင်းပေါ့လျော့တာ၊ ဒင်းမေ့ကျန်ခဲ့လို့ ဒီအင်္ကျီကို အိတ်မြင်သွားတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဟိုအခြေအနေအထိ အထင်မှားသွားတာပေါ့။

“တောက်!”

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ တကယ်ဆို ချစ်သူတွေအဆင့်

လောက်ပဲ စွပ်စွဲခဲ့ရင် တော်ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ သူ့သိက္ခာတွေတစ်စက်မှမရှိတော့ပါလား။ တစ်သက်လုံးတောင့်ထိန်းလာခဲ့တဲ့အကျင့်သိက္ခာတွေ တစ်ခုမှရှိမနေတော့ပါလားနော်။ တော်သေးတာပေါ့။ သူ လေသာဆောင်ထပ်မှာ ရပ်နေတာ ဘယ် staff မှ ရှိမနေပေလို့ပဲ။ နို့မို့ အိတ်တိုက်ကားတွေကြောင့် လူပုံအလယ်မှာ လုံးလုံးကြီးအရှက်ကွဲရတော့မှာ...။

အခန်းတံခါးကို lock လှည့်ဖွင့်၍ဝင်လာခဲ့၏။ သူမအိပ်ခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်ရှိနေပါသည်။ ခုတင်ထက်မှာ Attache case ဖွင့်ထားကာ အဝတ်အစားတွေ သေချာခေါက်သိမ်း၍ ထည့်နေထေ၏။ မနက် Flight နှင့် ပုဂံကိုသွားတော့မှာကိုး။ ဒီမှာဖြင့် အရှက်တွေကွဲပြီး ကျန်ရစ်ရတော့မှာ။ ခုတင်ထက်ထိုင်နေသည့် သူမပေါင်ဖော်သို့ ဂါဝန်ကိုပစ်ချလိုက်တော့ သူမက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထခုန်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်! ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ ယူရဲ့။ ဒီဂါဝန်လေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်လို့လေ။ ဒီအသားလေးက ဝတ်လို့အရမ်းအဆင်ပြေတာပဲသိလား။ ယူ ဘယ်ကယူလာခဲ့တာလဲ”

“ဟိုအိမ်လေးထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာလေ။ ခင်ဗျား နမော်နမဲ့နိုင်

လို့။ ခုတော့ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်သိက္ခာတွေ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတော့ဘူး။ တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ အရှက်အကြောက်တွေရော၊ အကျင့်သိက္ခာတွေ အားလုံးရိုက်ချိုးခံလိုက်ရပြီဗျ”

“ယူဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာတွေပြောရမှာလဲ။ ဒီအင်္ကျီကို ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တာလေ။ အဲဒီအခန်းက ကျွန်တော် အိမ်ပြန်အိပ်တိုင်းနေတဲ့ အခန်းဆိုတာ အိတ်တိုက်တယ်။ အဲဒီခုတင်ပေါ်မှာ ဒီအင်္ကျီကျန်ခဲ့တော့ ဘယ်အဆင့်ထိရောက်သွားပြီလဲ။ ခင်ဗျားတွေးကြည့်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်တစ်သက် ဒီတစ်ခါလောက်ကွဲတဲ့ အရှက်၊ ဒီမျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“နေပါဦး... ယူရဲ့။ အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ် ဒီဂါဝန်လေး ကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဒီလောက်ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ရိုးရိုးလေးပဲတွေးကြည့်။ ဘယ်သူမဆို အဝတ်လဲရင် အခန်းထဲဝင်လဲ ရမှာပဲ။ ဒါကို ဘာကြောင့် ယူက ရှက်နေရတာလဲ”

“ဒါက ခင်ဗျားအတွေးလေ။ ခု၊ အိတ်က အဆုံးစွန်ထိတွေးပြီးပြောသွားတာဗျ။ သေချာကြီး အချက်ကျကျစွပ်စွဲသွားတာ”

“ကျွတ်! အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးမောင်။ သူ့ဟာသူ ကလေးလိုတွေး

ပြီးပြောသွားတာကို ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့။ မနက်ဖြန် ကိုယ်စာတမ်း စပြီးပြုစုဖို့ စိတ်ရှင်းရှင်းလေးထားပါရစေ။ ယူ... မနှောင့်ယှဉ်ပါနဲ့။”

“ခုတော့ ဒီလိုပဲပြောပြီပေါ့။ ကိုကိုပြန်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့တော့မှာ ထားပါတော့။ ဒီမှာတော့ အရှက်ထူပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်... ခင်ဗျားကြောင့်။ ကျွန်တော့်သိက္ခာတွေကျတုန်ရတာ။ ခင်ဗျား အတော်မလည်ရှုပ်လုပ်တဲ့မိန်းမ”

သူမ၏ စူးခနဲပြန်ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ခင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ကြည့်စမ်း! သူဒီလိုပြောတော့လည်း နာတတ်လို့ သေးလား။

“ယူ၊ ကိုယ့်ကိုဒီလိုမပြောနဲ့နော်”

“ပြောမှာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုမအော်နဲ့။ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်က ပိုတောင်ထိခိုက်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်က မိန်းမသားမို့ ပိုတောင်မှ သိက္ခာကျဆင်းရပါတယ်မောင်ရဲ့။”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျားက အချိန်တန် ဟိုကိုပြန်မှာ။ ကျွန်တော့်

မှာသာ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မျက်နှာပျက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ။ ခင်ဗျားကတော့ အသာလေးပြန်လိမ့်ရုံပေါ့။ ဘာများခက်လို့လဲ”

“ယူနော်။ မင်းကိုယ့်ကို ဒီလောက်အထိ ပစ်ပစ်ခါခါမပြောပါနဲ့။”

“ခင်ဗျားက ဒီအပြောမျိုးနဲ့ပဲတန်တာလေ”

“မောင်”

“မခေါ်နဲ့၊ မကြားချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့က မြန်မြန်ပျောက်လေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အေးရလေပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ခပ်အေးအေးနေနေတဲ့ကျွန်တော့်ဘဝကို ဆူပွက်လာအောင်လုပ်တဲ့ ငဲ့ရဲမီးပဲဗျ”

သူမနှုတ်ခမ်းပါးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှမျက်ရည်တွေ စိမ့်ကျလာလေသည်။ ပြောရက်လိုက်တာ။ ပြောရက်လိုက်တာမောင်ရယ်။ ကိုယ်က မင်းကိုအသည်းအသက်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေမိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မင်းကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခုကလွဲရင် ဘာတစ်ခုမှ မင်းကိုထိခိုက်နစ်နာစေဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ခုတော့ မင်းအပေါ် သိပ်ချစ်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို ဖော်ကားရက်လေခြင်းကွယ်။

တွေတွေကြီးပြန်စိုက်ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူ
 လန့်လာမိသည်။ ဘုရားရေး... ဘယ်လိုအကြည့်တွေပါလိမ့်။ တစ်
 လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာသည့်သူမခြေလှမ်းတွေကြောင့် သူ့ နောက်ကို
 ဆုတ်လိုက်မိ၏။ လွန်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဒေါသတွေရော၊ ရှက်စိတ်
 တွေ၊ မွန်တာတွေကြောင့်ပါ ဒီလောက်ထိနစ်နစ်နာနာတွေ ပြော
 လိုက်မိတာ။ သူ့စိတ်ရင်းက ဒီလောက်ထိရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းစကား
 တွေကိုပြောဖို့ တွန်းအားမပေးနိုင်ပါလေ။

“ယူ... ယူ... အတော့်ကိုရက်စက်တာပဲမောင်။ ကိုယ်က
 ဖြင့် ယူအပေါ်မှာ ဘယ်သူမှယှဉ်လို့မရတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်လိုက်
 ရတာ။ ယူက ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို အသိအမှတ်မပြုရုံမျှမကဘူး။
 ကိုယ့်အချစ်တွေကိုပါစော်ကားတယ်။ ဒီမှာမောင်... ယူသိထား
 ပါ။ လှပျိုဖြူဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ယူကိုသိပ်ချစ်တဲ့
 ချစ်ခြင်းတွေကိုပေးဆပ်ဖို့တစ်ခုကလွဲရင် မင်းကိုထိခိုက်နစ်နာစေ
 လိုတဲ့အကြောင်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပါဘူး”

“မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ဘာတစ်ခုမှမလိုချင်
 ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ယူမလိုချင်ရင် ကိုယ်မပေးတော့ပါဘူး။

ပြီးတော့ ယူမမြင်ချင်တဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကို ဒီဘဝမပြောနဲ့ နောင်
 ဘယ်တော့မှမမြင်စေရဘူးဆိုတာ ယူမှတ်ထားလိုက်ပါ။ နောက်ကျ
 နဲ့ ယူ... နောင်တတွေမရပါစေနဲ့”

သူမ အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ သူ နံရံကိုမှီထားလျက်
 ချက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်
 ဘာပါလိမ့်။ ဘာမှကို သူလိုက်မမိတော့ပါလား။ သူသိလိုက်ရတာ
 ကတော့ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဒါကတော့ သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့
 မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကိုပါ။ တစ်ယောက်ကတော့ ချစ်
 ခြင်းကိုမျှသိပ်ပြီး မာနကိုရှေ့တန်းတင်သွားသူ။ နောက်တစ်ယောက်
 ကတော့ ချစ်ခြင်းကိုဖွင့်ဟပြီး ရှောင်ပုန်းသွားသူ။ နောက်ဆုံးမှာ
 တော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါပဲ။ သူ့နံဘေးမှာ
 ဘယ်မိန်းကလေးမှ ရှိမနေတော့ဘဲ အထီးကျန်စွာပေါ့လေ။

Hand Phone မြည်သံကြောင့် သူသတိဝင်သွားရလေ၏။
 သူ့ Hand Phone ဆီမှမဟုတ်ဘဲ သူမခုတင်ပေါ်မှာတင်ထားသည့်
 Hand Phone ဆီမှဖြစ်နေလေ၏။ ဖွင့်လျက်သား Attachecase
 ဘေးမှဖုန်းလေးကို သူငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သူမ ဘာကိုမှ
 သူမသွားပါလား။ ဘယ်သူများ ဆက်နေတာပါလိမ့်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... နောင်လား၊ မောင်လားကွယ်”

“ကျွန်တော်၊ မောင်ပါခင်ဗျား”

“မောင်လား... အန်ကယ်က စနိုးရဲ့ဒက်ဒီပါ။ သမီးဧရာ”

“ဟို... ဟို... အပြင်ထွက်သွားတယ်ခင်ဗျ”

“တစ်ယောက်တည်းလား မောင်။ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှမသွားပါစေနဲ့ကွယ်။ အန်ကယ် စိုးရိမ်လို့ပါ။ မနက်ဖြန် ပုဂံကိုသွားဖို့ပြောထားလို့ အန်ကယ်ဆက်လိုက်တာပဲကွယ်။ သမီးက ရောဂါသည်လေးဆိုတော့ အန်ကယ်စွတ်အလိုလိုက်ထားမိလို့ တော်တော်လေးဆိုးတယ်သား။ အတတ်နိုင်ဆုံးသည်းခံပေးပါနော်။ သူက ဇာတမ်းပြုစုနေရရင် သူ့စိတ်တိုင်းကျ လျှောက်လုပ်နေရင် သူ့ရောဂါကို သူတမင်မေ့ထားတတ်လို့ သတိပေးနေရတယ် သားရဲ့။ ဆေးတွေဘာတွေဝယ်သွားဖို့ သားပဲပြောလိုက်ပါနော်”

“ဟို... ဟို... အန်ကယ်... သူ့မှာ... သူ့မှာ... အရောဂါများ ရှိနေလို့လဲဟင်”

“သားကို သူတစ်ခါမှမပြောဖူးဘူးလား။ နောင်ကတော့ ခင်မိပါတယ်။ စနိုးမှာ Heart ရှိတယ်သားရဲ့။ ဒါကြောင့်သူ့ကိုဂရုစိုက်ဖို့”

“ဗျာ!”

“ဟဲလို... ဟဲလို”

သူ ဖုန်းကိုပစ်ချ၍ တိုက်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဘုရား... ဘုရား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညကိုးနာရီကျော်နေလေပြီ။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကိုလျှောက်သွားနေပါလိမ့်။ ကားဖြင့် နေရာအနှံ့ရှာနေမိပါသော်လည်း သူမတို့ အရိပ်လေးသော်မျှ ရှာမတွေ့ပါချေ။

ဘုရားရေ... ဘာမှဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးမဖြစ်ပါစေနဲ့။ အချိန်လေး ပြန်တွေ့ပါစေ။ သူ့ပြောချင်နေတဲ့ ရင်ထဲကစကားတွေကို ပြောခွင့်လေးတော့ ရပါရစေလား။ ခင်ဗျား ဘာမှဖြစ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်... မပျိုလေး။

ကျွန်တော် မသိခဲ့တာအမှန်ပါ။ မပျိုလေးကြောင့် လှိုက်ဖိုခွန်လှုပ်ခဲ့တဲ့ရင်ခွန်သံတွေကို တမင်မေ့ထားခဲ့မိပါတယ်။ မပျိုလေးရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို အသိအမှတ်မပြုတာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။

ကျွန်တော် မချစ်ဝံ့တာပါဗျာ။ အချိန်တန် ဟိုကိုပြန်သွားခဲ့ရင် ကျွန်တော်ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ပြီး မကျန်ရစ်ခဲ့ချင်လို့ပါဗျာ။ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် Hand Phone ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်

ဖက်မှ အလောတကြီးနိုင်စွာ ဗလုံးဗထွေးပြောသံကြောင့် ရုတ်တရက် သူ့ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမကြားရပါချေ။

“ဟဲလို”

“Boss ရေ... ကယ်ပါဦး... ဒီမှာ”

“ဘယ်သူလဲ! ကိုအေးမောင်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမှာ... ဒီမှာ Boss ဧည့်သည်၊ လေသာဆောင်ထက်ကနေ အောက်ကိုခုန်ချဖို့လုပ်နေပြီခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှတားလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူမှအနားမတင်ရဲဘူး”

“ဘုရားရေ! မပျိုလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကိုတားထားပါဦး ကိုအေးမောင်။ ကျွန်တော်လာနေပြီလို့။ ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ အမြန်ဆုံးလာနေပြီလို့ပြောပြီး ရအောင်တားထားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ... Boss”

ကားကို Hotel ရှိရာဘက်လမ်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ဟိုတယ်ဝင်းထဲဝင်ခဲ့စဉ် ဟိုးအမြင့်ဆုံးမှာ ရှိနေသည့် အရိပ်ဖြူဖြူလေးကို

တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘုရားရေ... တကယ့်ကို သူမလုပ်တော့မှာပါလား။ နောင်တတွေ မရပါစေနဲ့ဆိုတာကို တကယ်အတည်မပြုပါရစေနဲ့ မပျိုလေးရယ်။ ကျွန်တော် အချိန်လေး ဖိပါရစေဦး။

Lift ဖြင့် တက်လာခဲ့တာတောင် စိတ်က နှေးနေသလို ထင်နေမိ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ သူ့ရောက်လာတော့ ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိနေသည့်ဝန်ထမ်းတွေက ရဲ့သွားကာ သူ့ကိုလမ်းဖယ်ပေးကြလေသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသည့် ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့်သူမက ဖိနှပ်မပါဘဲ အုတ်ဘောင်ပေါ်မှာ တက်ရပ်နေလေ၏။ လေဝှေ့တိုက်လိုက်စဉ်မှာ ဂါဝန်နှင့်အတူ ဆံနွယ်ခွေလေးတွေပါ လွင့်သွားလေသည်။

“မပျိုလေး”

“ယူ... ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်။ ကိုယ်ခုန်ချလိုက်တော့မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး။ ယူပဲ ကိုယ့်ကိုမမြင်ချင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ယူကို ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဒီဘဝမှာ ရော နောင်ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကို ယူမတွေ့စေရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်မပျိုလေးရယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုကြီးတစ်ယောက် တည်း ချန်မထားခဲ့ပါနဲ့”

သူ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ သူမရပ်နေသည်က အုတ်ဘောင်အောက်ထစ်မှာပဲရှိသေးတာမို့ တော်ပါသေးသည်။ အထက်ကိုသာ ဆက်ပြီးလှမ်းတက်လိုက်ရင်တော့ လေတိုက်ရာမှာ မတွေ့ရဲစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ပန်းအိုးတင်ထားသည့်အုတ်ခံမှ ပန်းအိုးကိုတွန်းချထားသည်မို့ ပန်းအိုးအကွဲက သူမခြေရင်းအောက်မှ ပြန့်ကျဲနေလေသည်။

“ယူပဲ ကိုယ့်ကိုမုန်းတယ်ဆို။ ကိုယ့်ကိုမမြင်ချင်တော့ဘူးဆို။ မင်းမုန်းပြီဆိုမှတော့ ဒီဘဝကြီးမှာ ကိုယ်အသက်ဆက်ရှင်နေလို့လည်း အပိုပါပဲမောင်ရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ရပါဘူးမပျိုလေးရယ်။ ကျွန်တော်က... ကျွန်တော့်နှလုံးသားက မပျိုလေးနဲ့တွေ့မှ ထူးဆန်းစွာရင်ခွန်တတ်လာခဲ့တာပါ။ မပျိုလေးကို ကျွန်တော်မုန်းမနေပါဘူး”

“ယူ... မညာရဘူးနော်”
သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ စိုလက်

အောက်ပသည်မျက်ဝန်းတွေမှ အရည်လေးတွေ လဲပြာလာလေသည်။

“ယူ... ကိုယ့်ကိုတကယ်ချစ်တာပေါ့နော်။ အဟုတ်ပဲလားနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူမက လက်ခုပ်တီးလျက် ကိုယ်လေးအနည်းငယ် ယိမ်းသွားလေ၏။ လူတွေနှုတ်ဖျားမှ ဟာခနဲ ညည်သံနှင့်အတူ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်သွားသံကလည်း အကျယ်ကြီး။

“မပျိုလေး ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ... မလှုပ်လိုက်နဲ့။ ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်”

“ကိုယ်ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါမောင်ရဲ့”
“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာကိုသာ နားထောင်ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ”

သူ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့ပြီး သူ့လက်များက သူမ၏ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပွေ့ဖက်ချီချလိုက်လေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ဝမ်းသာပြီး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာနဲ့ အောက်ကိုတန်းကျဖို့ ပိုနီးစပ်သွားနိုင်တာလေ။ ခုမှပဲ စိုးရိမ်ထိတ်

လန့်နေသည့်အလုံးကြီး ရင်ဝမှာ လျှောက်သွားရတော့သည်။
 ကျေးဇူးပါပဲ... မောင်။ ကိုယ်လိုချင်တာကို ခုလိုဖော်ပြ
 အတွက်ပေါ့။ ကိုယ်ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
 အချစ်ကိုရရှိဖို့ Psychology နည်းကို မသုံးမဖြစ်သုံးရပါမယ်လို့
 ဒါပေမဲ့... အဲဒီနည်းက အန္တရာယ်သိပ်များလွန်းတာကို လူတိုင်း
 သိနေမှာပါနော်။ သူမကတော့ စိတ်ချယုံကြည်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့
 ခုလိုစွန့်စားလိုက်ရတာပါပဲ။ Ovid ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ဒီလိုဆိုပါ
 တယ်။ Venus favors the bold. [အချစ်နတ်သမီးက ရဲဝံ့သူကိုသာ
 မျက်နှာသာပေးတယ်လေ] လူနှစ်ယောက်ချစ်ကြဖို့ ရဲဝံ့မှသာဖြစ်
 မှာပါ။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကြားမှာ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်း
 တွေရှိဖို့လိုတာကိုတော့ မမေ့လိုက်ပါနဲ့။

အခန်း (၁၈)

မီးရောင်တွေ ထိန်လင်းလှပနေပါ၏။ သတို့သားနှင့်သတို့
 သမီးလေးပါမက အရံသတို့သားလေးနှင့် ဘိုဆန်ဆန်ချောမောနေ
 သည့်အရံသတို့သမီးလေးတို့အားလုံးပါ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။
 သူ့ခြားမှုက သူများမင်္ဂလာဆောင်တွေလိုမဟုတ်ဘဲ အရံသတို့သား
 တွဲလေးက လက်ချင်းချိတ်ထားမှုပါပဲ။ ပြီးတော့... သူတို့နှစ်ဦး
 မျက်နှာလေးတွေကလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေးဖြင့် ပြုံးနေတာ
 အမှန်ပါပဲလေ။

သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်နှင့် သတိထားကြည့်မည်ဆိုပါက

အရံသတို့သားလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည့် သတို့သမီးလေး၏ကြေ
ကွဲဖွယ်ကြည့်ခြင်းတွေကို မြင်လိုက်ရမှာပါ။ ဒါကို သတို့သမီးလေးရဲ့
သူငယ်ချင်းမလေးနှစ်ဦးကတော့ တိတ်တခိုးလေး လှမ်းကြည့်နေပြီး
သိရှိနေပါတယ်လေ...။ ။

ပြီးပါပြီ။

လေးစားလျက်...

မမ သဒ္ဒါမောင်
25th Sept. 2008
AM 10:48

“ ဝေရီသတ်ချားထိမှပေးစာ ”

ကြည်ဖြာ

သို့

‘မမသဒ္ဓါမောင်’

ညီမနာမည်က ကြည်ဖြာပါ။ ညီမ၊ မမဆီကိုစာထည့်တာ ဒီ စာနဲ့ဆို နှစ်စောင်ရှိပြီ။ December (2008) က ပို့လိုက်တာ။ မမဆီ က ပြန်စာမရခဲ့ဘူး။ အခု ဒုတိယစာကို မမဆီပို့လိုက်ပါတယ်။ မမဆီက ပြန်စာတိုတိုလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမဖတ်ချင်လို့မျှော်နေပါ့မယ်။ မမ စာအုပ် ထွက်တိုင်း အမြဲအားပေးနေတဲ့ညီမရဲ့စာကိုတော့ ပယ်မပစ်လိုက်ပါနဲ့ နော်။

မမ အမြဲတမ်းအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတဲ့---

ညီမလေး ကြည်ဖြာ
အလုံတပ်မြို့၊ ကျောက်တောက်ရပ်၊
မုံရွာမြို့နယ်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင်းပွင့်ဝေ

‘မမသဒ္ဓါမောင်’

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ‘မမသဒ္ဓါ’ လို့ပဲခေါ် နယ်နော်။ ‘မမသဒ္ဓါ’ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်။ သမီး ‘မမသဒ္ဓါ’ နဲ့ ခင်လို့ရမလား။ ‘မမသဒ္ဓါ’ ဆီက ဓာတ်ပုံလေးလည်း လိုချင်တယ်။ လက်မှတ် လေးလည်း လိုချင်တယ်။

သမီး အစတုန်းက ဝတ္ထုတွေသိပ်မဖတ်ဘူး။ ဖတ်တယ်ဆိုရင် ဆည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာပဲဖတ်တယ်။ အခုတော့ ‘မမသဒ္ဓါ’ ရဲ့ စာအုပ်တွေက ပင်တိုင်ပါပဲ။ ‘မမသဒ္ဓါ’ ရေးတာလေးတွေက တစ်မျိုးပဲ။ ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ English စာသားလေးတွေ၊ သီချင်းလေးတွေ ဆည့်ပေးပါဦးနော်။ သမီးဆီကို စာတိုလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စာပြန်စေချင်ပါတယ်။

‘မမသဒ္ဓါ’ နှစ်သစ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ ဆန္ဒအားလုံးပြည့်ဝပါစေ။ ပြီးတော့ ‘မမသဒ္ဓါ’ ရဲ့စာအုပ်ကိုထုတ်ပေးတဲ့ ဦးအေးလွင်လည်း ကျန်းမာ ပါစေ။ ဆန္ဒအားလုံးပြည့်ဝပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ‘မမသဒ္ဓါ’ ရဲ့စာအုပ်အဖုံးက ပုံလေးတွေက အရမ်းမိုက် တယ်။ လူပုံထက်စာရင် အရမ်းလှတယ်။ စာရှည်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ‘မမသဒ္ဓါ’ ရဲ့တာဝန်ပရိသတ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့---

နှင်းပွင့်ဝေ
3rd Year (E-major)
ပုသိမ်တက္ကသိုလ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်မောင်

ကျွန်တော် ဇွဲလမ်းနှစ်မြို့က်သော အရေးအသားများနှင့် စာထဲ
လမ်းဇာတ်အိမ်များကိုဖန်တီးပေးသော 'မေသဒွါမောင်'။

'မေ' ရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ပထမဆုံးဖတ်ခဲ့တဲ့ 'မောင့်ရင်ထဲ
နှင်းပန်းခိုင်' စာအုပ်ကို ကျွန်တော် အရမ်းနှစ်မြို့က်ပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး
အခု ကျွန်တော်ဖတ်ဆဲ။ 'ကိုကိုနဲ့ပဲနေမယ်စိတ်ကူးတယ်' စာအုပ်ထဲ
ဆို (၈) အုပ်ပြောက် ဖတ်ပြီးပါပြီ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် စာမရေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်
စာအုပ်တိုက်ကို Phone (၃) ခါဆက်တာ နောက်ဆုံးအခါမှာ အထိ
ခံရလို့ မဆက်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီစာအုပ်တိုက်က အစ်ကိုကြီးက စိတ်
ဆတ်တယ်ထင်တယ်နော်။ အဲဒါ 'မေ' ကြည့်ပြောပေးပါဦး။

'မေ'ရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ရယ်၊ PREMIER တစ်ခွက်ရယ် နဲ့
ရင် အဲဒီနေ့ဟာ အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ကမ္ဘာသစ်ထဲကို အလည်သွား
ရသလိုပါပဲ။ စိတ်တွေဟာလည်း နူးညံ့သွားတယ်။

မနက်ဖြန် (၂၉) ရက်နေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့လေ။ အထိ
တန်းလွှာတွေလိုတော့ မွေးနေ့ပွဲတွေမလုပ်နိုင်လို့ မဖိတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
'မေ'ရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့ လိုချင်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့
ရဲ့လက်မှတ်လေးပေါ့။ 'မ'ရဲ့ပုံကိုရဖို့ မသေချာပေမယ့် လပြည့်နေ့မှာ
'မ'ရဲ့လက်ဆောင်ကို ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်ဝဝမျှော်လင့်နေပါ့မယ်။

အစဉ်အားပေးလျက်---

မောင်မောင်

အောင်မင်းခေါင် (၁) လမ်းထိပ်၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ရွှေတောင်ကုန်းရပ်ကွက်၊
(ရွှေတောင်ကြားအနီး) ရန်ကုန်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နွေသကြိန်ဦး(၈)ဝတ်ရည်

သို့

မက်လာပါ 'မေသဒွါမောင်'

'မေ' ကို ညီမလေးရဲ့အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်လို့ 'မေ'
လိုခေါ်မယ်နော်။ 'မေ'ကို အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖိတ်ဆက်စာ ရေး
ရတာပါ။ တစ်ခါမှမရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

'မေ' ရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို မလွတ်တမ်းအားပေးနေတာပါ။ 'မေ'
က စာရေးတော်တော်ကောင်းတယ်။ 'မေ'ရဲ့စာအုပ်တိုင်းကိုကြိုက်တယ်။
အကြိုက်ဆုံးကတော့ 'လျှို့ဝှက်ခြင်းအနောက်ကွယ်မှာ'၊ 'ရင်ထဲမှာထားရဲ့'၊
'ရော---ယူပါ ၁၅၀၀' စာအုပ်တွေပါပဲ။ 'မေ' ကိုအားပေးတဲ့သူတွေထဲ
မှာ 'နွေ' လည်း အပါအဝင်ပေါ့။

'မေ'အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်? 'မေ'က ချောလား?

'မေ' အချစ်ဆိုတာဘာလဲဟင်? အရမ်းသိချင်လို့ပါ။ ဖြေပေးပါနော်။

'မေ'ရဲ့ထွက်သမျှစာအုပ်တိုင်းကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ ပြီး

တော့ 'မေ'ရဲ့စာနဲ့ဓာတ်ပုံလေး ထည့်ပေးပါနော်။

'မေ'ရဲ့မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ

သာ 'မေ'ကိုဆီးကြိုပွေဖက်နေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

'မေ'ကိုတာဝန်အားပေးနေမယ့်---

မသင်းသင်းအေး
(တစ်ဆင့်) နွေသကြိန်ဦး(၈)ဝတ်ရည်
2rd Year (Maths)
ဘားအံတက္ကသိုလ်၊ မြိုင်ကလေး၊
ဘားအံမြို့၊ ကရင်ပြည်နယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

'မမသဒ္ဓါမောင်'

ညီမက 'မမသဒ္ဓါမောင်' ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ညီမနာမည်က 'အိမ်မွန်' ပါ။ 'မမသဒ္ဓါမောင်' ဆိုတဲ့နာမည်ကို အရမ်းသဘောကျတာပဲ။ ညီမကို 'မမ' လို့ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။

'မမ' ရဲ့ဝတ္ထုကို 'ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း' စာအုပ်ကနေစပြီးဖတ်ရတာပါ။ 'မမ' ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းကြိုက်တာပဲ။ ညီမက ဝတ္ထုကြမ်းဖိုးတစ်ယောက်ပါ။ 'မမ' ရဲ့နောက်ဆုံးထုတ်တဲ့ 'လျှို့ဝှက်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ညီမအိမ်ဝတ္ထုကိုအရမ်းကြိုက်တယ်။ 'မမ' နောက်ပိုင်းမှာ ညားတာလေးတွေရေးပေးပါ။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

'မမ' ရဲ့လိပ်စာနဲ့ဓာတ်ပုံလေး ပြန်ပို့ပေးပါ။ 'မမ' တစ်ယောက်စာပေလောကမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားဆုံး စာရေးဆရာမကောင်းဖြစ်ပါစေလို့ ညီမလေး 'အိမ်မွန်' ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

'မမ' ရဲ့စာကိုစောင့်မျှော်လျက် ထာဝရအားပေးနေမယ့်--

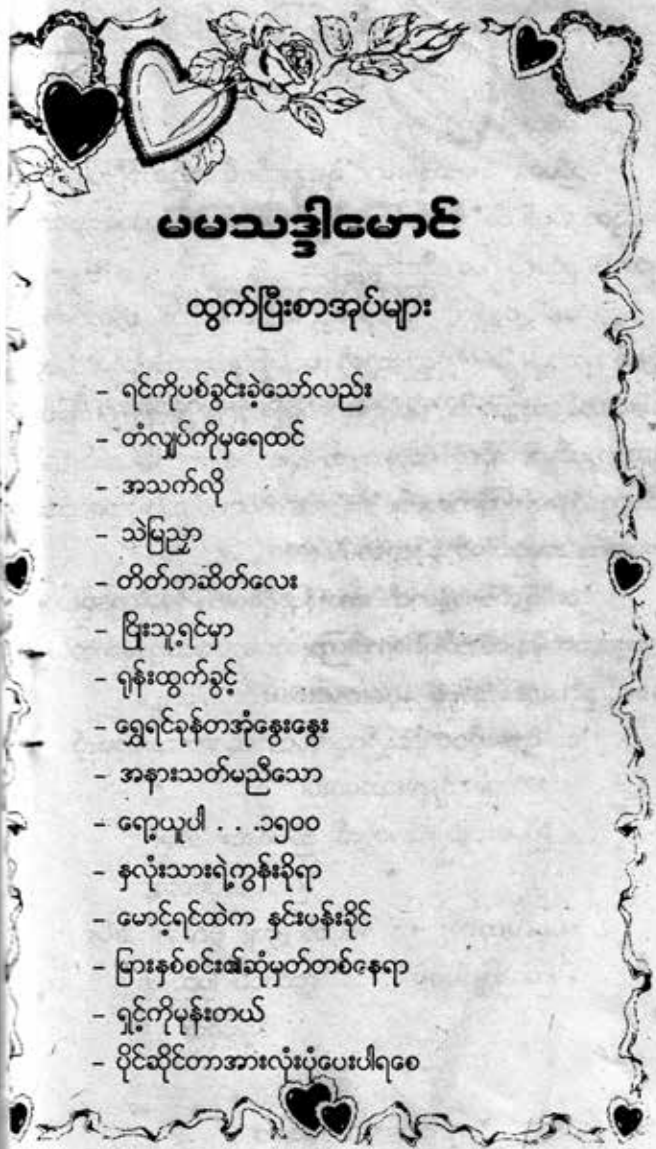
ညီမလေး 'အိမ်မွန်'

'မြိုင်' ယပ်တောင်

အမှတ် (၄၇)၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊

ရွာတဲရပ်၊ ပြည်မြို့၊

ပဲခူးတိုင်း

မမသဒ္ဓါမောင်

ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း
- တံလျှပ်ကိုမှရေထင်
- အသက်လို
- သဲမြညှာ
- တိတ်တဆိတ်လေး
- ပြီးသူ့ရင်မှာ
- ရုန်းထွက်ခွင့်
- ရွှေရင်ခုန်တအုံနွေးနွေး
- အနားသတ်မညီသော
- ရှော့ယူပါ . . . ၁၅၀၀
- နှလုံးသားရဲ့ကွန်းရိုရာ
- မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်
- မြားနှစ်စင်း၏ဆုံမှတ်တစ်နေရာ
- ရှင်ကိုမုန်းတယ်
- ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးပုံပေးပါရစေ